

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Viking's CLAIM

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MADISON FAYE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VIKING'İN İDDİASI

KILTS & KISSES, KİTAP 4

MADISON FAYE

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan Madison](#)

[Faye Mailing List](#)

[Yazar Hakkında Telif](#)

[Hakkı Bildirimi](#)

Telif Hakkı © 2019 Madison Faye

Cover: Kapakl v

Fotoğrafçılık: Wander Aguiar

Model: Alex C.

Saplantılı alfa kahramanlar, buharlı-sıcak insta-aşk ve kirli bir zihinle romantizm mi arıyorsunuz? E-posta listeme katılın ve bu İKİ kindle eriten, çok satan buharlı kısıy  ücretsiz olarak alın!

Harika kitaplar. Sıcak fırsatlar. Sıfır spam.

www.madisonfayeromance.com/newsletter

Tüm kataloga göz atın, sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited aboneliğinizle her zaman  CRETS Z!

BÖLÜM 1

TOR

Tekne ayaklarımın altında sallanıyor, rüzgâr yüzüme vururken gelgitle birlikte dalgalanıyor. Önümüzde kayalık kıyı ve onun ötesindeki ağaçlar uzanıyor. Güçlü, yaralı ellerim pruvayı kavlıyor, içimde bir heyecan ve açlık dalgası kükrüyor. Kanım damarlarımda ateş gibi parlıyor, gözlerim kıyıyı delerken çenem sıkıca kenetleniyor. Ben olduğum için adamların bağırışlarını duyabiliyorum; emirler havlanıyor ve metal kılıçlar kalkanlara çarpıyor.

Bu fırtına öncesi sessizliktir. Bu, savaşın patlayıcı öfkesinden önceki birikimdir. Bir İskandinav gemisindeki kana susamışlığı, pruva karaya vurmadan ve biz savaşa atlamadan önceki o anda *soluyabilirsiniz*.

Ama bugün savaş yok. İşler planlandığı gibi gitmezse olabilir. Ama bugün bir şehri yağmalamak ya da bir lordun kalesini yağmalamakla ilgili değil, her ne kadar adamlarımın buna aç olduğunu bilsem de. Hayır, bugün başka bir şeyle ilgili. Daha *kişisel* bir şey.

Bugün *onu* alacağım ve bunu düşündüğümde damarlarımda kükreyen heyecan her türlü kana susamışlıktan daha büyük. Herhangi bir yağma ya da ödül vaadinden daha büyük. Herhangi bir şans ya da zenginlikten daha tatmin edici.

Bugün, *haftalarca* bekledikten, arzuladıktan, arzuladıktan ve delilik derecesinde *takıntılı* olduktan sonra, ödülümü alacağım. Onu ellerime alacağım ve bir kez aldığımda, o *benim* olacak. Bunu henüz bilip bilmemesi umurumda değil. Şu anda süslü, yumuşak, küçük bir lord prensiyle evlenme yolunda olması umurumda değil. Tahta kılıçla antrenman yapan ama kalkanına karşı çeliğin acısını hiç hissetmemiş bir adamla. Başkalarının onun için savaşması için para ödeyen türden bir adam. Babasının servetine sırtını dayayıp kendini lider olarak yücelten bir adam, hatta bir *çocuk*.

Böyle bir adamdan *nefret* ediyorum.

Ama bugün beni harekete geçiren şey nefret değil. İntikam da değil. Aslında, yumuşak ve zavallı küçük Lord Chauntleroy ile hiçbir ilgisi yok.

Hayır, bugün *her şey onunla* ilgili.

Benim saplantım. Benim iddiam. *Fetihim*. Sonsuza dek eşim.

İnliyorum, kaslarım gerilirken ve dişlerim gıcırdarken ellerim yayı sıkıyor. Sadece onu düşünmek ve onu avucumun içine almaya ne kadar yakın olduğumu bilmek bile kanımın daha da ısınmasına neden oluyor. *Aletim* pantolonumun altında taş gibi kalınlaşıyor, sanki onun ne kadar yakınımda olduğunu biliyormuş gibi iri ve sert bir şekilde şişiyor. Homurdanıyorum, tekne bir dalgayı aşarken şehvet ve adrenalin içimde gürlüyor, gözlerim ağaç çizgisine doğru parlarken deniz suyunun spreyi etrafımda buğulanıyor.

Yakında, benim küçük Rhona'm. Yakında.

Haftalar önce, Lord Hamish Ballentyne ve gelini Una'nın düğün kutlamaları sırasında küçük kuşumla ilk kez göz göze gelmiştim. Dungow, Hamish'in uçurum kenarındaki kalesi, asla kolay bir iş olmayacaktı ama ben hiçbir zaman kolay olanla yetinecek bir adam olmadım. Riskle birlikte zafer de gelir ve Dungow kalesi yüzyıllardır zengin lordların servetini barındırıyor. Dungow aynı zamanda hiç girilememiş olmasıyla da efsaneleşmiştir ama düğün, adamlarımdan bazılarını misafir ya da yardım kılığında içeri sokmak için mükemmel bir fırsattı.

Ama her savaş, ne kadar planlanmış olursa olsun, her iki şekilde de sonuçlanabilir. Ve Lord Ballentyne'in adamları savunmaya beklediğimden daha hızlı geçince, kaçma vakti gelmişti. Ne de olsa zafer başka bir gün aranabilirdi. Geri çekilme çağrısı çoktan yapıldığından, savaş sırasında son bir hazine aramak için kaleye geri dönmüştüm.

...Onun yerine bulduğum şey dünyadaki tüm altın ve gümüşten daha değerliydi. *Onun* yerine bulduğum şey oydu.

Uzun kumral saçları, geniş, masum mavi gözleri. Çillerle dolu bir burun düğmesi. Onu yalnız ve savunmasız bulmak için odaya ilk girdiğimde oradaki korkuyu görebilsem bile bakışlarında bir vahşet. Bir bakışıyla işim bitmişti. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Bir bakış ve etrafımdaki savaş yok oldu. Bir bakış ve ben adım atıyordum

boğazımda bir hırıltı ve damarlarımda kükreyen bir açlık.

Tek kelime konuşmamıştık ama konuşmak zorunda da değildik. Ellerim beline dolandı ve çenesini kavradı. Nefesi dudaklarında soluk soluğa kaldı ve onu yakınıma çekerken o iri mavi gözleri öylesine vahşi ve evcilleşmemiş bir şeyle parladı ki kaybolduğumu anladım.

Onu öptüm. O dudakların tadına baktım. İniltilerini yuttum. Lord Ballentyne'in garnizonunun yarısının koridorda hücum geçme sesi duyuldu ve çıkış zamanımın geldiğini anladım. Ve sonra, onu bulduğum kadar hızlı bir şekilde yanından ayrıldım; dudaklarının tadı damağımda kalmıştı. Nefes nefese inleyişinin anısı kulaklarımda asılı kaldı.

Adı Rhona Gowen, dağlık bölgelerin lordlarından biri olan Robert Gowen'in kızı. Başka biriyle nişanlı. Ve ben *yaptım. Hayır. Önemsemedim.* Çünkü onunla ilk kez göz göze gelmek beni sarstı. Ona elimi sürmek beni sersemletti. Onu öpmek benim felaketim oldu.

Haftalar sonra, onun arkadaşı Ailith Pembrose'un düğününde Lord McAuley'in konuğu olduğunu öğrendim. Ayrıca Lord McAuley'nin gelinini *çaldığı* adamın, onun düğününe saldırmak için yola çıktığını da öğrendim. İskoç lordlarının dramları ve çekişmeleri umurumda bile değildi ama bu savaş benim takıntımı ve onun zarar görme ihtimalini içeriyordu. Ve *buna* tahammül edemezdim.

O gece tüm filomla savaşın ortasına yelken açmak kahraman olmakla ilgili değildi. Bir taraf seçip Lord McAuley'nin düşmanını yenmesine yardım etmek değildi.

Rhona'yla ilgiliydi. Onu ilk görüşümden ve dudaklarının ilk tadına varışımından haftalar sonra saplantım sınır tanımıyordu. Onun zaten *benim* olduğunu biliyordum. Sahip olmak ve korumak için benim. Ben de öyle yaptım, Lord McAuley'nin kalesine saldıran filoyu ezdim.

...Bu ve yan kapıdan gizlice içeri girip ödülüne bir kez daha el koymak.

İlk seferkiyle aynıydı; zaman yoktu, kelimeler yoktu. Sadece bir öpücük ve kulaklarımı tırmalayan ve beni ateşleyen o iniltilerin tadı. Ona bir kolye bıraktım; onun gözünde güzel bir biblo, ama benim gözümde bir *iddia*.

Benim. Bir işaret. Ona bir hatırlatma, böylece ne kadar benim olduğunu bilecekti. Onu hemen orada, omzumun üzerinden geçirip aynı yan kapıdan çıkarmak istiyordum. Ama zamanı değildi.

Artık öyle.

Bugün, sabrım ve bekleyişim sona eriyor. Bugün, o *benim* olacak.

"*Reis*'im."

Kaptanlarımdan biri olan Bjorn'un sesiyle döndüğümde kıyıya ne kadar yakın olduğumuzu fark ederek gözlerimi kırıştıyorum.

"Biz hazırız."

"Evet," diye gürlüyorum, elim kılıcıma giderken kıyıya bakmak için tekrar dönüyorum. Kaslarım geriliyor, gözlerim kısılıyor ve pruvayı sıkıca kavıyorum. Güçlendirilmiş gövde sığılığın kayalık dibine çarparken tanıdık bir sarsıntı ve çıtırtı sesi geliyor; tekne çarpmanın etkisiyle yalpalıyor. Ve sonra içgüdüler devreye giriyor. Binlerce savaştan ve fetihlerden gelen kas hafızası devreye giriyor ve uzun teknenin kenarından atlarken hırlıyorum, sığ dalgalara iniyorum ve kıyıya doğru koşuyorum, adamlarımın sesi de peşimden geliyor.

Hayatım boyunca dünyayı kendimden korkuttum ve ondan bir şeyler *aldım*. Onu fethetmekle. Yağmalamakla. *Benim* olanı almak için. Ama Rhona?

Botlarım kayalık kıyıya vurduğunda çenem geriliyor, ormanın kokusu üzerime siniyor.

O benim *son* fetihim olacak.

Önemli olan tek ödül o olacak.

O *benim* olacak. Henüz bilmiyorsa bile, çok yakında öğrenecek.

BÖLÜM 2

RHONA

Yoldaki her tümsekte yüzüme bir hüznün çöküyor. Arabanın her titreyişi kaşlarımı çatmamı derinleştiriyor ve korktuğum bir kadere yaklaştığımız her mil kalbimin daha da alçalmasına neden oluyor.

Neredeyse bir yıldır Lord Chauntleroy ile nişanlıyım. Yani, eninde sonunda onunla evleneceğimi bilmek uzunca bir süredir üzerimde bir korku yaratıyordu. Onunla barışmaya çalışmak için zamanım oldu; kendimi o kendini beğenmiş kibrin ve aşırı süslü püslü dış görünüşün içinde bir yerlerde gerçek ve iyi bir koca olabilecek bir adam olduğuna ikna etmek için.

Yine de bir yıl sonra, Lord Chauntleroy fikrine, onunla evleneceğimi söylediğim günden *daha az* ilgi duyuyorum. Ve bu *gerçekten* bir şey söylüyor.

Bu onun kendini beğenmişliği olabilir. Kendisinin altında olduğunu düşündüğü kişilerle küçümseyici bir şekilde konuşması olabilir, ki görünüşe göre buna ben de dahilim. Giydiği saçma sapan süslü kıyafetler olabilir ya da son bir yıl içinde onu her gördüğümde "ona bir oğul versem iyi olur, hem de hemen, yoksa verecek birini bulur" şeklindeki iğrenç sözleri olabilir.

Büyüleyici, biliyorum.

Ama düğün tarihimiz aniden bir ay öne çekilmiş de olabilir. Dün gece bana aniden ertesi gün evleneceğim söylenmiş, ardından da bir arabaya bindirilerek Lord Chauntleroy'un şatosuna doğru yola çıkarılmış olabilirim - gelinliğim ve her şeyimle birlikte, tam da bugün, varır varmaz evlendirilmek üzere. Dört yakın arkadaşım Una, Ailith, Catriona ve Iona'nın evlenirken yanımda olmalarına dair tüm planlarım, korkunç planlarımın daha da kötüye gittiğini onlara söyleyecek zamanım bile olmadan yok oldu.

Ama kafamda ve kalbimde kopan duygu fırtınasına neden olabilecek başka bir şey daha var. Ve bunun Thomas Chauntleroy ile hiçbir ilgisi yok. En iyi arkadaşlarımla bile ilgisi yok.

...Her şeyin *onunla* ilgisi var.

İblis ya da şeytan dedikleri kişi. Çoğu erkeğin -en azından akıllı olanların- korktuğu adam. Karanlık, düşünceli, tehlikeli, dehşet verici, tamamen yasak ve kalp durduracak kadar *güzel* bir adam haftalar önce dünyama girdi ve o zamandan beri gitmedi.

İlk öpücüğümü çalan kişi.

...İkincisini de çalan kişi.

Fırfırlı İskoçyalı Lord Chauntleroy ile evleneceğime söz verdim ama tüm düşüncelerim dünyanın en korkulan Viking yağmacısı tarafından çalındı.

Tor Odinson. Cesur adamların yüreğine korku salan bir isim. Dehşetin ve kabusların adı. İlkinden beri *her gece* rüyalarımı istila eden, beni nefes nefese bırakan ve uyandığımda utanç verici bir şekilde... şey, *isteyen* adamın adı.

Ailem ve dünyanın geri kalanı Lord Chauntleroy'la evlenmemi bekliyor. Tanrım, *ben* bile bekliyorum. Yine de o devasa, iri yarı, korkunç ve muhteşem Viking'i aklımdan çıkaramıyorum. Ve denedikçe daha da kötüleşiyor. Elim boynuma kayıyor, elbisemin yüksek yakasının altından kayarak parmaklarımın gümüş zincirin üzerinden geçmesine izin veriyor. Parmaklarım zinciri takip ederek göğüslerimin arasından aşağıya iniyor ve kolyenin kendisini buluyor; yuvarlak, pürüzsüz ve runik İskandinav sembolleriyle kaplı.

Bunu bana, dünyama girdiği ikinci gece verdi. Arkadaşım Ailith'in Lord Malcolm McAuley ile evlendiği geceydi, kalesi Lord Carlson tarafından saldırıya uğramak üzereydi, Malcolm onu tam anlamıyla çalmadan önce Ailith'in evlenmesi *gerekliyordu*. O gece, Tor'un yağmacı filosunun tüm gücü aniden ortaya çıkmış ve Lord Carlson'ın güçlerini ezip geçerek günü kazanmıştı. Ancak herkes, Malcolm'un kalesini "kurtarmak" için gelen bu vahşi Viking'e şaşkınlıkla bakarken, ben gerçek nedeni biliyordum.

...*benim* için orada olduğunu biliyordum.

Ve savaşın ortasında, bir şekilde gizlice kaleye ve yatak odama girerek benim için geldiğinde, orada kollarında erimemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bir kasırğa gibi odama girmiş, ben daha tek kelime edemeden beni kollarının arasına almış ve hayal bile edemeyeceğim bir şekilde öpmüştü. Sert, yaralayıcı, cezalandırıcı bir öpücük beni nefessiz, şaşkı ve daha fazlası için yanıp *tutuşur* halde bırakmıştı. Kolyeyi kendi boynundan çıkarıp benim boynuma taktı ve ilk seferinde olduğu gibi tek kelime etmeden gideceğini düşünürken dönüp beni bir kez daha avuçlarının içine aldı, dudakları kulağıma değdi.

"*Yakında*, küçük kuş," diye homurdandı o derin, dumanlı baritonuyla, beni inleterek. "*Yakında*, senin için geleceğim."

Senin için geleceğim.

Bu sözlerin o zamandan beri beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ama aynı zamanda beni *heyecanlandırmadıklarını* da iddia edersem yalan söylemiş olurum. Olanları kimseye anlatmadım, ancak arkadaşlarım özellikle kolyeyi gördükten sonra bildiklerini ima ettiler. Ama yine de bu benim küçük sırrım.

Benim kirli, günahkar küçük sırrım.

Lord Chauntleroy'un şatosuna ve yaklaşmakta olan düğünüme yaklaştıkça, vahşi Viking'le kaçma fantezim her geçen dakika eriyor. Arabanın penceresinden ormandan geçen ağaçlara bakarak iç çekiyorum. Thomas'la evlenme fikrinden nefret etsem bile bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Yapmam *gereken* şey buydu; benim statümdeki diğer dağlı kızlar gibi bir lordla evlenmek. Peki ya Tor?

Belki de sonunda bu benim kötü, son derece uygunsuz hayallerimin ve fantezilerimin sonu olur.

Beni düşüncelerimden sıyıran bir sarsıntıyla, araba kekeleyerek durdu.

"Hanımefendi?"

Arabamın kapısı açılıp babamın muhafızlarından biri kafasını içeri uzattığında gözlerimi kırptıştırarak dönüyorum.

"Devam etmeden önce küçük bir mola vereceğiz, eğer sorun olmazsa."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Elbette, Kaptan."

Gideceğimiz yere varmamızı geciktirecek *her şey* benim için sorun değil.

Arabadan inip bacaklarımı uzatıyorum ve etrafımızdaki ormanı derin derin içime çekiyorum. Dışarıda olmayı, ormanda yürümeyi ve keşif yapmayı seviyorum. Annem buna "kadınlara yakışmaz" dese bile.

Şanslıyım ki ailem bu akşam geç saatlere kadar gelmeyecek ve Lord Chauntleroy'un şatosuna farklı bir konvoyla gidecek. Ağaçlık yolun kenarına doğru ilerlemeye başlamadan önce tekrar geriniyorum ve başımı ağaçların arasına sokuyorum.

"Leydim, yürüyüşe çıkmak istiyorsanız yanınıza bir muhafız almanız iyi olabilir."

Dönüp kaptana gülümsemeden önce kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. "Oh, sorun değil, Kaptan. Ben gitmeyeceğim-"

"Korkarım ısrar etmek zorundayım, Leydi Rhona."

Gözlerimi devirmek yerine hızlıca düşünme dürtüsüne direniyorum.

"Kaptan, ben..." Tatlı tatlı gülümseyerek ona yaklaşıyorum. "Aslında ihtiyacım var *mahremiyet*."

Kaşlarını çatıyor, beni tam olarak anlamıyor. "Leydim, ben-"

"Bu benim döngüm, anlıyorsun ya," diye derin bir iç çekiyorum ve başımı sallarken yüzümü buruşturuyorum. "*Kadınlık* döngüm mü? Gidip temizlenmem gerek-"

Kaptan kekeleyerek, "Bu *iyi* olur, Leydi Rhona," dedi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Siz...?" diye kaşlarını çatı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Hem ayın benim zamanım olduğu yalanını hem de "yardım" teklifine güldüğümü gizlemek için elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsüyorum.

"*Hayır* Kaptan, sanırım ben kendim halledebilirim."

"Of Tabii ki, . Elbette." o kekeliyor dışarı Tekrar, garip bir şekilde Omuzlarını dikleştirirken gözlerimden başka her yere bakıyor.

Erkekler.

"Fazla uzağa gitmeyin leydim."

Eteklerimi toplayıp toprak yoldan çıkarken ona teşekkür ediyorum, ağaçların arasına girip dalların arasından ilerliyorum. Havada bir tuzluluk var ve at arabasından ve at treninden uzaklaştıkça kokusunu daha çok alabiliyorum. İlerlerken dallar kollarıma sürtünüyor, sonunda ormanda kendimi kaybederken daha rahat nefes alıyorum. Yakında geri dönmek zorunda kalacağımı ve istemediğim bir adamla evlenmek için yoluma devam edeceğimi biliyorum. Ama şimdilik, sadece beş dakikalığına da olsa kaçabilirim.

Yürümeye devam ediyorum, ağaçların arasından ilerliyorum, yoldan gittikçe uzaklaşıyorum. Muhtemelen gitmem gerekenden daha uzağa gittiğimi biliyorum ama tek başıma gitmenin verdiği bir macera ve heyecan duygusu var. Ayrıca, ne olabilir ki? Hiçbir kasabaya ya da köye yakın değiliz ve arabaların hemen arkasında babamın muhafızlarından oluşan yarım bir garnizon var.

Ağaçların arasından ilerliyorum, ta ki aniden kendimi ağaçların arasından çıkıp okyanusun kayalara çarparak hışırdadığı kayalık kıyıya doğru tökezlerken bulana kadar. Gözlerimi kırıştırıyorum, bir an için kaskatı kesiliyorum. Sahil bana hep Vikingleri hatırlatmıştır, Tor'dan önce bile. Ama kayalık kıyıya çıkarken aptallığım karşısında başımı sallıyorum. Ne de olsa okyanus otomatik olarak Vikinglerin yakınlarda olduğu anlamına gelmiyor-

Gözlerim, rastladığım küçük girintinin hemen kıyısında demirli duran bir düzine uzun tekneye takılınca kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Kan kırmızısı yelkenli tekneler.

...*Viking* tekneleri.

Geri dönmem gerek. ŞİMDİ.

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor ve ağaçlara doğru geri dönmek için dönerken titriyorum ve bunu yaptığımda, aniden çığlık boğazımda sessizleşiyor.

İlk gördüğüm onların gözleri -şiddetli, delici, aç gözler, ardından ellerindeki çeliğin parıltısı. Bir düzine kadar varlar ve yüzlerinde vahşi, aç sırtışlarla yavaşça ağaçların arasından çıktıklarında korkudan titriyorum.

Vikingler.

Çılgılık atamıyorum. Bir grup vahşice sırtarak bana doğru ilerlerken tek kelime edemiyorum, hareket edemiyorum, gözümü kırpmıyorum, hatta düşünemiyorum bile. Adamlar kıkırdıyor, birbirlerine yaklaştıkça anlamadığım bir dilde konuşuyorlar. Biri kasıklarını tutarak diğer adamlara karanlık kıkırdamalar getiren bir şey söylüyor. Ürperiyorum, içim burkuluyor, onlar yaklaştıkça gözlerim korkuyla bir korkunç yüzden diğerine kayıyor.

Birden arkalarındaki ağaçların arasından bir ses yükseliyor, adamları hızla durduruyor ve gözlerine korku salıyor. Dönüyorlar ve benim gözlerim de onları takip ediyor.

...ve çenem düştü.

Çünkü kocaman ellerinde kocaman kılıcı ve yüzündeki dehşet verici çatık kaşlarıyla ağaçların kenarında duran devasa, kule gibi adamı *taniyorum*. Onu iyi tanıyorum. Dudaklarının tadını biliyorum. Haftalardır onun ateşli rüyalarını görüyorum.

...onun kolyesini takıyorum.

İri cüsseli ve korkunç güzellikteki Tor Odinson ağaçların arasından çıkıp bana dönmeden önce diğer adamlara kaşlarını çatarak bakıyor. Gözleri koyu gri bir ateşle parlıyor, içime işliyor ve diğerlerini kenara iterek bana doğru adım atarken nefesimi kesiyor.

"Benim," diye hırılıyor aksanlı İngilizcesiyle yaklaşırken.

"Benim," diye homurdanıyor, üzerimde yükselene kadar bana doğru adım atarken daha sessiz.

"BEN-BEN-" Gözlerimi kırıştıyorum, titriyorum, ağzım kelimeler olmadan açılıp kapanıyor.

Boğazından alçak bir hırıltı sesi yükseliyor, ciddi bir bariton sesi içimi gümbürdetiyor.

Sözsüzce uzanıp çenemin altındaki iri eklemlerine dokunuyor ve bana hınzırca ve aç bir şekilde gülümserken başımı yukarı kaldırıyor.

"Benim."

Şimşek gibi hareket ediyor ve gözümü kırpmaya ya da nefes almaya bile vaktim olmadan beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kucaklayıp omzuna atıyor. İçimde adrenalin yükseliyor, tüm vücudum onun vücudumda dalgalanan kaslarını ve beni sıkıca tutan güçlü ellerini hissettiğimde titriyor ve ürperiyor.

İskandinav dilinde bir şeyler bağırır ve aniden oradaki herkes harekete geçerek ormana geri döner ve aniden oradaki gizli sandalları çıkarır.

"Bekle!" Tor bir eliyle beni omzunun üzerinden tutup diğer eliyle kayıklardan birini suya itmeye yardım ederken nefes nefese kalıyorum. Beni sıkıca tutarak tekneye adım attı.

"Bekle, nerede-!?"

İskandinav dilinde bir emir daha veriyor ve adamlar kayıklara atlayıp kürekleri tutarak hızla kıyıdan uzaklaşıp kırmızı yelkenli savaş gemilerine doğru ilerlemeye başlıyorlar.

Dünyanın en korkunç, tehlikeli, vahşi Viking yağmacısı tarafından *çalınıyorum*.

...Ve bu kadar heyecanlanmamam gerektiğine eminim.

BÖLÜM 3

RHONA

Kayıklar şimşek gibi hızlı hareket ediyor, kıyıdan uzaklaştıkça dalgaların üzerinden sıyrılarak ilerliyoruz. Tor beni omzundan hiç indirmiyor; sandalın baş tarafında durmuş, rüzgâr etrafını kırbaçlarken elleri beni hiç bırakmıyor. Bağırma sesleri geliyor ve başımı kaldırıp baktığımda kırmızı yelkenli gemilerin en büyüğünde olduğumuzu fark ediyorum.

Tor kenarda asılı duran ip merdiveni kapıp, koca gemiye tırmanırken tek eliyle beni de yanında taşıyarak devasa cüssesini kaldırdığında nefesim kesiliyor. Güvertede, beni sıkıca tutarak, gemideki diğer Vikinglerin bakışlarını görmezden gelerek, geminin arka tarafındaki bir kapıya doğru hızla ilerliyor. Omuzlarıyla kapıyı açıyor, karanlığa adım atıp merdivenlerden inerek başka bir kapıya ulaştığımızda kalbim küt küt atıyor. Bu kapıyı da tekmeleyerek açıyor ve titrek mum ışığına adım attığımızda bir çeşit uyku odasına girdiğimizi fark ediyorum.

Uyuduğu yer.

Odanın bir duvarında kılıçlar ve diğer kesici silahlarla dolu bir raf, diğer duvarında ise monte edilmiş bir ayı kafası var. Sonra, bir duvarın karşısında kürklerle örtülü kocaman bir yatak duruyor. Tor doğruca oraya doğru ilerliyor ve nereye gittiğini anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Bekle!"

Yüksek sesle ve kendimi tutamadan bağıriyorum, yardım çığlıkları atarken onu tekmeliyor ve vuruyorum. Belli ki kimse gelmiyor ve Tor göğsüne ve sırtına vurduğum darbeleri sanki etrafında vızıldayan bir sinekten başka bir şey değilmişim gibi görmezden geliyor. Yatağa vardığımda beni omzundan alıp yatağın üzerine fırlattığında nefesim kesiliyor. Sırtım yatak başlığına gelene kadar kendimi ondan uzaklaştırmak için çarpınıp ondan uzaklaşıyorum.

"Benden ne istiyorsun?!" İçimdeki korku ve adrenalinin patlamasıyla nefes nefese tükürüyorum.

Tor sadece sırtıyor, gözleri içimi delip geçerken vahşi ve vahşi.

"İngilizce biliyor musun?" Yutkunarak ağzımdan kaçırıyorum, gözlerim onunla arkasındaki kapı arasında gidip geliyor. Doğru, sanki kaçacakmışım gibi. Sanki bir şekilde yolumu kesen dev gibi adamı geçmeyi başarsam bile, bir teknede, okyanusta ve vahşi Viking yağmacılarıyla dolu olduğumuz gerçeği benim için sorun olmayacakmış gibi.

Ve sahilde üzerime gelen kaba, vahşi adamları ve bu teknedekileri düşündüğümde, birdenbire *burada*, onun yanında, dışarıda olabileceğimden daha güvende olabileceğim gibi çılgınca bir düşünceye kapılıyorum.

"İstediğin para mı?" Daha yüksek sesle, kelimelerimi belirginleştirerek söylüyorum.

"*Mon-ney!*" Parmaklarımla iki hayali parayı birbirine sürterek bağıyorum. Tor bana boş boş bakıyor ve ben ürperiyorum.

"Bozuk para mı? Para mı? Altın mı?" Bağıyorum. Avucumda bir çanta dolusu bozuk para tutuyormuş gibi yapıyorum. Tor'un yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor ama boş bakışları devam ediyor.

Oflayıp kendime sarılıyorum.

"Madem İngilizce bile konuşamıyorsun, seni koca sersem, ne halt etmeye buradayız-"

"İngilizceyi gayet iyi konuşuyorum," diyor Tor aniden, İskandinav aksanıyla karışık olsa da mükemmel bir İngilizceyle.

Nefesim kesiliyor, ona kaşlarımı çatmadan önce gözlerim

büyüyor. "Peki neden bundan bahsetmedin?"

Sırtıyor. "Seni izlerken çok eğlendim." O

kıkırdarken ben ona ters ters bakıyorum.

"Yaptığın ikinci hareket neydi? Elinle mi? Bu muydu *Taşaklarımı* avuçlamanın evrensel bir işaret olması

gerekmiyor muydu?" Şiddetli bir şekilde kızarıyorum,

onun bu kaballığı karşısında çenem düşüyor.

"Neden *iğrençsin*-" Başımı sallayarak dudaklarımı büzüyorum. "Ve daha önce İngilizce konuştuğunu söyleme zahmetine girmedin-"

Kelimeyi tamamlayamadan dudaklarımı kenetliyorum. "Daha önce mi?" Tor gürlüyor, yine de benim için söylüyor. Yüzüm kızarıyor, gözlerimi kaçırıyorum ve onun kıkırdadığını duyuyorum. "Belki de *seni öpmekle* çok meşguldüm."

Eli dışarı fırlayıp bileğimden tutarak beni yatağın ayak ucunda durduğu yere doğru çekerken nefesim kesiliyor. Hırlıyor, üzerime eğiliyor ve o vahşi gözlerini bana kilitliyor.

"Devam etmeyi çok istediğim bir şey," diye homurdanıyor alçak sesle.

Titriyorum, kalın kalın yutkunuyorum.

"Buna *cesaret* edemezsin."

Tor sırtıyor, gözleri parlıyor. "Küçük kuş, yapmaya *cesaret* edebileceğim şeyleri bilmeye hazır olduğundan emin değilim."

Dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor ve bakışlarındaki sıcaklıktan ürperiyorum. "Sakın dokunma-"

"Bu küçük, güzel gelinliği senden koparıp alabilirim. Şimdi seninle *istediğim* gibi sevişebilirim," diye homurdanıyor ve ben de sesindeki gürleyen baritonla inliyorum. İnliyorum ve onun bunu duyduğunu *biliyorum*.

...Ve bu benim korkmamdan daha fazlası olabilir. Güçlü, devasa, biraz ürkütücü ama tamamen güzel bir vahşinin üzerimde belirip beni yutmak istercesine bakmasıyla bir ilgisi *olabilir*.

...Daha önce iki kez yaptığı gibi. Ve daha önceki iki seferde de kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissedene kadar onu *öpmüştüm*.

Tor yavaşça sırtıyor, içinden bir kıkırdama yükseliyor.

"Şimdi neden bunu yaparsam hoşuna gideceği hissine kapılıyorum, ufaklık." Yutkunuyorum, ona ters ters bakarken dudaklarımı büzüyorum.

"İğrençsin."

"Ve eğer bu, ellerini benden uzak tutmaya çalışmana yardımcı oluyorsa, devam et ve kendine bunu söylemeye devam et."

Çenem düştü.

"Sen-!"

"Vahşi mi? Vahşi? Canavar mı?" Yine kıkırdıyor. "Hepsini duydum prenses." Dudağımı ısırıp ona bakıyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

Tor tekrar sırtıyor, üzerime doğru eğilirken alev alev yanan gözleri nabzımı hızlandırıyor.

"Belli değil mi?"

"Eğer *öyle* olsaydı, sence sorar mıydım-"

"*Sen*," diye hırlıyor hiddetle, bana çok yakın eğilirken, yüzü benimkinden birkaç santim ötede.

"*Seni* istiyorum, küçük kuş."

Eğiliyor ve dudaklarının benimkilere dokunmak üzere olduğunu hissettiğimde, ağızımdan çıkan küçük iniltiyi bile durduramıyorum.

Ve Tor *sırtıyor*.

"*Kötü kız*," diye homurdanıyor, sonra aniden dönerek benden uzaklaşıyor ve beni başım yatakta dönerken nefes nefese bırakıyor. Dönüp kapıya doğru ilerliyor, kapıyı açmadan hemen önce durup bana bakıyor.

"Seni yine buldum küçük kuşum," diye gürlüyor o derin, ağır bariton sesiyle, içimi gümbürdeterek.

"Ve bu sefer ufaklık," diye mırıldanıyor, gözleri içimde parlıyor. "Bu sefer, sen *benimsin*."

BÖLÜM 4

RHONA

Ne kadar süre yelken açtığımızı bilmiyorum ama bir noktada teknelerin hareket etmeyi bıraktığını fark ediyorum. Güverteden bağırان adamların, bağlanan halatların ve depolanan yelkenlerin sesi geliyor.

Kapı ardına kadar açılıyor ve bu kez gelen Tor değil. Kürk giymiş, sakallı ve kılıçlı iki vahşi adam daha üzerime yürüyor, çığlıklarına ve küfürlerime aldırmandan kollarımdan tutup beni kamaradan çıkarıyorlar. Güverteye çıktık, tekrar yan tarafa geçtik ve başka bir kayığa bindik. Dışarısı artık karanlık ve kıyıya doğru kürek çekmeye başladığımızda, gözlerim kayalık sahili aydınlatan ve suyun üzerinde titreyen uzun, kükreyen şenlik ateşlerine takılıyor.

Karaya çıkınca iki adam beni kıyıdan ateşlere doğru çekiyor. Kayalar yerini çimenlere bırakıyor ve sonra birden bir kampa girdiğimizi fark ediyorum. Tahta ve posttan çadırlar ve kulübeler küçük açıklığı kaplıyor, şenlik ateşleri bir pagan ayininden bir sahne gibi her yerde kükrüyor. Viking yağmacıları kutlama yapmak için can atıyor; fiçılardan içki içiyor, ateşin üzerinde şişlerden et parçalıyor, birbirleriyle sahte dövüşler yapıyor ve neşe ve kahkahalarla kükrüyorlar. Etrafımda tam bir vahşet var ve gözlerini üzerime dikip beni içlerine çekerken ürperiyorum.

İki adam beni kampın derinliklerine doğru sürüklemeye devam ediyor ve en büyük ateşe doğru ilerliyorlar. Ve orada, bir tür devasa ahşap tahtta oturmuş, gözleri ateşin içinden bana doğru parlayan Tor.

Dizine yaslanmış büyük kılıcı, vahşi ve yabanıl gözleri ve büyük elinde bir şeyle dolu kocaman bir sürahi ile tam bir vahşi lord gibi görünüyor. Birinin söylediği bir şakaya kükrüyor ama beni öne çıkarırken gözleri bana kilitlenmiş.

"Buraya," diye homurdanıyor, işaret ediyor. Adamlar beni ona doğru çekiyorlar ve onun emriyle beni tam önüne bırakıyorlar.

"*Otur* küçüğüm," diye homurdanıyor, dizini göstererek. Dudaklarımı büzerek ona ters ters bakıyorum. Tor sadece sırtıyor.

"Ya da yere oturun, gerçi bunun rahat olduğundan şüpheliyim."

"Yer gayet iyi," diye çıkışıyorum, eteklerimi toplayıp ayaklarının dibine oturuyorum. "Ale?"

Tor'un bana dev bir sürahi bir şey sunduğunu görmek için başımı kaldırıyorum, ama elimi sallıyorum.
Kafam.

"Hiç şansın yok."

Başını sallayarak tekrar kıkırdıyor. "Keyfini çıkarmalısın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu parti *senin* için prenses," diye homurdanıyor. Kaşlarım havaya kalkıyor.

"Benim için mi?"

"Şey, *bizim* için." Sırtıyor. "Evliliğimizi kutluyoruz." Ona hançer gibi bakarken çenem düşüyor. "Biz evli *değiliz*!"

"Hayır, ama olacağız," diyor Tor kolayca, büyük koltuğunda arkasına yaslanarak

ve bana ikram ettiği kupayı yudumluyorum. Önümüzde, sakallı, yara izli ve deri giysili vahşi ve korkunç adamlar kalkıp ateşin başında dans ediyor ve çığlık atıyorlar. Orada kadınlar da var; ateşin başında uluyan ve erkeklerle birlikte bira içen vahşi, yarı çıplak, güzel kadınlar.

Onlara o kadar dalmışım ki, tam önümde durana kadar adamların yaklaştığını fark etmiyorum.

"Pekâlâ," diye hırlıyor biri, mide bulandırıcı bir açlıkla bana bakarak. "Şimdi *bu* küçük güzel şey de ne?"

Arkama baktığımda Tor'un sandalyesinin boş olduğunu fark ediyorum ve ürperiyorum. Önümde duran üç adama dönüyorum, ağzım kapalı.

"Henüz bana söylenmemiş bir ödöl, ha?" Bir adam -belki de üçünün lideri-gözlerini üzerimde gezdirerek tüylerimi diken diken ediyor.

"Ben-ben değilim-"

"Neden şu süslü elbiseni çıkarıp bize bir gösteri yapmıyorsun, ha?" Donup kalıyorum, kendime daha sıkı sarıldığımda üzerime bir soğukluk çöküyor. "Lütfen, ben sadece-"

"O benim!"

Tor'un kükreyen sesi birdenbire duyuldu ve hem ben hem de üç adam onun ani ve vahşi sesi karşısında irkildik. Adamlardan ikisi birbirlerine bakıp sıvıştılar. Ama elebaşı Tor'a ters ters bakıyor.

"Ödüller *paylaşılmalıdır kontum*," diye tükürdü.

"Bu değil," diye gürleyerek karşılık verdi Tor; kasları gerilmiş, eli kılıcının kabzasına dayanmıştı. "Başka tarafa bak, Haggar," diye tısladı.

Adam, Haggar, kaşlarını çatıyor. "Klanın kurallarını biliyorsun *kont*. Bu kız _."

"Çekip gitmek ve bir daha ona bakmamak için üç saniyen var," diye hırlıyor Tor. Haggar da ters ters bakar.

"Bir. İki."

Haggar'ın eli bileğime doğru uzanıyor "Gel de tadıma bak, küçük-"

Tor'un eli dışarı fırlayıp onu ön kolundan yakaladığında ve eli bileğime dolanamadan bileğini sıktığında acı içinde çığlık atıyor. Mide bulandırıcı bir çıtırdama sesi duyuluyor ve Haggar bileğini tutarak geriye doğru tökezlerken acı içinde bağırıyor. Eli korkunç, doğal olmayan bir açıyla sarkıyor ve Tor ayağa kalkarken tekrar çığlık atıyor. İri Viking çizmeli ayağıyla saldırıp Haggar'ın göğsüne bir tekme attı ve onu ateşin yanındaki toprağın üzerine yuvarladı.

Parti bir an için sessizleşir, herkes devasa Viking komutanına ve yerdeki kırık dökük adama bakar.

"Sanırım kolumu kırdın!" diye bağıır Tor'a. Ayağa fırlayıp kılıcına uzanmaya çalışırken, birden altı adam daha kılıçlarını boynuna dayadı.

"Sakin ol Haggar," diye homurdanıyor iri yarı, huysuz, vahşi ama yakışıklı sakallı bir adam. Gözlerini Tor'a dikip göz kırptıktan sonra geri dönüp tıslayarak kılıcının ucunu Haggar'ın boğazına dayadı.

"Seni uyarmıştı."

Haggard oflayıp pufluyor, ama yavaşça başını sallıyor. Başını kaldırır, Tor'a bakarken yüzü asıktır.

"Özür dilerim, Kontum. Ben-ben-"

"İçki içiyorsun," diye homurdanıyor Tor. İç çekip adamı başından savmadan önce ona ters ters bakar. Sarı saçlı adama başını sallıyor, o da kalabalığın arasında kaybolmadan önce başını sallıyor.

"Gel," diye homurdanıyor Tor, ayağa kalkıp bana doğru uzanıyor. Tereddüt ediyorum ama gözlerimiz kilitlenip oradaki vahşeti gördüğümde ürpererek başımı sallıyorum. Kocaman eli küçük parmaklarımı sarmalıyor ve beni kolayca ayağa kaldırıp arkasındaki büyük çadıra doğru dönerek beni de yanına çekiyor.

Ağır kürkleri bir kenara itip beni de peşinden tavandan sarkan fenerlerin aydınlattığı büyük bir çadırın içine çekti. Beni bırakıp bir masaya doğru ilerliyor ve sırtı bana dönük bir şekilde kendine bir fincan bira dolduruyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

Tor kadehini yere bırakıp bana dönmeden önce bardağını deviriyor. Ve o sert bakışları içimde cızırdayıp kaşlarından birini kaldırdığında ürperiyorum.

"Beni... kurtardığın için," diye mırıldanıyorum utangaçça. Küçük, hınzır bir gülümsemeye sırtıyor.

"Seni buraya seni kurtarmak için çektiğimi düşünüyorsun." İçimde sıcak bir şeyler cızırdıyor.

"Yaptığını biliyorum."

Sert, vahşi ve biraz da korkutucu olabilir. Ve beni benden çalmış olabilir ama bana zarar vermeyeceğini *biliyorum*. Eğer öyle olsaydı.

yalnız kaldığımız diğer iki seferde de böyle yapmıştı. Tor'un dudakları sert ve vahşi bir sırtıyla geri çekildi.

"Belki de bunu seni yalnız bırakmak için yaptım, böylece sana *sahip* çıkabilirim," diye homurdanıyor. O bardağı yere bırakıyor ve bana doğru kasıtlı bir şekilde ilerliyor. Ürperiyorum, ama içten içe, bunun da kötü bir sıcaklığı olduğunu biliyorum.

"Seni bugün aldım ve buraya getirdim çünkü sen *benimsin* ve sadece benimsin," diye homurdanıyor.

"Evlenmem gerekiyor-" "Artık evlenmeyeceksin."

O kelimeleri bağıra bağıra söylerken çadır bir an sessizleşiyor. Ama yavaşça yüzü yumuşuyor, gözleri üzerimde alçalıyor. Yavaşça, ince bir gülümsemeyle gülümsüyor ve bakışlarını takip ettiğimde, gelinliğimin üst birkaç düğmesinin açıldığını fark ettiğimde kızarıyorum.

"Kolyeyi takıyorsun." Şiddetle kızardım.

"Evet," diye utangaçça başımı salladım.

"*Güzel*," diye homurdanarak yaklaşıyor.

"Ne yapıyorsun?" Nabzım kulaklarımda hızla atarken fısıldıyorum. "Ne *istersem* onu."

O yaklaştıkça ürperiyorum, devasa gövdesi üzerimde beliriyor. Ve birden, sanki daha önceki o iki çalıntı öpücüğe geri dönüyorum; önce Una'nın düğünündeki saldırıya, sonra da Tor'un Ailith'in evinde benim için *tekrar* geldiği ana. İri eli uzanıyor ve büyük parmakları çeneme dokunup bakışlarımı yukarı kaldırdığında kalın bir şekilde yutkunuyorum. Tor eğiliyor, o gri gözleri içimde parlıyor, hiç kırpmıyor, dudakları dudaklarıma *değene* kadar yaklaşırken hiç *duraksamıyor*.

"Ben ne istersem, küçük kuş."

Dudakları *sertçe* dudaklarıma yapışıyor ve o öpücük nefesimi keserken inliyorum. Tüm vücudum titriyor, dünyam kendi ekseninde dönerken

Kaba, evcilleşmemiş Viking dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.
Titriyorum, sessizce inliyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Tor gözleri gri bir ateşle dolu, sırtarak geri çekiliyor.

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Ne iyi hissettirir?" Mırıldanmayı

başarıyorum. Gözleri parlıyor.

"Yapmaman gereken şeyi yapıyorsun."

"Seni öpmemeliydim," diye fısıldıyorum hararetle.

"Hayır," diye homurdanıyor Tor, vücudunun sıcaklığı beni sararken beni kendine doğru çekiyor.

"Hayır, olmamalısın. Ama bu duracağımız anlamına gelmiyor."

Ağzı tekrar benimkini bulduğunda inliyorum, her şey etrafımda dönerken beni şiddetle ve çılgınca öpüyor. Ama bir şekilde aklımı başıma topluyorum. Bir şekilde, nefes nefese onu itiyorum, elim dudaklarıma giderken başımı sallıyorum.

Tor aç bir şekilde sırtıyor.

"Bir savaşçı ruhu," diye homurdanıyor. "*Güzel.*"

"Sen... beni öylece *öpemezsin!*" Kendimi

tutamadım. "*Yine mi?*" "Katılmıyorum."

Beni kendine doğru çekerken inliyorum, ellerim kaslarının üzerine düşüyor, Ağzımın içine tekrar hırlarken kaya gibi sert göğsünü. Beni yalnız bulduğu ve yıldızları görene kadar öptüğü son iki seferde yaptığım gibi kendimi bırakıp kaybetmeyi o kadar çok istiyorum ki. Ama içten içe bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ona her şeyimi vermek isteyene kadar beni öpen bu muhteşem adamın bir *şeytan* olduğunu biliyorum. O bir katil, bir vahşi ve onun yakınında olmak tehlikeli.

...Ve kaçmak zorundayım.

Uzaklaştığımda beni hâlâ ayak parmaklarımı kıştırarak kadar sert öpüyordu. Gözlerim yanımda geziniyor ve görmeyi umduğum şeyi fark ettiklerinde, şimdi ya da asla olduğunu biliyorum.

"Tor," diye mırıldanıyorum hararetle, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Ellerimden biri elbisemin boynuna gidiyor ve yavaşça bir düğmeyi daha açmaya başlıyorum. Tor aç bir şekilde sırtıyor, parmaklarıma kilitlenen gözleri alev alev yanıyor.

Mükemmel.

Diğer elim yanımdaki küçük yığının üzerinde duran odun parçasına uzanıyor ve kararımı sorgulayamadan, iyice düşünemedim ya da anlık bir plan yapamadan harekete geçiyorum. Kütüğü kaptığım gibi kafasının yan tarafına doğru savuruyorum.

Tor *homurdanıyor*, benden uzaklaşıyor ve elleri başına giderken tıslıyor. Dönüyorum, nabzım hızla atıyor ve *koşuyorum*.

...Kovalamaya başladığını duymadan önce ancak on adım gidebildim.

BÖLÜM 5

TOR

LANET OLSUN.

Homurdanarak peşinden atılıyorum, başım çatlıyor. Bana vurduğu yerden kan damladığını hissedebiliyorum ama aldırmıyorum. Hafif bir yara olduğunu biliyorum. Ve bana vurduğu için bile kızgın değilim, tam üzerine yürüdüğüm için kızgınım. Yirmi yıllık mücadele, savaş ve muharebelerin beni her şeye ve her şeye hazırlamış olması gerektiği için kızgınım. Belki de hazırlamıştır.

...O hariç.

Hiçbir şey beni Rhona'ya hazırlayamaz, bunu biliyorum. Duvarlarımı yıkıyor. Savunmalarımı yıkıyor. İçgüdülerimi mahvediyor. Ve şimdi, lanet kafamın yan tarafı bunun bedelini ödedi.

Ormanda onun peşinden koşarken dallar yüzüme çarpıyor. Çadırdan kaçtıktan sonra çadırın arkasına geçti, bu da adamlarımla dolu tüm kampın içinden geçmeye çalışmasından daha akıllıca. Ama bembeyaz bir elbise gece vakti ormanda koşmak için doğru kamuflaj değil ve onu takip etmekte zorlanmıyorum. Ama o hala beni takip ediyor. Çünkü o ağaç dallarının *altından* koşacak kadar küçük, ben ise her birine çarpacak kadar büyüğüm. Ama yine de, neredeyse ona yetiştim.

Rhona bir kütüğün üzerinden yuvarlanıyor ve peşinden çalıların arasına daldığımda onu yakaladığımı anlıyorum. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken hamle yapıyorum ve kolum beline dolandığında, onu kendime doğru çekerken çığlık atıyor. Dönüyor, ellerini bana vurmak istercesine savuruyor ama ben onları atlatıp bizi döndürüyorum ve onu bir ağacın büyük gövdesine doğru itiyorum. Çırpınıyor, bana tekrar saldırıyor, ama ona doğru bastırdığımda, onu arkasındaki ağaca sabitlediğimde ve vücudumu onunkine göre şekillendirdiğimde, çırpınması duruyor.

Yemin ederim inlediğini duydum.

Eğiliyorum ve dudaklarım kulağına değdiğinde nefesi hevesle kesiliyor.

"Benden kaçmak yok, benim küçük kuşum," diye hırlıyorum. Dudaklarım çenesinde geziniyor, solukları derin ve aç geliyor. Ve ağzım *onunkine* değdiğinde, dudakları benimkileri buluyor. Beni açlıkla öperken inliyorum, ellerim kalçalarının üzerinde kayıyor ve dudaklarına doğru hırlarken onu kendime doğru çekiyorum. Ellerinin kollarımda durduğunu hissedebiliyorum; ilk başta çekingen, ama sonra ağzını talep ettiğimde daha cesur. Parmakları, kolları boynuma dolanana kadar kollarımdan yukarı kayıyor ve öpücüğüm o bunu yaptığında daha da şiddetleniyor.

Dudaklarımı çenesine götürüp inlemesini sağlamadan önce ağzımı geri çekiyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Öpüyorum, ısıriyorum ve boynuna doğru emiyorum, vücutlarımız birbirine sürtünürken inlemeleri ormanın sessizliğinde kulaklarımı dolduruyor. Benim için titrerken ve inerken boynunu ısıriyor, dişlerimi hassas teninde gezdiriyorum. Ellerim onun minik belinde kenetleniyor, ben *daha fazlası* için aç bir şekilde inerken onun küçük bedeni benim devasa bedenime şekil veriyor.

Elbisesini çekiştiriyorum, o sessizce inerken ellerimle bacaklarından yukarı doğru çekiyorum. Daha da yukarı çekiyorum, daha da yukarı, nefesleri de onunla birlikte yükseliyor. Elbisesini bacaklarının arasındaki hazinenin hemen altında duraklatıyorum ve bana karşı titrediğini hissedebiliyorum.

Ve tanrılar ona açım.

"Sana zarar vermeyeceğim minik kuşum," diye hırlayarak onu derinden öpüyorum. "Yapmayacağını biliyorum," diye fısıldıyor şiddetle.

"Öyle mi?"

Tereddüt etmeden cevap

veriyor. "*Evet.*"

"*Güzel.*"

Ellerim elbiseyi yukarı çekiyor ve elim çıplak, pürüzsüz kalçasından yukarı kaydığında Rhona sessizce nefes alıyor. Hırlıyorum, parmaklarım ödülüne yaklaştıkça damarlarımdaki kan ateş gibi kükrüyor. Ve sonunda parmaklarım ona değdiğinde tüm vücudu heyecanla titriyor, dudaklarından inilti dökülüyor. Parmaklarım onun üzerinde kayıyor, kadife yumuşaklığındaki dudaklarıyla alay ediyor ve onları ayırıyor. Kalın bir parmağımı aralarına sokuyorum, ne kadar *ıslak* olduğunu görünce

homurdanıyorum.

Ne kadar
hevesli. Ne
kadar *hazır*.

Ona dokunulmadığını biliyorum ve kendi kendime sırtıyorum.
Lord Chauntleroy muhtemelen o ilk anı kendine mal etmek istiyordu.

Çok kötü, çünkü bu tatlı, yumuşak, sıkı küçük amcığın benim için ilk kez açıldığını hissedenden *ben* olacağım. Onun kızlığını alan ben olacağım. *Sikim* içine batacak, onu gelecek ve hayal bile edemeyeceği şekilde dolduracak. Ne kadar küçük olduğu ve daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadığı düşünüldüğünde, bir yanım cüsemle onun içine *sığabilecek* miyim diye bile merak ediyor.

Ama yine de deneyeceğimden *emin* olabilirsin.

Ama bu daha sonra gelecek. Şimdilik onu *keşfetmek* istiyorum. Vücudunun her santimini ellerimle ve dilimle ezberlemek istiyorum. Sonunda ona izin vermeden önce benim için ağrımasını, sikimi *arzulamasını* istiyorum. Parmaklarım kaygan dudaklarını okşuyor, onu inletiyor. Açıklığına karşı alay ediyorum, daha yükseğe kaymadan önce kayganlığının parmaklarımı ıslattığını hissediyorum, o kayganlığı sert küçük tomurcuğunun üzerine sürüyorum.

Ve bunu yaptığımda çığlık atıyor. Rhona bana doğru sarkıyor, nefes nefese, kumral saçları yüzüme çarpıyor. Elleri kolumu kavıyor, inlemeleri kulaklarımı dolduruyor.

"Benim için çok güzel ve *ıslak*," diye kulağına homurdanıyorum, zevkle nefes alırken parmaklarımı tekrar tekrar klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Ne kadar hevesli, *muhtaç* bir amcığın var, değil mi?"

Haykırıyor, koluma yapışıp inerken zevkten içi içine sığmıyor. Ve *başını sallamazsa* lanet olsun.

"Ve bu muhtaç, küçük, dağınık amcık *benim*, değil mi?"

Rhona keskin bir çığlık atıyor, hevesle başını sallayıp bana yapışırken amının ıslak sıcaklığı parmaklarımdan aşağı damlıyor. Tanrım, şimdiden çok yaklaştı. Onu boşaltmak için can atıyorum ve boşalırken tadına bakmak için de can atıyorum.

Daha sert itiyorum, onu ağaca sabitliyorum, bacaklarını açıyor ve küçük amcığıyla oynarken elbisesini beline doluyorum - onu daha da yukarı

kaldırıyorum, ta ki

Benim için titremeye başladığını hissedebiliyorum.

"*Gelmeni* istiyorum, küçük kuş," diye dudaklarına derin derin hırıliyorum. "Küçük amcığının parmaklarım için boşalmasını istiyorum, balının parmaklarımdan aşağı damlamasını ve kalçalarını kirletmesini istiyorum. *Yanına* gelen her erkeğin kokunu almasını ve *benim* olduğunu bilmesini istiyorum."

Parmaklarım daha hızlı dönüyor, dizleri titrerken ve vücudu titrerken sert küçük tomurcuğunu daha hızlı ve daha hızlı ovuyor.

"Tor-"

"Parmaklarıma gel, küçük kuş. *Hemen şimdi* benim için gel."

Onu sertçe ovuyorum, ağaca bastırıyorum ve aniden benim için geliyor. Homurdanıyorum, balı elimden aşağı damlarken küçük, sıkı amının parmaklarımda sıkılaştığını hissediyorum. Haykırıyor, tüm vücudu titrerken bana sıkıca yapışıyor. Parmaklarım hareket etmeye devam ediyor, nefes nefese kalana kadar onu itiyor ve kızdırıyor. Ve ancak o zaman parmaklarımı çekiyorum.

Onu şiddetle ve açlıkla öpüyorum, parmaklarım dudaklarını okşarken beni ne kadar hevesle öptüğünü görünce hırıliyorum. Elimi bacaklarının arasından kaydırarak geri çekiyorum. Bakışlarımla onu sıkıca tutarken parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Gözleri *büyüyor*, ağzı açılıyor ve beni izlerken yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. Dudaklarımı parmaklarımın etrafına sarıyorum, parmaklarımı yalayarak temizlerken onun tatlı bal tadıyla homurdanıyorum.

"Tadın *çok tatlı* ufaklık," diye homurdanıyorum eğilmeden önce. Dudaklarım dudaklarına yapıştığında inliyor ve elim tekrar güzel kalçalarının arasına girdiğinde, amını tekrar okşarken öpücüğümün içine doğru soluyor. Elimi tekrar yukarı kaldırarak geri çekiyorum ama bu sefer parmağımı dudaklarına götürüyorum.

Rhona kıpkırmızı oldu, bir an tereddüt ederken gözleri irileşti. Ama sonra, tam yapmayacağını düşündüğüm anda gözleri benimkilere kilitleniyor, ağzı açılıyor ve öne doğru eğiliyor. Yumuşak, dudakları parmaklarımın etrafını sarıyor, parmağımı usulca emerken sikimin *kalkmasına* neden oluyor.

"*İyi kız*," diye mırıldanıyorum, içeri girip onu parmağımın etrafından öpüyorum, ikimiz de onun tadına bakıyoruz. Onu derinden öperken ellerim yüzünü kavramak için hareket ediyor, ağzımın içinde inlerken onu ağaca bastırıyorum. Yavaşça geri çekiliyorum, gözlerim parlıyor, vücudum daha

fazlası için ağrıyor ve sikim onun için *kalın* ve sert.

Onu kollarıma alıyorum, ormanın içinden kampa doğru ilerlerken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

...Ona *daha fazlasını* göstermek için geri döndüm.

BÖLÜM 6

TOR

Rhona kollarımdayken kampa geri dönerken adamlarımın bakışlarını, sırtışlarını ve bilmişliklerini görmezden geliyorum. Bırak merak etsinler. Yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapsınlar. Bırakın *kıskansınlar*. Çadırıma doğru tekrar adım atarken onlara ve dünyanın geri kalanına aldırmiyorum. Kapının kanatlarını kenara itip onunla birlikte içeri yuvarlanıyorum ve sonra yalnız kalıyoruz.

Rhona'yı kürklü yatağımın üzerine fırlattığımda nefesi kesiliyor ve gözlerim onu yatağın üzerine yayılmış halde görüyor. Gözleri vahşi, saçları dağınık, yanakları kızarmış.

...Göğüs uçları elbisesinin altındaki noktalara doğru geriliyordu.

Peşinden yatağa giriyorum, aç gözlerle ona bakıyorum, ormanda tattığım şeyden çok daha fazlasını istiyorum.

"Belki de seni bağlamalıyım, böylece bir daha kaçamazsın," diye homurdanıyorum. Yüzümde bir sırıtma var, ama sözlerim karşısında dudağını ısırıldığını görünce - yüzü pembeleşiyor ve gözlerinde vahşi bir kıvılcım var - şakam açlığa dönüşüyor.

"Vay, vay," diye mırıldanıyorum, onun üzerinde sürünerek. "Senin gibi kibirli küçük bir lordun kızı ve sanırım seni bağlamam *hoşuna* gidebilir."

Rhona dudağını çiğneyerek inliyor, bana bakarken göğsü kabarıyor.

"Bir şeyler uyduruyorsun."

"Ve sen de bileklerine bir ip dolamam için yalvarmamak için kendini zor tutuyorsun."

Kızarıyor, kekeleyerek başka tarafa bakıyor ve ben aç bir şekilde hırlayarak tıslama sesi çıkarıyorum.

"Şimdi o gerçek lordlar ne düşünürdü? O süslü püslü hanımlar, benim gibi iğrenç bir vahşinin seni bağlayıp ırzına geçeceği düşüncesiyle *sırılısklam* olman hakkında ne düşünürlerdi?"

Ve Rhona *inlemezse* lanet olsun. O inliyor ve sikim pantolonumun içinde taş gibi kabarıyor, onları kapalı tutan deri bağları zorluyor.

"I-"

"Yanıldığımı söyle."

Rhona inliyor, vücudu yatakta altımda kıvranırken nefes nefese kalıyor ve artık kendimi tutamayacağımı anlıyorum.

"Öğrenmeye ne dersin?" diye homurdanıyorum.

"Neyi öğreneyim?" sesi titriyor, göğüs uçları elbisenin altında o kadar sert ki, küçük amının ne kadar ıslak olduğunu hayal edebiliyorum.

"Tatlı amcığının seni bağlamam ve *sahip* olmam için ne kadar istekli olduğunu öğren."

Ayağa kalkıyorum ve çadır direklerimden birinin kancasından bir ip aldığında Rhona'nın gözleri kocaman oluyor. İpin bir halkasını tavana yakın bir direğin üzerinden geçirip tekrar yatağa geçmeden önce çekerken çenesi düşüyor. Onu tutuyorum ve oturtup bacaklarını açarak dizlerinin üzerine yatırdığımda inliyor. İp bileklerine dolanıp kollarını arkasında birleştirdiğimde inliyor. Ve ipi sıktığımda, gevşek ucunu tavana yakın çapraz kırıştan geri çekip sıkılaştırdığımda nefesi kesiliyor. Vücudu titriyor, kollarında küçük tüyler diken diken oluyor ve ben arkasına geçerken inliyorum.

Dudaklarım boynuna değiyor ve değdiğinde Rhona kendini bana doğru itiyor, dişlerim narin teninde gezinirken istekle inliyor. Emiyorum ve ısııyorum, ellerim yanlarından geçerken cildini morartacak kadar sert öpüyorum.

Bıçağın kemerimdeki kından kaydığını duyuyor ve büyük bıçak mum ışığında çevresel görüşünde yanıp söndüğünde kaskatı kesiliyor, nefes nefese kalıyor.

"Sana bir kez söyledim, seni asla incitmeyeceğim. Asla da incitmeyeceğim küçüğüm," diye homurdanıyorum ve bıçağı elbisesinin ön kısmına saplamak için yukarı kaldırıyorum.

"Ama *bu* elbiseyi son kez gördüğüme emin olabilirsiniz - başka bir adamın olmak için giyeceğiniz elbiseyi." Son kelimeleri tükürerek söyledim, başka birinin onu benden alma fikrinden dolayı öfkeyle titriyordum. Bıçak köprücük kemiğine yakın, hâlâ sağlam olan en üst düğmenin altından kayıyor ve bileğimin bir hareketiyle onu kesip açıyor. Rhona nefes nefese, titreyerek ve soluk soluğa, bıçağım aşağıya inip bir kravat daha keserken. Sonra bir tane daha ve bir tane daha - elbiseyi üzerinde tutan daha fazla düğme bulmak için aşağıya iniyorum.

Elbisesi giderek daha fazla gevşiyor, düşüyor ve göğüslerinden kayarak açıldığında, tam arkasına geçerken inliyorum. Arkadan boynunu öpüyorum, omzunun üzerinden göğüslerinin yumuşak, pürüzsüz eğimine ve onları kapatan kabarık pembe meme uçlarına bakıyorum. Bıçağımın kör tarafı karnının derisiyle oynuyor, üzerinde gezinirken onu inletiyor. Bıçağı aşağı indirip daha fazla bağı kolayca keserek gelinliğin firfırlı beline kadar indiğimde teni karıncalanıyor, meme uçları sertleşiyor. Bıçak, kalçasının ve uyluğunun o küçük kıvrımının yakınından aşağıya doğru itiyor. Rhona nefesini tutuyor, bıçak gelinliğe doğru sıkılaştıkça nefesi kesiliyor.

Sonra bileğimin bir hareketiyle kesiyor ve birkaç dakika içinde elbisesini tamamen kesip atıyorum.

Üzerindeki parçaları çekip çıkarırken içimde ateş kükrüyor, gözlerimin ona *ziyafet* çekmesine izin vermeden önce onu fırlatıp atıyorum.

Tanrılar o muhteşem. Yumuşak, süt gibi bir ten. Ellerimin tutmak için can attığı kıvrımlar. Dişlerimi geçireceğimi çok iyi bildiğim dolgun, yuvarlak, küçük bir kıç. Belime dolanmak için yalvaran kalçalar. Kumral saçları sırtından aşağı dökülüyor ve ellerim kalçasının üzerinde kayarken inlediğinde, kontrolümün sonuncusu da gidiyor.

Tuniğimi çıkarıp atıyorum, sonra da kendimi ona arkadan bastırıyorum. Teni benimkine karşı sıcak, kollarım onun etrafında kayarken vücudu titriyor. Ellerim beline dolandığında neredeyse birbirine değiyor ve onları kalçalarının üzerinden aşağı doğru ittiğimde Rhona nefes nefese kalıyor, dokunuşuma doğru yuvarlanırken inliyor. Parmaklarım kalçalarındaki kıvrımların üzerinden kayıyor, parmak uçlarımdan milimetrelerce uzaktaki küçük amının sıcaklığını hissedene kadar aşağı ve daha aşağı itiyor. Ve sonra, bir saniyelik bir tereddütle, bir elimi daha aşağıya itiyorum, kalçalarının arasına daldırıyorum ve sıcak küçük amını avuçluyorum.

Rhona *inliyor*.

"Çok *ıslak*," diye kulağına homurdanıyorum, bir parmağımı dudaklarında gezdirerek onu iyice açıyorum.

"Ne kadar güzel, *dar* bir amcık."

Sözlerim kulağını tırmalıyor ve titriyor, bana karşı titriyor ve kalın bir parmağımı nemli dudaklarında gezdirirken zevkle nefes alıyor. Parmak ucumu sert küçük tomurcuğunun üzerinde yuvarlıyorum, bana doğru sarkarken zevkle ciyaklamasına neden oluyorum. Vücudu dalgalanıyor, geriliyor, kolları hala bağlı ve zevk içinde iplere karşı geriliyor. Parmaklarım daha hızlı vuruyor, küçük yumrunun üzerinde daireler çizmeye başladığımda klitorisine baskı uyguluyor. Kalçaları bana karşı zamanla yuvarlanıyor, zevk iniltileri çadırın loş, titrek mum ışığında kulaklarımı dolduruyor.

Bütün gece bunu yapmaya devam edebilirim, merhamet için yalvarana kadar parmaklarımla onu tekrar tekrar boşaltabilirim. Ama sonra, dilim sadece tadına baktığım şeye *aç*.

Çekilirken inliyorum ve elim vücudundan ayrılırken Rhona protesto edencesine inliyor. Arkasındaki yatakta hareket ettiğimi hissediyor ve ne yaptığımı görmek için başını çevirmeye çalışarak geriliyor.

"*Tor-oh...*"

Yatağa sırt üstü uzandığımda, kendimi onun altına çekerken kalçalarını kavırıyorum, ta ki küçük amcığı aç ağzımın tam üstüne gelene kadar. Onu aşağı çekiyorum, uyarılmasının ballı kokusu duyularımı istila ederken kanım ateş gibi kükrüyor. O daha tek kelime edemedi ellerim kalçalarında kenetleniyor ve onu ağzıma doğru çekiyorum.

Ve Rhona zevkle inliyor.

Dilimi yavaşça tabanından klitorisine doğru kaydırırken, her bir parçasını tadarken dudaklarını ayırırken üstümde titreyerek haykırıyor. İçine doğru homurdanıyorum, dilimi açıklığının *derinliklerine* itmeden önce onu yavaşça ve alaycı bir şekilde dilliyorum. Ciyaklıyor, yüzüme doğru eğiliyor ve kalçalarını dilimin üzerinde yuvarlıyor. Klitorisini dudaklarımla arasında emerek ve dilimi tekrar tekrar etrafında döndürerek daha da kızdırıyorum. Daha sert emiyorum, içine doğru inliyorum ve zevkle çığlık atarken ve hevesle dilime karşı amını öğütürken titreşimlerin onun içinden gürlemesine izin veriyorum.

Açgözlü kız.

İri ellerim onun küçük, sıkı kıcını kavırıyor ve onu kendime doğru çekerek iyice ayırıyorum. Onu üzerime çekiyorum, dilim dudaklarının arasından kayıyor ve sonra daha da alçalıyor. Daha da *aşağı* inip dilimi yasak deliğinde gezdirdiğimde Rhona yıldırım çarpmış gibi kasılıyor.

"*Tanrım!*" diye haykırıyor, vücudu benim için titrerken dudaklarından kırık bir zevk feryadı dökülüyor. Bağlarına karşı zorlanıyor, ben küçük göt deliğini dillerken kalçalarını hevesle ağzıma doğru yuvarlıyor. Bir elimi ön tarafına doğru kaydırıyorum, kıcını kızdırırken başparmağımı klitorisini yuvarlamak için kullanıyorum ve çok geçmeden onun daha vahşi ve daha vahşi titremeye başladığını hissediyorum.

"Tor... Ben... Sen nesin..."

"Seni benim için *boşaltırken*, küçük kuş," diye inliyorum içine. "Sana nasıl olduğunu gösteriyorum

kötü olabilirsiniz ve kötü olmanın ne kadar iyi hissettirebileceğini."

Dilimi tekrar tekrar kıcının etrafında döndürüyorum, zevk çılgınları çadırı doldururken başparmağımla klitorisini yuvarlıyorum.

"Sen... Ben-"

"Benim için *gel* ufaklık," diye homurdanıyorum, sıkım o kadar sert ki yemin ederim pantolonumu yırtabilir.

Dilimi tekrar amına götürüyorum, klitorisini dudaklarımın arasına alıp dilimi etrafında döndürüyorum. Rhona çılgına dönüyor, yüzüme doğru eğiliyor, nefes nefese kalıyor, tüm vücudu titriyor ve aniden kalçalarını sarsarak onu sınırın ötesine ittiğimde çılgık atıyor. Benim için tekrar tekrar boşalırken çılgınca inliyor, çırpınıyor ve ağzıma sürtünüyor. Kaygan ballı sularının çenemden aşağı aktığını, dilimi ve dudaklarımı kapladığını hissedebiliyorum, ta ki onun kayganlığında boğulmak isteyene kadar. Ve vücudunun üzerimde gevşemeye başladığını hissedene kadar onu tekrar tekrar tatmaya *devam* ediyorum.

Onu *tam olarak* böyle istiyorum - ellerimde, onu boşalttığım için ağrıyor.

...*Daha fazlası* için can atıyor.

Ve daha fazlasını ona vermek üzereyim.

Dağlık bölgelerin lordlarının, doğanın bizden yapmamızı istediği şeye boyun eğmeden önce evlenmek gibi bir düşünceleri olduğunu biliyorum. Evlenmeyi tercih ediyorlar.

Rahip onlara *sevişmenin* sorun olmadığını söylüyor.

...Ben o zihniyette *değilim*.

Altından kayarken homurdanıyorum, tekrar arkasına geçip boynunu öpüyorum. Rhona inliyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırmak için dönüyor, ağzını talep ettiğimde dilimde kendini tadıyor. Aletim pantolonumu zorluyor ve ellerim onları açmak için hareket ediyor, böylece horozumu serbest bırakabilir ve istekli, dokunulmamış küçük amının *derinliklerine* batırabilirim.

Ama tam o anda kampın dışındaki kargaşayı duyuyorum. Arka planda duyduğum adamların sarhoş eğlenceleri değil, daha başka bir şey. Daha acil bir şey. Elimi pantolonumun bağcıklarından çekip ondan uzaklaşırken nefesimin altında küfrederek tıslıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" İnliyor, dönüyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ona doğru bastırırken hırlıyorum, onu şiddetle öperken çenesini kavırıyorum.

"Dışarıda dikkatimi çekmesi gereken bir şey var." Homurdanıyorum. "Ama senin için geri döneceğim, hem de yakında."

Kılıcımı kaptığım gibi yataktan kaydım.

"Bekle, ben hala..."

Rhona kızarır, dudağını ısırır.

"Hâlâ bağıyım," diye mırıldanıyor utangaçça.

"Evet," diye homurdanıyorum, ona sırıtarak. "Öylesin."

Kaşları havaya kalkıyor, yüzündeki şakacı gülümseme azalıyor.

"Tor-"

"Döndüğümde seni böyle istiyorum küçük kuş," diye hırlıyorum aç bir şekilde, kılıcımı kapıp çadır kapısının kanatlarının altından kampın içine doğru eğilmeden önce ona şiddetle bakıyorum.

BÖLÜM 7

TOR

Elimde kılıç, kaslarım gergin ve hazır bir şekilde savaşa hazır bir şekilde çadırdan çıkıyorum. Duyduğum ses, kampın içinden geçen atların sesiydi ve adamlarımın atları *olmadığı* için saldırıya hazırım.

Ama yine de gelmiyor. Çadırımdan hışımla çıkıp ana şenlik ateşinin bulunduğu açıklığa doğru ilerliyorum ve o zaman bu kargaşayı neyin yarattığını görüyorum.

"Tor!"

Ivar, bindiği büyük gri aygırdan aşağı atlarken kurt gibi sırtıyor.

"Atlarımız var!"

Hırlıyorum, kılıcımı indirip başımı sallarken mırıldanıyorum.

"Seni pislik," diye mırıldanıyorum, ona ters ters bakarak.

"Gördün mü?" Erik kıkırdıyor, üzerinde oturduğu siyah attan inerken sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Çenesini Ivar'a doğru sallıyor.

"Düşman olduğumuzu düşüneceğini söylemiştim."

İki arkadaşım kahkahalarla gülüyor, bakışlarımı görmezden geliyorlar. "Eğleniyorsun, değil mi?"

"Oldukça, teşekkürler," diye sırtıyor Ivar.

"Birden ortaya çıkıp kafanı koparsaydım gülmekte zorlanırdın sanırım."

Ivar homurdanıyor. "Zaten senin için çok hızlıyım."

Gözlerimi deviriyorum, ona ters ters bakarken dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor. Gözlerim onun atından Erik'inkine, oradan da diğer bir düzine ata kayıyor.

Kampa beraberlerinde getirmişler. "Bunlar tam olarak nereden geldi?"

Beyaz bir kısrak tırıs tırıs g e l i r k e n bir kişneme sesi duyulur, binicisi Sarışın, güzel, vahşi ve tüm niyet ve amaçlar için kız kardeşim. *Teknik olarak*, Freya Erik'in kız kardeşi. Ama Erik, Ivar ve Bjorn kardeş oldukları için, bu onu hepimizin küçük kız kardeşi yapıyor. En azından ben böyle bakıyorum.

Freya sırtarak boynuzlu miğferini çıkarır ve attan çevik bir şekilde atlar.

"Bazı lordlar."

Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuştururken kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir lord mu?"

Sırıttıyor. "*Adını* bilmiyorum, eğer bu konuda bir şekilde endişeleniyorsanız."

"Beni endişelendiren şey, *bir lordun* kayıp atlarını aramaya karar vermesi."

Ivar gözlerini deviriyor.

"*Ne?*" diye

homurdanıyorum.

"Yok bir şey, yok bir şey," diye iç geçirdi. "Sadece cadının seni tam olarak ne zaman lanetleyip cesur liderimizden yaşlı bir kadına dönüştürdüğünü merak ediyordum."

Freya homurdanıyor ve Erik bile

sırıttıyor. "Bu cadı meselesi de ne?"

Bjorn'un derin, gürleyen sesi ateş çemberine girerken arkamdan gürlüyor.

Erik, "Tor'u korkmuş yaşlı bir kadına dönüştüren" diye yanıtlıyor.

Bjorn kaşlarını çatıyor, kocaman kollarını fıcı göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Halkıma göre bile iri bir adamım. Ama Bjorn benden bile iri; devasa omuzları ve kollarıyla yarım ayak daha uzun.

"Bu ne o zaman?"

Ivar kıkırdıyor: "Tor, buradan bir günlük mesafede bir lordun atlarını çalmamızın misillemesinden korkuyor."

Bjorn'un kaşları çatık kaldı.

"Bu atların hepsini sen mi çaldın?" Ivar sırtıyor.

"Bu çok aptalcaydı," diye mırıldanıyor Bjorn. Bu kez kıkırdayan ben oluyorum.

"Gördün mü? Bjorn anlıyor."

Freya kaşlarını çatıyor. "Bütün planının buraya *yerleşmek* olduğunu sanıyordum. Tıpkı diğerleri gibi küçük bir lord olmak?"

Sesindeki alaycı ısırtığı görmezden geliyorum, çünkü tam olarak anlamayacak kadar genç olduğunu biliyorum. Arkadaşlarımdan *hiçbirinin* anladığından tam olarak emin değilim ama anlayacaklar.

Belki de.

Planımız "diğerleri gibi küçük bir lord" olmak *değil*. Yakınından bile geçmiyor. Ama planlarım arasında burada, İskoçya'nın dağlık bölgelerinde kalmak *var*. Bu bölgede kötü şöhretim arttı ve bunun farkındayım. Benden korktuklarını ve beni İskandinavların "kralı" olarak gördüklerini biliyorum.

...*değilim*.

Haraldsson Arvid kuzeydeki Danimarkalıların gerçek kralıdır. Bu toprakların kıyılarında sürekli bir korku, saldırganlık ve yağmalama kampanyası yürütmemizi sağlayan kişi o. Bunu yaparken kan tutkumu tatmin ettiğimi inkar etmeyeceğim. Yaptığım işte *iyi* olduğumu ve hatta bu topraklara ektiğim korku ve kaostan zevk aldığımı da inkar etmeyeceğim.

Ama bundan *yoruldum*. Emirlerden yoruldum. Bitmek bilmeyen savaşımlardan yoruldum. Yıllar boyunca bir çadıra ya da gemimdeki küçük bir kamaraya evim demekten yoruldum. Haraldsson'un yolu sürdürülebilir değil ve ben ve adamlarım ondan emir almaya devam ettikçe, kişisel özgürlüğün gerçek Viking kurallarından daha da uzaklaşıyoruz. Bu topraklarda sahip olduğum zenginlik, yağma ya da güçten daha çok arzuladığım şey de bu. Ve içten içe, dostlarımdan bunu anladığını biliyorum, bu konuda benimle alay etseler bile.

Yani, evet. Planımız, eninde sonunda ve umarım yakında, buraya, İskoçya kıyılarına yerleşmek. Kim olduğumuzu ve bu topraklara uyguladığımız şiddeti göz önünde bulundurduğumuzda bunun ne kadar zor olabileceğini çoktan anladım. İmkânsız bile olabilir ama Kuzey'in gerçek, özgür insanları olarak neye ihtiyacım olduğunu, hepimizin neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

...Ne ihtiyacımız olan ne de bakabileceğimiz lanet olası atları çalmak bu mücadeleye yardımcı olmayacak.

Erik iç geçiriyor, bir kolunu Freya'nın omuzlarına koyuyor ve bana başını sallıyor. "Tor'un planı iyi bir plan, kardeşim."

Yüzünü buruşturuyor ama omuz silkiyor. Hepsinin haklı olduğumu bildiğini biliyorum. Haraldsson'un anlamsız seferi için mevcut rotada kalmanın, iyi bir sebep olmadan ölmemizle sonuçlanacağını bildiklerini biliyorum. Bir köyü basarken ya da bir lordun kalesini yağmalarken ölmek "şanlı bir savaşta" ölmek değildir. Bunda zafer yok. Valhalla yok.

Freya bana bakarken tekrar iç geçiriyor ve bu sefer alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Evet, biliyorum."

"Öyle mi?"

Bana gözlerini deviriyor. "*Evet*, Tor."

"Bu atları sabah geri götüreceğiniz konusunda anlaştık mı?"

O ve Ivar itiraz etmeye başladılar ama kaşımı sertçe kaldırmam onları susturdu.

"Evet," diye mırıldandı Ivar. "*Tamam*. Onları geri vereceğiz." Erik beni incelerken bir an sessiz kaldı.

"Neden yarı çıplaksın?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Dışarısı sıcak."

"O kadar sıcak ki taşaklarını havalandırmaya karar verdin, ha?" Ivar homurdanıyor ve yarım bağlanmış pantolonuma başıyla işaret ediyor.

Dördü kıkırdarken çenem gıcırıyor.

"Tor kendine bir *arkadaş* bulmuş," diyor Bjorn sinsice.

"Oh?" Erik kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "*Sen* mi? Gerçekten bir kadın mı aldın?" ıslık çalıyor. "Aslında merak etmeye başlamıştık, Tor-"

Hırlayarak sözünü kestim ve o da sırttı.

"O kim?"

"Bir dağlı kızı," diye araya giriyor Bjorn. Dönüp ona ters ters bakıyorum ama o devam ediyor.

"Bir *lordun* kızı."

Diğer üçü sessiz kalır.

"Sen..." Ivar kaşlarını çatıyor. "Bir lordun kızını çaldın ve lanet olası *atları* aldığımız için bize mi kızılıyorsun?"

Ağzımı kapalı tutuyorum; yüzüm asık.

"*Boktan* bir fikirdi bu, Tor," diye mırıldandı Freya başını sallayarak.

"Erkekler ve doğru kafayla düşünmemek, *tanrılar*."

Küçük bir sırtısla başımı sallayarak

rahatlıyorum. "Öyle bir şey değil. Ve ben

çalmadım-"

Bjorn sert bir bakışla sözümü kesiyor ve ben de boğazımı

temizliyorum. "Onu çalmış *olabilirim* ama düşündüğün

gibi değil."

"Öyle mi?" Erik bana ters ters bakıyor. "Peki sonra ne oldu, Tor? Gerçek aşkı mı buldun?"

Bu kızla evlenip onu kendin yapacaksın-" "*Evet*."

Sesim çelik ve buz gibi havayı kesiyor ve dördü de anında sessizleşiyor.

Erik'in kaşları havaya

kalktı. "Bu çok ilginç."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu," diye homurdanıyor Bjorn.

"Bir dağlı lordunun kızı..." Ivar alçak sesle ıslık çalar. "Bela çıkacak, biliyorsun. Büyük bela."

"Evet, olabilir," diye homurdandım. "Ama bu *benim* uğraşmam gereken bir sorun."

Erik sırtıyor. "Ve tüm eğlenceyi kendin mi alacaksın? Hayır, Tor. Sorun çıkarsa, bununla *biz* başa çıkacağız."

Başımı salladım. "Hayır. Senden bunu istemeyeceğim."

"O zaman yapma," diye omuz silkiyor Freya. "Ama seni dinleme konusunda ne kadar kötü olduğumuzu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Sırtıyorum. "Evet. Düpedüz isyankâr bir ekipsiniz."

Ivar bana bakıyor, yüzü hâlâ sertleşmiş.

"Ve onun için geldiklerinde akrabalarıyla savaşmaya hazır mısınız? Babasını, kardeşlerini, her kimse onu öldürmeye?"

Çenem geriliyor. Cevabın hayır olduğunu biliyorum ve sadece bu bilgi bile başımı döndürmeye yetiyor. Bir kavgadan ya da kan dökmekten *asla* kaçmadım. Rhona için adam öldürebileceğimi tüm kalbimle biliyorum. Ama onun akrabalarını öldürmeyeceğim.

Arkadaşlarım ve yeni edindikleri atları bira ve yiyecek bulmaya gidiyorlar ama ben bir dakika daha ateşin başında kalıp alevlere bakıyorum.

Rhona ve ona karşı hissettiklerim, bir savaşçı ve mücadeleci olarak kim olduğumla çelişiyor. Ama ortada zor bir seçim yok. Onun için mi? Her şeyden vazgeçerdim. Tüm zenginlikleri, tüm ihtişamı, savaştan gelen tüm heyecanı.

Çünkü o en büyük acelem. Benim en büyük hazinem. Benim tek zaferim.

Alevler yıldızlı gökyüzünü yalıyor, ben çadıra ve kadınıma dönerken gözlerimde açlık var.

BÖLÜM 8

RHONA

Çadırın kapaklarının açıldığını duyduğumda *öfkeden* kuduruyorum.

Tor olduğunu biliyorum. Bir şekilde *biliyorum*. Bu yüzden buraya gelip böyle bir şey bulacak başka biri olmasından endişelenmiyorum. Ama burada çıplak ve bağlı kaldığım son süre boyunca gittikçe daha da öfkeleniyorum... *hala*.

Tek kelime etmiyor ve arkamdaki büyük yatağa geçip ağırlığını dizlerimin altına verdiğini duyduğumda kaşlarımı çatıyorum.

"Benim küçük-"

"Benimle tatlı tatlı konuşma," diye çıkışıyorum, yatakta diz çökmüş, ellerim hâlâ arkamda bağlı, hava çıplak meme uçlarımla ve kalçalarımın alay ederken. Tor'un arkamda gerildiğini hissedebiliyorum.

"Bu da ne?" diye homurdanıyor.

Başımı çevirip göz ucuyla ona bakarken çenem geriliyor.

"Bu da *ne* böyle? *Beni* çadırında bağlı ve *çıplak* bırakıyorsun!" Tor kıkırdıyor ve kanım kaynıyor.

"Ve bu senin için eğlenceli mi?"

Gülüştü derin ve gürültülü ve beni daha da kızdırmasını istiyorum, ama büyük, sıcak eli çıplak kalçamın üzerinde kaydığında, zevk iniltisini ısıarak geri çekiyorum.

"*Evet*, küçük kuş," diye kıkırdıyor derinden.

"Öyle." "Şey, eğlendirebildiğim için çok mutluyum-"

"Özür dilerim, Rhona." Sözleri derin ve alçak sesle, arkamdan bana yaklaştığını hissettiğimde havada gürliyor.

Lanet olsun.

Anında, içimde biriktirdiğim tavır ve öfkeli kindarlık eriyip gitmeye başlıyor. Çabucak toparlanıyorum, beni terk ettiği için bu adama kızmaya kararlıyım.

"Herkes içeri girebilirdi!" Şak diye söyledim.

"Hayır, yapamazlardı. Ve yapmazlardı da. Buranın benim çadırım olduğunu biliyorlar."

Kaşlarım çatıldı. "Peki ya olsaydı?"

"Yapmazlardı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sorudan kaçıyor.

"*Eğer öyle olsaydı,*" diye mırıldanıyorum, "beni üzerimde tek bir giysi olmadan, *lanet* yatağında bir... gibi bağlanmış olarak bulurlardı...." Başımı sallıyorum, öfke içime doluyor.

"Bir *fahişe* gibi!"

Patlamamdan sonra bir saniye sessizlik oluyor ve Tor'un sıcak, çıplak göğsünün ölçülü nefesleriyle sırtımda yükselip alçaldığını hissettiğimde ürperiyorum.

"Yatak odanda çok orospu bağladın mı, küçük kuş?" Kaşlarım çatıldı.

"Öyle mi?" Cevabı bilmek istediğimi sanmadığının hemen farkındayım.

"Hayır," diye homurdanıyor Tor.

"Yani sadece kızlar için mi ödeme

yapmadınız?" Arkamdan kaşlarını

çattığını hissedebiliyorum. "*Hayır,*

küçük kuş. Ödemedim."

"Çalıntı yayla kadınları yok mu? Irzına geçmek için kaçırdığın ve iğrenç bir şekilde birlikte olduğun o çiftlik kızları?"

Tor'un eli boynuma dolanıyor ve çenemi hafifçe kavrayıp başını bana doğru çevirerek birbirimizin gözlerinin içine bakana kadar nefesimi kesiyor.

"*Hayır*, Rhona," diye hırlıyor. "Ve ben kadınları ve çiftçi kızlarını... ırzlarına geçmek için *çalmam*," diye *hınzırca* sırtıyor. "Ne de başka bir şey için."

"Yalanlar."

Yüzünde sert bir gülümseme belirliyor.

"Hikayeler, duyduğun her şey."

"Sen bir Viking'sin," diye tükürdüm. "Yaptığın şey kadınları çalıp götürmek." Tor yavaşça, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan başını sallıyor.

"Yaptığım şey bu değil," diye alçak sesle homurdanıyor, yüzü sertleşiyor. "Günahlarımı mı öğrenmek istiyorsun, küçük kuş? Pekâlâ. Öldürdüm. Yağmaladım, çaldım, talan ettim. Evleri ve kaleleri yakıp yıktım, ticaret gemilerini ve vagon trenlerini korsanlaştırdım. Benim olmayan şeyleri alarak zengin oldum. Adamları ikiye böldüm. Bazıları iyi adamlardı."

Yavaşça başını sallarken gözlerini bana dikeyor.

"Ama ben bir kadını bunun için almam, hiçbir zaman da almadım. Hakkımızdaki hikaye ve efsanelere rağmen, adamlarımdan hiçbirinin de bunu yapmadığını göreceksiniz. Diğer kabileler belki yapar ama benimkiler yapmaz. Benim halkım yapmaz. En yakın dostumun bile masum bir kadına bu şekilde el kaldırdığını öğrenseydim, onları oldukları yerde keserdim."

Yutkunuyorum, ona kızmaya çalışıyorum ama savaşı kaybediyorum. Lanet olsun, bu Viking vahşisi neden bu kadar *asil* olmak zorunda? Ondan nefret etmeyi istemek çok ama çok zor.

"Ve işte buradayım," diye karşılık verdim. "Senin tarafından çırılçıplak soyuldum, ellerin üzerimdeydi."

Beni incelerken gözlerinde bir an için parlayan bir ateş kıvılcımı var.

"Peki, ben neyim?" Tıslıyorum. "Senin küçük oyuncağın mı? Fetihlerinden elde ettiğin küçük ödülün mü?"

İnce ince gülümsüyor, gözleri parlıyor.

"Olmak istediğın şey bu mu?"

Ona ters ters bakıyorum ve Tor yavaşça sırtıma başlıyor; beyaz dişleri ve çelik gibi gri gözleri parlıyor.

"Hadi, yalan söyle bana küçük kuş," diye inliyor. "Bana *tam olarak* bunu düşünmediğini söyle - benim küçük *oyuncağım* olmayı."

Eli yan tarafımdan yukarı kayıyor, parmakları tenim karıncalanana ve nabzım atlayana kadar her kaburgamı okşuyor. Elleri göğüslerimin üzerinde kayıyor, parmakları meme uçlarımin üzerinde gezinirken onları sıkıca kavıyor. Elleri üzerimde gezinirken nefesim kesiliyor, sırtımı kamburlaştırıyorum ve kendime rağmen inliyorum.

"Benim küçük oyuncagım, *tatmak* için."

Ağız boynumun arkasını sıyrıyor, köprücük kemiğimle kulağım arasındaki hassas noktayı bulmak için kayıyor. Dişleri tenimi sıyırdığında nefesim kesiliyor. Dudakları sıkıca kenetleniyor, dili tenimi okşarken hassas noktayı emiyor ve ben inleyerek bedenimi onun kine doğru geri itiyorum. Kaya gibi sert kasları tenimi yakıyor ve kıcıma bastıran *sert* bir şey hissettiğimde, ne olduğunu bilerek inliyorum.

"Benim küçük tutsağım," diye gürlüyor Tor kulağıma, içim ürperiyor.

"Benim için
Siktir."

Eli bacaklarımin arasında derinlere kayıyor ve parmakları kaygan sıcaklığımın üzerinde kaydığında zevkle haykırıyorum. Tor kıkırdıyor, sesi içimi gümbürdetiyor.

"Tam düşündüğüm gibi," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Benim için *güzel* ve ıslak." Derin derin gülüyor. "Seni böyle bıraktığım için bana kızgın olduğunu tekrar söyle," diye inliyor tenime karşı. "Bana ne kadar kızgın olduğunu söyle. Ama senin küçük yaramaz amcığın bana başka bir hikâye anlatıyor Rhona. Hevesli küçük amcığın bana benim küçük tutsağım olmaktan çok *zevk* aldığını söylüyor. Geri gelip küçük amcığına dokunmam için can atıyor muydun? Benim için çaresiz ve acılı mıydın? O güzel kalçalarından aşağı damlayacak kadar ıslak mıydın?"

Parmakları amımda aşağı yukarı oynasırken inliyorum, onun için titrerken içime zevk dalgaları gönderiyorum. Ama yine de, o kalıcı öfke var

Bu şekilde *bırakılmış* olmak, yasak bir sıcaklık ve heyecanla karışık olsa bile, açılmaya hazır olduğumdan emin değilim.

"Beni *çıplak* ve bağlı bıraktın!" Tükürdüm.

"Bırakmasaydım yine kaçır mıydın?"

Bir an duraksıyorum, çenemi düzeltmeden önce dudaklarımı ısıırıyorum. "Belki de."

Tor kıkırdar. "İşte buradayız küçük kuş. Ve eğer seni şimdi çözersem Kaçıyor musun?"

"Henüz karar vermedim."

Tor bu sözler üzerine homurdanıyor, ben de hemen ona küstahça karşılık veriyorum. Ama eli tekrar kalçalarımın arasına girdiğinde ve parmakları ağrıyan, kaygan amımı okşamaya başladığında, kendime yalan söylediğimi çok iyi biliyorum. Çünkü cevabın hayır olduğunu çok iyi biliyorum, çünkü o haklı. O ilk yasak bakıştan, Hamish ve Una'nın düğününde yaşayan en korkunç Viking'le göz göze geldiğim o korku anından beri onu hayal ediyorum. Bana doğru yürüdüğünde, çenemi kavradığında, gözlerimin içine baktığında, hırladığında ve beni nefessiz bırakarak uzaklaştığında. Ve ondan sonra Malcolm ve Ailith'in düğününde benim için geldiğinde. Beni *öptüğünde* ve kolyeyi bana bıraktığında.

Ve o zamandan beri-her. Tek. Gece. O *zamandan* beri Onu.

Her şeyini.

Yasak bir arzu. Kötü bir ateş. Günahkar bir fantezi. Ama bunu görmezden gelmek mümkün değil ve eminim o da bunu biliyor.

"İki seçeneğin var küçük kuş." derinden mırıldanıyor. "Seni bağlı tutabilirim, böylece gidemezsin. Ya da," diye hırlıyor. "Ya da sana kalman için daha iyi bir sebep veririm."

"Sevmek mi?" Fısıldıyorum, nabzım kulaklarımda uğulduyor, elleri her tarafımda gezinirken tenim karıncalanıyor.

"*Bunun* gibi."

Başımı ç e v i r i y o r ve dudakları şiddetle dudaklarıma yapıştığında, anında kaybolduğumu anlıyorum. Ben de onu aynı şiddetle öpüyorum, açlıkla inliyorum.

ve derin bir şekilde öpüyor, boynumdan aşağıya doğru kemirmek için öpücüğünü kestiğinde nefes nefese kalıyorum. İri bir eli göğüslerimi kavıyor, onları içime ısı gönderecek kadar sıkıyor ve ben onun için titreyene kadar meme uçlarımla oynuyor. Diğer eli kalçalarımın arasına giriyor ve parmakları dudaklarımı aşağı yukarı okşadığında titreyip inliyorum, parmakları beni çılgına çevirirken kendimi ona geri bastırıyorum. Dillerimiz birbirine kayıyor, ben açlıkla dudaklarına doğru inerken nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Benim küçük Rhona'm," diye derin derin inliyor, geri çekiliyor ve şişmiş alt dudağımı ısıyor.

"Oh, benim küçük *tanrıçam*."

Dudakları boynuma saldırıyor, ben yüksek sesle ve şehvetle inleyip ondan daha fazlasını isteyene kadar acımasızca ısıyor ve emiyor.

...Bana vermek istediği her şey için acı çekiyorum.

Aniden geri çekilip beni aşağı ittiğinde, öne doğru yuvarlanırken çılgık atıyorum. Yanağım yatağının üzerindeki kürklere düşüyor, sırtım kavisleniyor ve kığım havaya kalkıyor. Kollarım hala bağlı ve çadırın tavanına doğru asılı ve onun için bu şekilde *bağlı* olmanın heyecanı beni daha fazlası için utanmadan inletiyor. Vücudum her şey için ağlıyor.

Bana bir sonraki göstereceği şey için kalbim hızla çarpıyor.

Nefesini sırtımda hissediyorum ve sessizce nefes alıyorum. Dudakları tenimin üzerinde geziniyor, gittikçe daha aşağılara iniyor. Öpücüğü çıplak kığımın yumuşak kıvrımında iz bırakıyor ve iri ellerinin beni sıkıca kavradığını ve aç bakışları için iffetsizce açtığını hissettiğimde, bacaklarımın arasında sıcaklık birikirken bile şiddetle kızarıyorum.

Kötücül dili tekrar amımın üzerinde geziniyor, derinlere inerken yumuşak kıvrımlarımı ayırıyor. Ağlıyorum, beni tadarken ona doğru geri itiyorum, dili dokunulmamış açıklığıma geri itmeden önce klitorisimin üzerinde dönüyor. Daha yukarı ve daha yukarı yalıyor, dilini kık deliğimin üzerinde döndürürken beni tekrar ciyaklatıyor. Haykırıyorum, nefes nefese kalıyorum ve bir fahişe gibi daha fazlası için yalvarıyorum. *Onun* fahişesi gibi. Ve kendimi kullanılmış hissettirecek şekilde değil, beni *canlı* hissettirecek şekilde. Onunla birlikte olmak, düzgünlük ya da "iyi" olmak gibi şeyleri bir kenara bırakmamı sağlıyor.

Onun için kötü olmak *istiyorum*. Onun küçük kirli oyuncağı olmak istiyorum. Her yerimi almasını istiyorum ve bunu şimdi yapmasını istiyorum.

Amımı tekrar tekrar dilliyor, onun için kıvrılırken beni inletiyor ve inletiyor. Ben de çok yakınım ve klitorisimi dudaklarının arasına alıp dilini üzerinde gezdirdiğinde paramparça oluyorum.

Haykırıyorum, doruk noktası içimde sıvı ateş gibi patlıyor, iplere karşı zorlanıyorum, zevkimi yatağının kürklerine haykırıyorum. Tor da beni tatmaya devam ediyor, büyük elleri beni sıkıca kavrarken, parmakları derimi kazarken beni yalıyor.

İpin bileklerimden kesildiğini hissettiğimde hâlâ titriyorum ve nefes nefese yatağa yığılıyorum. Tor beni ters çeviriyor, dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasında ilerlerken bacaklarım neredeyse otomatik olarak onun için açılıyor. Gözlerimiz çadırın titrek loşluğunda kilitleniyor ve ellerinin pantolonunun bağcıklarına gittiğini gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Pantolonu çözmeye başlıyor, çekerek açıyor ve kaslı kalçalarının üzerinden aşağı doğru itiyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerim açılıyor, küçük saç izleri yontulmuş karın kaslarından aşağıya doğru iniyor, ta ki aniden... şeyinin tabanını görene kadar...

Yutuyorum

. *Sikini*.

Kalbim küt küt atıyor ve birden Tor pantolonunu tamamen aşağıya itiyor. Erkekliği pantolondan kurtuluyor ve çenem *düşüyor*.

Oh. Aman Tanrım. *Tanrım*.

Tor çok iri bir adam, ama onun boyundaki bir adamda bile, pantolonundan tam anlamıyla düşen horoz *muazzam*. Çok kalın ve *çok* uzun, şişman, şişmiş bir kafası ve oluklu kalçalarından yükselen damarlı, zonklayan bir shaftı var.

Hırlayarak pantolonunu indirip tekmeliyor ve gözlerim onun devasa, muhteşem, korkutucu ve yine de tamamen karşı konulmaz görünen sikine kilitleniyor. Kalın tepesinin ucundaki küçük delikten parıldayan bir şey damlıyor, zonklayan shaftından aşağı süzülüyor ve mum ışığında parlıyor. Altında, kaslı kalçalarının arasında dolgun ve ağır bir şekilde sallanan büyük, şişmiş taşaklarını görebiliyorum.

Ve onun aletini görmek kuru otları tutuşturmak gibi bir şey. Çünkü aniden, onu sadece istemiyorum, onu *arzuluyorum*. Beni korkutan bir şekilde onu istiyorum. Beni yatağa yatırmasını, bacaklarımı ayırmasını ve o aletle yapabileceği her şeyi bana göstermesini istiyorum.

Tor bir elini tabanın etrafına doluyor ve gözleri üzerimde gezinirken kendini okşamaya başladığında dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamıyorum.

"Hiç bir erkekle birlikte olmadın, değil mi?" diye homurdanıyor.

Kalın kalın yutkunuyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor. Kelimeleri bile oluşturamıyorum ve gözlerim onun kalın sikinin görüntüsünü içerken sadece başımı sallıyorum.

"Ve *bu*," diye mırıldanıyor. Eli amımı avuçlamak için uzanıyor, başparmağı yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezinirken beni inletiyor.

"Bu, büyük bir aletin onu gererek açması ve inç inç doldurması hissini hiç tatmadı, değil mi?"

Başımı sallarken nefes nefese inliyorum.

I. İstemek. Onu.

Geldiđim yerin geleneklerini ve hayatım boyunca bana söylenenleri biliyorum. Tanrı'nın bir adamı tarafından evlendirilmeden önce řu anda yaptığımız şeyin bile günah olduğunu biliyorum. Ama bu bir günahsa, ben zaten lanetliyim, çünkü bunu durdurmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Elleri bu şekilde üzerimdeyken olmaz. Gözleri gözlerimin iğine bakarken olmaz. Her bir parçam onu neredeyse beni dehşete dűřürecek şekilde arzularken olmaz.

Tor üzerimde hareket ediyor, bacaklarımı açıyor, bir yumruğunu yanımdaki yatağa dayıyor, onu üzerimde tutuyor, diğerini çenemi avuçlamak için uzanıyor. Eğiliyor ve dudaklarımız birbirine değdiğinde kaderimin mühürlendiğini anlıyorum.

Bu çadırdan onun olmadan çıkamayacağımı biliyorum.

Öpücüğün içinde inliyorum, daha fazlası için can atıyorum, o beni ödölüne sahip çıkan bir canavar gibi öperken ben de onu her yerimle öpüyorum. Vücutlarımız birlikte kıvranıyor, kalın siki amımın ve karnımın üzerinde uzanıyor, beni daha fazlası için nefes nefese bırakacak kadar okşuyor.

"Tor," diye fısıldıyorum hararetle, ona karşı titriyorum. "Tor, ben-"

"Ülkenizin gelenekleri," diye homurdanıyor. "Onları biliyorum. Biz evlenene kadar *bunun* kutsal adamlarınız tarafından yasaklandığını biliyorum. Rhona, seni *istiyorum*. Şu anda *seni* almamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, tıpkı bir canavarın eşini aldığı gibi."

Kalçalarını döndürüp kalınlığının alt tarafını ağrıyan klitorisime sürterken nefes nefese inliyorum.

"Ama sana zarar vermeyeceğim. Sana zarar vermeyeceğim ya da bana isteyerek vermediğin bir şeyi almayacağım."

"Peki ya yaparsam?"

Sesim esintideki bir yaprak gibi narin, süzülüyor, rüzgarın merhametine kalmış.

"Eğer sana kendi isteğimle vermek istersem?" Eğiliyorum, onu yavaşça öperken elim yanağında. "Her şeyimi mi?"

Tor'un derin hırıltısı tüm benliğimi ürpertiyor, gözleri alev alev yanıyor.

"Rhona, beni karşı koyabileceğimden daha fazla kışkırtma. Beni kendimi durduramayacağım o sınıra itme. Çünkü bunu bir kez yaptığında, seni ve sunabileceğin her şeyi almayacağıma söz veremem. Küçük amcığınızı kendiminmiş gibi sahiplenmeyeceğime ve benimle dolu olana kadar sana tüm horozumu vermeyeceğime söz veremem. Beni kızdırmaya ve baştan çıkarmaya devam et, tohumumu rahminin derinliklerine boşaltana kadar durmayacağım. Seni bir *canavar* gibi azdırana kadar durmayacağım. Ve seni tekrar tekrar almaya *devam* edeceğim, ta ki varisim ile *döllenene* kadar. Bakire amcığınızı döllerimle dolana, karnın çocukla şişene kadar."

Onu aşağı çekerken ve şiddetle öperken ona karşı titreyerek haykırıyorum.

"Peki ya istersem?" Hararetle fısıldıyorum. "Seni baştan çıkarmak istersem? Ve seni kızdırmak?"

"Şaka yapmıyorum Rhona," diye homurdanıyor Tor, gözlerinde ateş. "Kendimi durduramayacağım-"

"*O zaman yapma*," diye fısıldıyorum dudağımı ısırarak. Çünkü ne istediğimi biliyorum. Neye hazır olduğumu biliyorum. Ve her şeyimi vermek istediğim tek adamı biliyorum

üzerimde gezinen vahşi, kaba, güzel savaşçıya. Beni çalan ve kalbimi alan adam.

"Beni almanı istiyorum," diyorum usulca, titreyerek, gözlerim onunkilerin üzerinde gezinirken. "*Her şeyimi*, Tor."

O bir dağlı değil. *Lord* değil. O bir vahşi ve ben onun bu yönünü seviyorum. Arzuladığım şey bu. Etrafımızdaki ormanın kokusunu alabiliyorum; dışarıdaki ateşin, yatağın altındaki toprak ve çam iğnelerinin kokusunu. Mum ışığının titreşimi. Çadırın üzerinden ayın yumuşak beyaz ışıltısı. Bu saf, vahşi, inanılmaz adam üzerimde duruyor.

"*Seninim*," diye fısıldıyorum ve ağzı benimkine *sertçe* yapıştığında inlediğimde kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

BÖLÜM 9

TOR

Dudaklarına doğru inerken taşaklarım tohumlarımla şişiyor. Isı tenimde alev alev yanıyor, kaslarım kasılıyor ve kanım damarlarımda ateş gibi yanıyor.

O benim.

Yumuşak dili benimkinin üzerinde geziniyor, öpücüğümün içinde inerken dolgun dudakları benimkine yapışıyor. Onun yumuşak, kıvrak, küçük bedeninin benim sert, mürekkepli, korkmuş bedenime karşı dalgalandığını hissedebiliyorum; böylesine bir vahşete böylesine sıkıca bastırılmış bir masumiyet. Aralarına yerleştiğimde bacakları daha da açılıyor, pürüzsüz kalçaları kaslı kalçalarımın etrafında sıkıca kenetleniyor ve kalın sikimin kaygan, damlayan ıslak küçük amcığının üzerinde kaymasına izin verdiğimde çılginca inliyor.

Kalçalarımı ileri geri yuvarlıyorum, zonklayan her santimimin açıklığı boyunca ileri geri kaydığını hissetmesine izin veriyorum - küçük yumruğunu okşuyor ve kadifemsi dudaklarını aletimin her iki tarafına yayıyorum. Tanrım, o kadar ıslak ki -taşaklarımdan aşağı damlıyor, kalçalarını ve benimkini kaplıyor, o kadar kaygan ve dağınık ki bakire olsun ya da olmasın, içine sonuna kadar girebileceğimi biliyorum.

Bedenlerimizin arasına uzandığımda ağzımın içinde inliyor, elimi sikimin etrafına sarıp başımı ortalarken başparmağım klitorisini yuvarlıyor. Ona karşı gevşiyorum ve vücudu altımda sıkışıyor, şişmiş horoz kafam onun hevesli küçük amına yerleşirken nefesi yakalanıyor.

Tanrılar o sıkı. Ve *ateşli*, ve çok ıslak. Hayatımda daha önce de kadınlar oldu, tabii ki, çok uzun süre olmasa da. Ve benim için her zaman bir savaşçının hayatı oldu ve bir savaşçının hayatı, bir eşin veya ailenin rahatlığından ve tatlılığından vazgeçmek anlamına gelir. Geçmişimdeki kadınlar gelip geçici hayallerdi. Şimdiye kadar çoktan unutulmuş, yatağıma ısıtan bedenler.

Rhona farklı. Rhona *çok* farklı, o kadar farklı ki kendimi onun çiçeğini almaya hazırlarken bile başım dönüyor. Çünkü söz konusu o olduğunda, geri kalan her şeyden vazgeçeceğimi biliyorum. Onunlayken, kan dökme ve zenginlik peşinde başka bir baskına ya da sefere çıkmadan önce ısınmış bir yatak görmüyorum. Onunla *geleceği* görüyorum. Yıllardır sessizce inşa ettiğim hayatımın nasıl olmasını istediğimin resmini görüyorum ve o eksik parça.

Altımda titriyor, içime doğru eğilirken nefes nefese kalıyor, beni *istiyor* ve beni yutmak *istercesine* kalçalarını yukarı itiyor.

"*Hevesli* küçük kız," diye inliyorum dudaklarına, ileri doğru iterken nefes nefese iniltilerini yutuyorum. Kalın başım dudaklarının arasında gevşerken nefesi kesiliyor, onu genişçe açıyor ve ona gelecek olanın sadece bir tadını veriyor.

"*Daha fazla*," diyor usulca, ben ileri doğru iterken dudaklarından küçük miyavlama sesleri yuvarlanıyor. Başım onun kaygan sıcağına gömülüyor, ben hırlayıp boynunu ısırırken balı beni kaygan bir şekilde kaplıyor. Daha derine kayıyorum, ta ki aniden bariyerini hissedene kadar. Masumiyetinin son küçük yaprağını hissedebiliyorum. Duraklıyorum, bakışlarımın onun büyük, yuvarlak gözlerinde yanmasına izin vermek için uzaklaşıyorum. Ateş ışığı yüzünde titreşiyor, kumral saçları güzel yüzünün etrafına yayılıyor ve o zaman ona sahip çıkanın ben olmadığımı anlıyorum.

...Beni çoktan sahiplendi. Ben zaten tamamen onunum.

"Benim için açıl küçük kuş," diye mırıldanıyorum usulca. "Aç ve her *şeyini* tatmama izin ver."

İtiyorum ve yumuşak, küçük bir itme sesiyle itiyorum.

Rhona bir an için çılgılık atıyor, bana yapışıyor, tırnakları derime batıyor. Duraklıyorum -yeni ve eski tanrılar sadece şimdi nasıl- nefesini yakalamasına izin veriyorum. Aminin benim için açılmasına ve bedenime alışmasına izin veriyorum. Pantolonunu indiriyor, hafifçe inliyor ve kalçalarının sallandığını ve aminin kalınlığının etrafında sıkıştığını hissettiğimde homurdanıyorum.

...*Daha fazlası* için hazır.

İkınıırken homurdanıyorum, büyük sikimi onun küçük tatlı amına daha fazla sokuyorum. Çılgınlıkları çadırı dolduruyor ve bir yanım onun zevkinin tatlı sesini başka birinin duyması fikriyle kaynarken, diğer yanım kurtça ve sahiplenici bir şekilde sırtıyor.

Bırak duysunlar. Herhangi biri duysun ve ona sahip çıkıldığını bilsin. Hak ettiği gibi *becerildiğini*. Onun sadece ve sadece benim olduğunu bilsinler. Tanrılar bana yardım etsin, bir yanım işimiz bittiğinde çarşaflarımızı alıp yarın bakire kanıyla birlikte bayrağında dalgalandırmak istiyor.

Daha derine kayarken homurdanıyorum, cennet gibi küçük amcığı beni içine çekerken onun benim için çok yumuşak bir şekilde açıldığını hissediyorum. Rhona başını geriye atıyor, zevkle inlerken göğsü bana doğru yaylanıyor. Bacakları belime dolanıyor, beni daha derine çekiyor, parmakları kollarımda geziniyor ve beni daha da derine çekmemi istiyor. Ve ben de bunu yerine getirmekten çok mutluyum. İterken hırlıyorum, uzunluğumun son üçte birini tek bir hamleyle içine sürüyorum ve zevkle çığlık attığında, ağzını benimkiyle kapatıyorum ve bu çığlığı yutuyorum, horozumun her santimini kaygan, kadifemsi amının derinliklerinde öğütürken onu sertçe öpüyorum.

"Benim," diye inliyorum dudaklarına, daha fazlası için pantolonunu indirirken inlemelerinin tadına bakıyorum. Bana karşı dalgalanıyor, gözleri daha önce hiç bilmedikleri bir ateşle vahşi ve şiddetli.

"Artık bir kadınsın küçük kuş," diye mırıldanıyorum kulağına karşı. İnliyor, amcığı uzunluğumda aşağı yukarı dalgalanırken beni sıkıyor ve beni şehvetle çılgına çeviriyor.

"Benim kadınıam."

Yavaşça dışarı kayıyorum, aniden geri girmeden önce dudaklarından gelen protesto iniltilerinin tadını çıkarıyorum. Kendimi onun cennetine gömerken bir canavar gibi kükrüyorum, aşağıya bakıp sıkı, şişmiş pembe dudaklarının kalın, zonklayan shaftımın etrafında nasıl müstehcen bir şekilde gerildiğini görüyorum. Onun balıyla parıldıyorum ve içine girdiğimde, pis ıslak sesler çadırı dolduruyor.

Ve ben daha yeni başlıyorum.

Ellerim kalçalarını sahiplenici bir şekilde kavırıyor, dışarı çıkıp tekrar içeri giriyorum, o daha fazlası için inlerken derin ve sert bir şekilde içine giriyorum. Kolları boynuma dolanıyor, beni dudaklarına çekiyor ve bacakları belime dolanırken beni şiddetle öpüyor. İçine daha sert giriyorum, onu inletiyorum ve küçük bedeninin titremesine ve onu almamın gücüyle sarsılmasına neden oluyorum. Tekrar sertçe sokuyorum ve daha da derinden inliyor, kolları beni şiddetle içine çekiyor ve amcığı sikimi balıyla *dolduruyor*.

Vahşice sırtıyorum.

...Tatlı küçük Rhona Gowen daha sert *seviyor*.

Ona tekrar veriyorum, küçük amını sikimle derin ve sert bir şekilde *beceriyorum* ve ciyaklayıp başını aşağı yukarı salladığında, gözleri şehvetten çıldırdığında ve tırnakları kollarımı tırmaladığında, haklı olduğumu biliyorum. Ve küçük kraliçemi tam olarak nasıl alacağımı biliyorum. Beni çılgınca öpüp durmamamı söylerken, güçlü bir hamleyle taşaklarına kadar içine dalıyorum. Vahşi bir canavar gibi içine giriyorum, taşaklarım onun küçük sıkı kışına çarpıyor, meme uçları sert göğsümün üzerinde sürükleniyor ve ellerim onu çok sıkı tutuyor. Parmaklarım derisinde çürükler bırakacak kadar sert bir şekilde kazıyor ve dudaklarım da aynı şeyi yapacak kadar sert öpüyor.

...Ve artık bunu durdurmanın bir yolu yok.

Tanrılar, bir kral, savaş, günlerin sonu; bunların hiçbiri onu şimdi almamı engelleyemezdi.

"Tor!" Bana yapışarak ve daha yüksek sesle inleyerek haykırıyor. "*Daha fazla!*" Kulağıma doğru boğuk bir şekilde inliyor ve beni içine çekiyor. Onu *becerirken* erkek olduğuma dair tüm duygularımı kaybediyorum -tüm kısıtlama duygularımı- onu dövüyorum ve kalın sikimi onun daracık küçük amcığının derinliklerine, ikimizin de vücudundan ter akana ve kaslarımız serbest kalmak için ağrıyana kadar tekrar tekrar batırıyorum.

Daha hızlı ve daha sert sürüyoruz, vücutlar birbirine sürtünüyor, amı kadife bir mengene gibi taşaklarımdaki spermi sağıyor. Ve onun etrafımda daha da sıkılaştığını hissettiğimde, ikimizin de patlayacağını biliyorum.

"Gel bakalım küçük kuş," diye kulağına hırıliyorum, boynunu ısırarak çığlık atmasını sağlıyorum.

"Küçük amcığının benim için *geldiğini* hissetmeme izin ver. Bu küçük amcığı döllerimle doldurana kadar şişmiş toplarımdan tohum sağdığını hissetmeme izin ver. Seni tohumumla işaretlememe izin ver, *günlerce* kalçalarından aşağı damlayana kadar rahmini benimle doldur."

Rhona haykırıyor, vücudu titriyor, elleri yüzümü kavırıyor ve beni çılgınca öperken beni ağzına çekiyor.

"Ben... Ben... *Tor!*"

O boşaldığında, ben de onunla birlikte boşalıyorum. Dudaklarına kükrüyorum, o benim için çok tatlı bir şekilde boşalırken ağzının tadına bakıyorum. Küçük amcığı etrafımda dalgalanıyor,

Taşaklarım zonklayıp dölleriim amına boşaldığında onu sert ve şiddetli bir şekilde öpüyorum. İtmeye devam ediyorum, taşaklarım kalın, beyaz döl ipini onun içine boşaltırken, onu doruktan sonra doruğa doğru beceriyorum, amından damlayana kadar onu dölleriimle püskürtüyorum.

Onu kollarımın arasına alıyorum, öpüyorum ve üstüme çıkana, göğsüme doğru nefes nefese kalana, kollarım vücuduna sıkıca sarılana kadar bizi yuvarlıyorum. Ve onu öylece tutuyorum, göğsümde nefes nefese kalırken alnından öpüyorum. Yavaşça, başım hala yüzüyor, ikimiz de nefesimizi buluyoruz. Bana bakıyor, gözleri neyi kaçırdığını yeni anlamış bir kızın ateşiyle parlıyor. Dudaklarımız birleştiğinde bir şey biliyorum.

...Onu yanımda tutmak için dünyayı ateşe veririm.

BÖLÜM 10

TOR

"GEL, sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu ikinci kez aldıktan sonra ikimiz de uykuya daldık. Bu sefer üstümdeydi, bana bir aygır gibi biniyordu; uzun kumral saçları yüzünü sarıyor, mükemmel, yumuşak, dolgun göğüsleri defalarca boşalana kadar sikimin üzerinde zıplarken sallanıyordu. Ama şimdi, kampın çoğu dışarıda uyurken ve ay tam olarak parlarken, onu bir öpücükle nazıkçe uyandırıyorum.

"Gel, Rhona."

Gözlerini kırıştırarak uykusunu kaçırıyor, gözleri bana tamamen açıldığında gülümsüyor ve onu kollarıma aldığım da beni öpmek için eğiliyor. Beline bağlandığında neredeyse bir elbise gibi üzerine oturan tuniğimi ona giydiriyorum ve çadırımdan çıkarken elini elime alıyorum. İnsanlar hâlâ ayakta idi ama şenlik biraz azalmıştı. Onu gölgelerin arasından geçirip yeni aldığımız atlardan birine götürüyorum, hayvanın şu an için ne kadar işe yarayacağını bildiğimden başımı kendime doğru sallıyorum.

Onu aygıra bindirip arkasına atlıyorum ve yola çıkıyoruz.

Aygır sahilin yanındaki ay ışığıyla aydınlanmış tepelerin üzerinde gürlerken kollarım onu sıkıca tutuyor. Yukarıda yıldızlar parlıyor ve saçları yüzüme doğru savrulurken sırtıyorum.

Mükemmellik.

Kıyıyı takip ediyoruz ve çok geçmeden buradayız.

"Nerede..." Onu yere bıraktığımda Rhona merakla etrafına bakınıyor.

"Neredeyiz biz?"

"Ev," diyorum sessizce.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, ben de sırtıyorum.

"Burası en azından evimiz *olacak*. Ve yakında." Rhona kaşlarını çatı. "Senin için mi?"

"Hepimiz için, tüm halkım için."

"Burada, İskoçya'da mı?"

"*Evet*," diye mırıldanıyorum, kötü çıkan İskoç aksanımı denerken gülmemeye çalışıyorum. Kollarıma girerken dudağını ısırarak kıkırdıyor.

"Evin kuzeyde değil mi?"

Tepelerin üzerinden okyanusun ötesine bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Belki bir zamanlar, ama artık değil. Doğruyu söylemek gerekirse, *burası* benim evim olalı çok oldu. Ve artık zamanı geldi." Başımı tekrar sallıyorum. "Yaptığım şeyi bırakmanın zamanı geldi. Hepimizin buna ihtiyacı var. Savaşmayı, yağmalamayı, terör estirmeyi." Kaşlarımı çatıyorum. "Bitiyor, Rhona."

Elimi dudaklarına götürüp usulca öpüyor.

"Ama sen öyle değil misin? Sen bir Viking'sin, Tor. Yaptığın şey bu-"

"Yaptım," diye bitiriyorum. "Yıllardır yaptığım şey bu. Hepimizin yıllardır yaptığı şey. Peki ya küçük kuş?" Dönüyorum, ellerini tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Ve bunu yapmaktan *bıktım*. Kuzeydeki Kralımız Haraldsson'un hazine tutkusu ve bizden korkmanın ona getirdiğini düşündüğü güç, olması gerekenden daha fazla büyüdü. Şu anda yaptığımız şey evimizi geçindirmek için bir gereklilik değil, sadece yağmalamaya ve öldürmeye devam etmek için. Ve ben doydum. Hayatım boyunca dörtten fazla kez doydum Rhona. Hepimiz doyduk."

"Ve burada mı söyleyeceksin?" diye fısıldıyor, hevesle dudağını ısırarak. Başımı sallayarak sırtıyorum. "Evet, ama kolay olmayacak."

Kaşlarını çatıyor. "Sen bu kadar uzun süre savaştıktan sonra Highlanders."

"Burası mı?" Etrafımıza başımı salladım. "Hiçbir lorda ait değil. Diğer kasaba ve şehirlerden uzakta ve kıyıya yakın. Her zaman olmak istediğimiz özgür insanlar olarak yeniden başlayabileceğimiz bir yer. Olmamız *gerek*

özgür insanlar olarak, güç ve hazine sarhoşu bir kralın piyonları olarak değil. Buyurun,

Evler inşa edeceğiz, ekinler yetiştireceğiz v e ... lanet olsun, sizin dünyanızdaki o küçük yayla lordları ne yapıyorsa onu yapacağız."

Onu kendime çekerken nefesi kesilmeden önce gözlerini devirerek kıkırdıyor.

"Şu anda yaşadığım bu hayat devam edemez, benim küçük kraliçem. Çiftçilik yapmak, balık tutmak ve bir aile kurmak istiyorum."

Kızardı. "Bir

aile mi?"

"Evet," diye homurdanıyorum, bir elimi karnına götürüyorum. "Varisimi senin rahminde istiyorum, tatlılık. Seni çocukla dolup taşana kadar beslemek istiyorum."

Onu kollarımın arasına alıyorum ve inlediğinde, kolları boynuma dolanana kadar dudaklarımla öpüyorum ve ne zamandır nefes almadığımı unutuyorum.

"Yanılmış olabilirsin Rhona, ama-" "Yaptığına sevindim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Sırıtiyorum. "Ben de 'ama bin kere daha yaparım' diyecektim."

Dudakları benimkilere çarpıyor, içimdeki ateş kükrerken diller düelloya dönüşüyor. "Bu gece," diye mırıldanıyorum usulca, onu şefkatle öperek.

"Bu gece mi?"

"Bu gece, hemen şimdi, kampıma döner dönmez..."

Gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getiriyorum ve daha ona söylemeden ya da sorma zahmetine girmeden cevabı görüyorum.

"Bu gece evleneceğiz."

Gözlerinde ateş parlıyor ve ben daha neye uğradığımı anlamadan beni açlıkla öpüyor.

"*Evet*," diye inliyor usulca ağzımın içine.

"Gelinim ol, aşkım," diye homurdanıyorum. "Benim küçük savaşçı kraliçem."

"*Evet*," diye tekrar inliyor, ay p a r l a r k e n , yıldızlar parıldarken ve okyanus usulca kıyıya vururken dudaklarımız birbirine çarpıyor.

BÖLÜM 11

RHONA

At dört nala koştuktan tırıs geçerken kollarım onun etrafında sıkılaşıyor. Kampa geri döndüğümüzde aygırı dizginlerken yüzüm Tor'un sırtına yapışıyor, dudaklarım çıplak omzunu okşuyor.

Artık her şey *farklı* geliyor. Daha büyük. Sanki dünya benim için açılmış gibi. Biliyorum, tüm bunları bekaretimi kaybettiğim vahşi, muhteşem adama bağlıyorum. Ama öyle olduğunu biliyorum. Belki sadece eylemin kendisi değil, kendimi ona gerçekten vermek. Yıllardır -belki de tüm hayatım boyunca- Vikingleri ve özellikle de kötü şöhretli Tor Odinson'ı kurbanlarının kanıyla beslenen, zar zor insan olan şeytani yaratıklar olarak düşündüm. Ama şimdi burada, onların arasında ve Tor'la birlikteyken ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Ve şimdi, o da başka bir şey olmak üzere.

...*kocam*.

Kamp öncekinden biraz daha sessiz, ancak insanlar hâlâ ayakta, kampın etrafına dağılmış birkaç ateşin etrafında içiyor ve hikayeler anlatıyor. Tor attan inmeme yardım ediyor ve dönüp ısıklık çalarak ana şenlik ateşinin yakınındaki bir grubu çağırıyor.

"Freya!"

Uzun boylu, kıvrak, kesinlikle büyüleyici bir sarışın, bileme taşıyla bilemediği kötü görünümlü bıçağından başını kaldırıp bakıyor. Tor ona başıyla selam veriyor ve o da ayağa kalkıp örgülü saçlarını bir omzunun üzerinden iterek bize doğru ilerliyor. Hiddetli, buz mavisi İskandinav gözleri üzerimde geziniyor ve ellerimin Tor'un ellerinde sıkıştığını fark ediyorum.

"Sen Rhona olmalısın."

Yaklařtıķķa yüzündeki soğukluk eriyor ve bunu söylerken gülümsüyor.

"Rhona, bu Freya," diye gürledi Tor. "Frey, ona kıyafet konusunda yardım edebilir misin?"

"Elbette, *Kontum*." Sırtarak kaşlarını kaldırıyor. " zel bir şey var mı?" Tor geniřķe sırtıyor. "Bir elbise, eğer bir elbiseniz varsa."

Freya iķ ķekerek başını sallıyor ve gözlerini bana ķevirerek Tor'u işaret ediyor. "Kadınları tanıdığını düşünmeyi seviyor." Sırtıyor, komplocu bir tavırla yakınıma eğiliyor. " yle değil, değil mi?"

Tor ikimize de kaşlarını ķatarken ben

gülüyorum. "Peki, sen?"

Freya iķ geķirir. "şey, *hayır*." Tor homurdanır.

"*Ama* birkaç hafta önce o ticaret gemisinde bulunan bir sandık dolusu ziynet eşyası vardı."

"Ona uygun bir şey bulmaya ķalışın lütfen." "Durum nedir?"

Tor'la birbirimize bakıyoruz ve öpmek iķin dudaklarına götürdüğü büyük eli benimkini nazıkķe sıkıyor.

"Bir düğün."

Freya kaşlarını ķatar ve ağzını aķarken birden gözleri kocaman aķılır.

"Gerķekten mi?!"

Tor gülümseyerek başını sallar. "Bu gece, Freya. Diğerlerine de söyle. Orada olmalarını ķok isterim. Ve eğer *Gothar*'ı bulup ayini hazırlamasını sağlayabilirsen."

Dönüyor, beni kendine ķekiyor ve eğilip beni derinden öpüyor. Burada bizi izleyen biri varken duyduğum şefkat karşısında kızarıyorum ama o beni  pt kķe dünyanın geri kalanının varlığını bile unutuyorum.

...Görünüşe göre bunu yapmakta ķok iyi.

"Yakında senin için geleceğim küçük kraliçem," diye homurdanıyor ve beni bir kez daha öptükten sonra Freya'ya başıyla selam vererek uzaklaşıyor.

"Şey..." Freya kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, beyaz dişleri parlayarak gülümsüyor. "Görünüşe göre onun kalbini çalmışsın."

Yüzüm kızarıyor, yere

bakıyorum. "Oh, ben-"

"İstiyorum." Freya kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyor. "Onun huysuz, kalpsiz vahşi davranışlarının sizi kandırmasına izin vermeyin. Adamın kesinlikle bir kalbi var, güven bana. Ve o artık senin."

Sesinde bir uyarı var ve bir an için kılanıyorum, ona yeni bir ışıkla bakıyorum. *Güzel*, uzun boylu, kıvrak ve tıpkı onun gibi vahşi bir savaşçı. Ve aniden, her türlü kendinden şüphe ve kıskançlık damarlarımda kanamaya başlıyor.

Freya da bunu fark eder, çünkü başını sallarken sırtmaya başlar. "*Oh hayır*," diye gülüyor.

"Ne?" Dişlerimi emerken sesim keskinleşti.

Freya tekrar başını sallar. "Tor? Ya *ben*?" Gülüyor. "Çok ama çok yanılıyorsun, dağlı. Tahmin ettiğinden bile daha fazla yanılıyorsun. Tor benim kardeşim."

Kıpkırmızı olurken kaşlarım havaya kalktı.

"Oh, Tanrım, ben çok..." Başımı sallayarak yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim."

Kıkırdıyor. "Üzülme. Aslında o benim *gerçek* kan kardeşim değil ama öyle de olabilir. İşte," diye dönüp çenesini sallayarak Tor onu çağırdığında birlikte oturduğu küçük adam grubuna baktı.

"Oy, domuz sikici!"

Freya'ya çok benzeyen bir yüze ve aynı delici buz mavisi gözlere sahip uzun boylu, kaslı, muhteşem sarışın bir adam anında döner ve bakışlarını Freya'ya çevirirken yarı ayakta durur. Sözlerin arkasındaki ses olarak gözleri Freya'ya takılır ve sırtarak parmaklarıyla Freya'ya bir tür şiddet hareketi yapar, sonra da yerine oturur.

Freya gülüyor.

"*Bu* benim gerçek kardeşim. Erik. Ama Tor'u çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve kılıç kullanacak yaşa geldiğimden beri onlarla birlikte her seferde bulundum."

Başımı sallayarak ona hayretle

bakıyorum. "Bu seni şaşırttı mı, dağlı?"

Gülüyorum. "Sanırım sen ve ben *çok* farklı dünyalardan geliyoruz."

Freya sırtıyor. "Sanırım katılıyorum. Ama bu arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Birden kaşlarını çatı. "Ben..." dudağını ısırıyor. "Senin akrabalarınla savaştık, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Gerçi Tor onu almaya çalıştığında Dungow Kalesi'nde idim."

Freya göz kırpmıyor. "Neredeyse yapıyordum da."

İç geçiriyor, elleri kalçalarında beni tekrar ölçüp

biçiyor. "Düğün için sana bir elbise bulmalıyız."

Gülümsüyor, uzanıyor ve güçlü bir elle omzumu sıkıyor.

"Bu onun için yeni bir şey, biliyorsun. Evlilik değil... tabii ki evlilik. Ama *seni* kastediyorum. Bir kadın."

"O..." Kaşlarımı çatıyorum. "Benden önce bir sürü kızla birlikte olmuş olmalı," diyorum sessizce.

Freya başını sallarken gözümü tutuyor.

"Hayır, pek sayılmaz. Tor başka kadınları almaz. Aslında onun emrindeki hiçbir adam masumları bu şekilde *almaz*. O bunu yasaklar, biz de destekleriz. Ama bunun da ötesinde, bir kadınla birlikte olmayalı... Ne kadar olduğunu hatırlamıyorum. Ama çok uzun zamandır."

Kıkırdıyor.

"Seni uyarayım, her ne kadar benim için kardeşten öte bir şey olmasa da, onun emri altında seni kışkandığını fark edeceğin *pek çok* kadın var."

Dudağımı ısırarak kızardım.

"Geldiğiniz yerde erkeklerle birlikte mi savaşıyorsunuz?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Benim geldiğim yerde kadın ya da erkek savaşmayı öğreniriz. Ne de olsa bir düşman size baltayla saldırırsa, memelerinizin olması sizi kurtarmaz."

O kendi göğüslerini komik bir şekilde tutarken ben gülüyorum.

"Hayalara atılan hızlı bir tekme ne kadar etkili olursa olsun, bir bıçak daha yüksek sesle konuşur." Omuz silkiyorum. "Her zaman ikisini de kullanabilirsin."

Freya kıkırdıyor, bana sırtıyor. "Rhona, sanırım senin bir çeşit kız kardeşim olman hoşuma gidecek. Gel, sana bir elbise bulalım."

Ormandan çıkıp küçük bir açıklığa adım attığımda gece yarısıydı ve nefesim kesildi.

Çok güzel.

Yaşlı ağaçların tepemizde yükseldiği ormandaki açıklık, geniş bir şekilde yanıp sönen birkaç küçük meşale ile aydınlatılıyor. Az sayıda Viking, devrilmiş kütüklerden yontulmuş banklarda oturuyor -Freya, birlikte oturduğu adamlar ve birkaç kişi daha. Bir yanım arkadaşlarımın burada olmamasına üzülüyor ama onların beni anlayacağını biliyorum. Bu adamlar mümkün olan en kısa sürede evlenmemin her şey demek olduğunu ve bunu onlarla daha sonra kutlayabileceğimizi anlayacaklardır.

Bir tarafta, rünler ve sembollerle oyulmuş bir kayanın ve çiçeklerle süslenmiş küçük bir ahşap yapının yanında duran pagan rahip duruyor. Ve orada, onun yanında, tamamen aşık olduğum adam duruyor.

Tor.

Bir rüyadaymışım gibi hareket ediyorum, Freya'nın yağmalanmış hazineler sandığında bulduğu soluk beyaz elbise arkamdan akarken üzerimde salınıyor. Yanına gidiyorum ve gözlerinin içine bakarken ellerini tutuyorum. Kutsal adam anlamadığım bir dilde sözler söylüyor ama arkasındaki anlamı biliyorum. Ve Tor'la göz göze geldiğimde bana nasıl hissettirdiklerini de biliyorum.

Ay üzerimizde parlıyor ve hava ormanın ve meşalelerin kokusuyla dolu. Ve bu, şimdiye kadar hiç bilmesem de her zaman istediğim her şey. Kelimeler söylenir, biz onları tekrarlarız. Ortak bir kadehten şarap içiyoruz, kutsal adam bir parşömen yakıyor ve bana dönüp Tor'a doğru başını sallarken nazikçe gülümsediğinde bunun gerçek olduğunu anlıyorum.

Biz evliyiz.

Küçük kalabalık ayağa kalkıp alkışlarken onun kollarına düşüyorum. Tor ayağa kalkıp ormanın içinden kampa doğru uzaklaştığında ben hâlâ onu öpüyordum. Çadırına doğru.

"Gel *karıcığım*," diye hırlıyor ağzımın içine.

"Beni nereye götürmek istersen *kocacığım*," diye mırıldanıyorum, ay ışığının aydınlattığı ormanda ilerlerken ona doğru eriyorum.

BÖLÜM 12

RHONA

SIRTIM Tor'un çadırının büyük ahşap orta direğine çarpıyor ve bedenime yaslanıp beni şiddetle öptüğünde dudaklarına doğru inliyorum.

Ben evliyim.

Onunla.

Sonsuza kadar.

Bu düşünce içimi ısıtıyor, tenim karıncalanıyor ve kalbim heyecanla çarpıyor, onu açlıkla, nefes nefese kalana kadar her şeyimle öpüyorum. Ağzı boynuma düşüyor, dudakları tenimi okşarken zevkle haykırmama neden oluyor, dişleri nefesimi kesecek kadar beni ısıyor. İri elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, beni sahiplenerek kendine çekiyor ve pantolonundaki kalın şişkinliği merkezime doğru sürüyor.

Freya'nın benim için bulduğu tüllü beyaz elbise bana biraz büyük geldi ve bu yüzden onu metal ve boncuklarla süslü deri kemerlerinden biriyle bağladık. Bunu ayağımdaki Viking sandaletleri ve saçımdaki çiçek tacıyla birleştirdiğinde kendimi... yani bir çeşit orman perisi gibi hissediyorum. Yarı lordun kızı, yarı ormanın kızı. Ve tamamen Tor'un.

Yapmak üzere olduğumuzu bildiğim şeyi evlenmeden önce yapmış olmaktan utanç ya da pişmanlık duymuyorum. Çünkü bu onunla oldu. *Kocamla*. Bekâretimi alanın Tor olduğunu ve hayatımızın geri kalanında bana sahip olacak olanın sadece Tor olduğunu bilmek, onun daha fazlasını arzulamama neden olan bir düşünce.

Her şeyi için.

Bende daha önce olmayan bir cesaret var - belki de beni güçle dolduran ilahi bir bilgi. Ama her neyse, ellerim korkmadan ya da çekinmeden istedikleri yere gidiyor. Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum,

Kaslı göğsünün derinliklerine doğru açılana kadar tuniğinin bağlarını koparıyorum. Göğsündeki ve omuzlarındaki İskandinav Viking dövmeleri gözlerimi alıyor ve parmak uçlarımla izlerini sürerken usulca mırıldanıyorum. Ellerim tuniğini kaslı karın kaslarından yukarı doğru sıyırırken göğsünü öpmek için eğiliyorum, gömleğini çekip çıkarmasına ve bir kenara atmasına yetecek kadar uzun bir süre ondan uzaklaşıyorum. Ve sonra tekrar kollarındayım, beni öperken inliyorum.

Tor'un elleri kemerimi buluyor, kolayca çekerek açıyor ve bırakıyor. Parmakları elbisemin bağlarını bulduğunda toprağa zar zor çarpıyor ve hevesle çekip açtığında, gözleri parlıyor ve boğazında bir hırıltı, gözleri vücudumu içerken inliyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor sevdiğim aksanıyla. Elleri vücudumda geziniyor, elbiseyi omuzlarımdan indiriyor ve parmakları tenimde gezinmeden önce bırakıyor. Dolgun göğüslerimi avuçluyor, dudakları boynumu okşarken başparmakları meme uçlarımı yuvarlıyor. Ellerim pantolonuna gidiyor, oradaki bağları çekerken titriyorum. Derin bir nefes alarak onları açıyorum ve ellerimi cesurca pantolonunun içine kaydırıyorum.

Tanrım, çok büyük.

Parmaklarım pantolonunun içinde sıkışıp kalmış ve serbest kalmak için zonklayan şişmiş sikinin üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor. Elime karşı nabızı atıyor ve parmaklarımı onun etrafında kıvırdığımda Tor zevkle inliyor. Pantolonunu çekiştirerek kaslı kalçalarının üzerinden aşağı indiriyorum. Devasa siki serbest kalıyor ve ağır bir şekilde ellerime inerken dudaklarımdan bir nefes geliyor. İnliyorum, onu yavaşça ve yumuşakça okşuyorum, o zevkle inlerken ellerimde daha da sertleştiğini hissediyorum.

"Aynen böyle, küçük kuş," diye hırılıyor, kalınlığını okşarken tıslıyor. "Tanrılar, ellerin çok iyi hissettiriyor."

"Benim amım kadar iyi mi?" Fısıldıyorum, içimdeki sıcaklık cızırdarken bu sözler beni daha da ıslatıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Bu dünyada hiçbir şey senin küçük güzel amcığın kadar tatlı değil."

Ben orada değildim ama Catriona'nın bana bir keresinde ahırda babasının sancaktarlarından biriyle başka bir lordun karısını gördüğüne dair bir hikâye anlattığını hatırlıyorum. Bana anlatırken yüzünün kızardığını hatırlıyorum.

diz çöktü ve... ve *ağzını* sevgilisinin sikine dayadı. Tıpkı bana hikayeyi ilk anlattığında yaptığım gibi şiddetle kızardım. Ama birden anladım. Bu daha önce hiç hayal etmediğim bir hareketti ama Tor'la birlikte sanki her şeyi keşfetmek istiyordum.

Ona her şeyimi vermek ve *her* şeyini yaşamak istiyorum. Ve birdenbire, ne yapmak istediğimi tam olarak biliyorum.

Eğilip onu açlıkla öperken bir yandan da sikini yumuşak karnıma bastırıyorum. Tor inliyor, bir eli kıçımı sıkıca kavramak için kayıyor, diğeri hala göğsümü avuçluyor.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldıyorum hararetle, yüzüm

kıpkırmızı oluyor. Ve Tor *inliyor*.

"Rhona-"

"Tadına bakmama izin ver," diye inliyorum, yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce onu tekrar öpüyorum. Sikini kavrayıp okşarken nabzım hızla atıyor, avucumun içinde titriyor. Göz hizamda, sanki daha da büyümüş gibi; şişmiş, tombul siki küçük elimde zonkluyor. Onu tekrar okşuyorum ve başında büyük beyaz bir damla kalın sıvı boncuklaştığında nefesim kesiliyor. Düşüyor, kalçama iniyor ve onu daha fazla okşamaya başladığımda nefes nefese kalıyorum. Tepesinden bir başka kalın beyaz damlacık sızıyor ama bu sefer harekete geçiyorum.

Öne doğru eğildim ve kendimi ikinci kez sorgulamadan önce dilimle ona dokundum.

Ve Tor, *hırlıyor*.

"*Siktir*, Rhona," diye tıslıyor, kasları dalgalanıyor ve geriliyor. Tekrar yapıyorum, öne doğru eğilip dilimle tepesini yalıyorum. Tor inliyor ve eli saçlarımın arasına girip dolaştığında içimde bir heyecan patlıyor.

"İyi mi, *kocacığım*?" Sustum. Tekrar eğildim ve bu sefer dudaklarımı ayırdım. Şişmiş başını öpüyorum ve yavaşça dudaklarım ayrılıyor ve onu içime çekerken ağzım açılıyor. Derinden inliyorum, dilimin üzerindeki kalın, sıcak hissi içime bir telaş gönderiyor. Ağzımı daha da aşağı itiyorum, horozunun etrafında inlerken onun alt tarafını dilliyorum. Tor tekrar inliyor, saçlarımı sıkıca kavrarken kalçaları sikini ağzımın derinliklerine itiyor. Hevesle inliyorum, açlıkla onu emerken benim için sahip olduğu her şeye açım.

Başımı aşağı yukarı sallamaya başladığımda, dilimin üzerinden sızan ve ağzıma damlayan tatlı bir tadı var. Dudaklarımı olabildiğince aşağıya kaydırıyorum, sonra sadece şişman tepesi ağzıma girene kadar tekrar yukarı kaydırıyorum.

"*Tanrılar*, Rhona," diye homurdanıyor, ben inlerken ve sikini hınzırca emerken zevkle başını geriye atıyor.

"Ağzın cennet gibi, küçük kraliçe," diye inleyerek bana bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ben o bakışa tutunuyorum, ıslak dudaklarımı onun muhteşem sikinde aşağı yukarı sallarken kendimi onun gözlerinde kaybediyorum. Ellerim onun sığmayan büyük kısmını okşuyor ve ne kadar büyük olduğunu hissetmek bile beni sıırıslıkla ediyor. Onun etrafında aç bir şekilde inliyorum, dilimin üzerindeki tadı içime bir heyecan gönderiyor. Ağzım sulanıyor, okşadıkça ve emdikçe kalın şaftından aşağı damlıyor, horozuna tapınma eyleminde kendimi kaybettikçe daha fazla inliyorum.

Tor homurdanıyor, elleri saçlarımda kenetleniyor ve içimde alev alev yanan bir sıcaklık yayıyor: "Tanrılar, o güzel küçük ağzının sikim için bu kadar kirli olmasına bayılıyorum," diyor. Etrafında daha fazla inliyor ve sızlanıyorum, onu daha hızlı okşuyorum ve boğazımın arkasına olabildiğince çok yutmaya çalışıyorum. Tor kükrüyor, başını geriye atıyor ve zevkle tıslıyor. Karın kasları dalgalanıyor, kasları geriliyor ve tüm bunların ona yaptığım şeyden kaynaklandığını bilmek daha önce hiç hissetmediğim bir güç gibi.

Onun şişman sikini yüksek sesle ve şehvetle emiyorum -hayranlıkla, hevesle, açlıkla. Kasları sıkılaşıyor, çenesi seğiriyor ve beni dizlerimin üzerinde onun sikini yutarken izlerken gözleri benimkilere dikiliyor.

Aniden homurdanıyor, elleri beni nazıkçe kendisinden uzaklaştırırken geriliyor. Nefesim kesiliyor, dudaklarım şişip kızarıyor ve alt dudağımdan onun şişkin sikine bir tutam tükürük yapıyor.

"İyi miydi?"

Sözlerim karşısında inliyor, nefesini içine çekerken sırtıyor.

"*Mükemmeldi* aşkım, ama bunu yapmaya devam edersen-"

"Ne olacağını biliyorum," diye mırıldanıyorum, ona bakarken dudaklarımı yalıyorum. Gözlerinde sıcaklık parlıyor, siki elimde zonklarken çenesi geriliyor. Şişmiş tepesini öpmek için eğiliyorum ve inlemesine neden oluyorum.

"Ne olacağını biliyorum ve *bunu istiyorum*," diye fısıldıyorum. "Her şeyinizi tatmak istiyorum lordum."

Tor inliyor, ben sikinin yan tarafına öpücükler kondururken çenesi sıkılıyor. "Ben lord değilim, Rhona."

"Evet, öylesin," diye inliyorum. "Sen *benim* lordumsun." "Sana sahip değilim," diye homurdanıyor.

"Yine de *tamamen seninim*," diye mırıldanıyorum. Ağzım kayarken inliyor üzerinde sallanıyor, emiyor, yalıyor ve okşuyorum. Aleti gittikçe şişiyor, yapışkan tatlı sıvısı dilimi kapladıkça küçük ağzımı genişletiyor.

"Ne olacağını biliyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, yüzünü bir hiddet kaplıyor. İnliyorum, horozunu yutarken başımı sallıyorum, zonklayan şaftını okşarken onu ıslak bir şekilde emiyorum.

"O zaman beni boşalt, küçük kuş. O küçük yaramaz ağzınla beni boşalt ve tohumlarımla *doldurmama* izin ver."

İnliyor, vücudu kasılırken çıkardığı ses içime bir heyecan gönderiyor. Ağzıma doğru itiyor, dilim alt tarafında geziniyor ve ellerim onu okşuyor. Ve aniden, siki küçük ağzımda *kocaman* şişiyor.

"*Rhona-*"

Sadece inliyorum, onu olabildiğince derin emiyorum, ta ki aniden hissedene kadar.

Tor'un kalın siki ağzımda sıcak bir şekilde titreşiyor ve sıcak, yapışkan tohumunun ilk fişkırımlarının dilimin üzerine sıçradığını hissettiğimde, günahkâr heyecan içimde patlarken inliyorum. O tatlı ve tuzlu ve başka bir fişkırmaya dilimi kaplarken onu açlıkla yutuyorum. Ve bir tane daha, ve bir *tane daha*. İnliyorum, bana verdiği her şeyi yutmaya çalışıyorum, ama bu çok fazla. Haykırıyorum, geri çekiliyorum, elim hala onu okşuyor, çünkü tacından kremi beyaz bir fişkırımdan sonra fişkırıyor. Kalın ipler halinde göğüslerimin üzerine iniyor, ben nefes nefese kalıp okşamaya devam ederken tenimi ısıtıyor. Tor kükrüyor, kalçaları tekrar tekrar sallanıyor ve sonunda sikinin fişkırması duruyor.

Yumuşakça inliyorum, eğilip onu tekrar ağzıma alıyorum. Dilimi tacının etrafında döndürüyorum, onu tadıyorum ve buna bayılıyorum. Ama yavaşça beni kendine çekiyor.

Gözlerindeki ateş *parlarken* hırlayarak uzaklaşıyor. Beni çekip kollarına aldığı ve beni şiddetle ve çılgınca öptüğünde nefesim kesiliyor. Saniyeler içinde odayı geçiyoruz ve beni yatağa attığında zevk ve heyecan içinde çığlık atıyorum.

Tor yatağa tırmanırken üzerime abanıyor, gözleri benimkilere alev alev yanıyor. "Seni *cadaloz* seni," diye hırlıyor şiddetle. Gözlerimiz kilitlenirken dudağımı ısırarak kızarıyorum. "Ben mi?"

"*Sen*," diye inliyor, gözleri aç. Bakışlarım vücudundan aşağı, hâlâ çok sert, çok kalın, çok zonklayan sikine kayıyor ve usulca inliyorum.

"Bacaklarını aç, küçük kuş," diye homurdanıyor, aralarına giriyor. Hâlâ çok sert ve kendini okşamasını izlerken nefesim kesiliyor. Bacaklarımı iyice açıyor ve kalçalarının etrafında daha da açtığında, daha önce yaptığı gibi beni alacağını bilerek inliyorum.

Bir battaniyeye uzanıp onu göğüslerimdeki ve karnımdaki yapışkan pisliğe doğru çekerken kızarıyorum ama Tor başını sallayarak sırtıyor ve battaniyeyi elimden çekip alıyor.

"Uh-uh, aşkım," diye homurdanıyor, gözleri öfkeli. "Olduğu yerde bırak. Spermlerimi üzerinde *istiyorum*. Tohumumun seni kaplamasını, seni benim olarak *işaretlemesini* istiyorum. Seni aldığında teninde parladığını görmek istiyorum."

Bacaklarımı yukarı çekip yivli, kaslı kalçalarının etrafına yayıyor ve kalçalarını benimkilere doğru itip kalın, muhteşem sikinin dudaklarımın üzerinden geçmesine izin verdiğinde haykırıyorum. Başını açıklığıma doğru hafifletiyor ve artık bakire olmasam da ve ne kadar ıslak olsam da, dar küçük amcığıma karşı ne kadar büyük olduğunu hissedebiliyorum. İtiyor ve kendimi *yavaşça* onun için açılmaya başladığımı hissettiğimde zevkle haykırıyorum.

"Bırak gireyim, küçük kuş," diye inliyor, sikini kaygan, sıkı açıklığıma kaydırmak için zorlanırken vücudu geriliyor. "Küçük amını benim için aç ve onu sikimle doldurmama izin ver. Karımı hak ettiği gibi *sikmeme* izin ver."

Aleti yarıya kadar içeri kayıyor ve ben zevkle haykırarak altında kıvranıyorum. Tırnaklarım pazılarını tırmıklıyor ve daha da içeri ittiğinde elimi geriye atıp inliyorum. Tor içime kayarken zevkle inliyor, kalın sikini amımın derinliklerine batırıyor, ben ağlayana kadar inç inç itiyor

daracık amımda ne kadar *büyük* hissettirdiğini fark ettim. Eğiliyor ve dudaklarımız birbirine çarpınca geri kalanını da içime sokuyor. Ağzının içine zevkle çığlık atıyorum, ona yapışıyorum ve bacaklarımı sıkıca etrafına sarıyorum. Ayak bileklerimi birbirine kenetliyorum, döllerini tenimde kururken ve dudakları dudaklarıma sahip çıkarken onu orada, içimde çok derinlerde tutuyorum.

Birlikte sürtünüp sallanıyoruz, o dışarı kayarken ve sonra tekrar içeri girerken birbirimizi teşvik ediyoruz, muhteşem, kocaman horozunu içimin derinliklerine batırıyoruz. Eli aramızda kayıyor, beni daha sert ve daha hızlı almaya başladığında başparmağı klitorisimi çıldırtıcı derecede yavaş daireler çizerek yuvarlıyor. Sikinın pistonları içime girip çıkıyor, beni sersemletiyor ve kendimi onun içinde kaybederken tüm vücuduma ısı yayıyor.

Tekrar tekrar içime giriyor ve başparmağı küçük düğmeme bastırıldığında aniden kendimi kaybediyorum. Başımı arkaya atarken zevkle çığlık atıyorum, doruk noktası içimde patlarken vücudum yataktan ona doğru yaylanıyor. Asla yavaşlamıyor, asla durmuyor, sadece derin, güçlü, eşit itişlerle beni becermeye devam ediyor, ben daha fazlası için yalvarırken beni doruk noktam boyunca beceriyor.

Tor aniden çekiliyor, kasları gergin ve kabarık, *kalın*, uzun siki oluklu karın kaslarından ağır ağır sallanıyor. Benden kaygan, mum ışığında parlıyor ve beni yukarı çekip şiddetle öptüğünde, ona karşı eriyorum.

Ama Tor'un başka planları var.

Beni döndürürken inliyorum ve beni yatağa doğru ittiğinde nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"*Evet*," diye nefes alıyorum, arkamda hareket ettiğini hissediyorum. Büyük, güçlü elleri tenimi okşuyor, vücudumu itiyor ve beni tam istediği yere konumlandırıyor. Yanağım yatağa dayanıyor ve elleri kıcımlı havaya kaldırdığında, arkamda hareket ettiğini hissettiğimde inliyorum. Şişmiş başını istekli dudaklarımda aşağı yukarı gezdiriyor ve bir *canavar* gibi bu şekilde alınmanın heyecanı, beni tekrar doldurması için can atarken kalbimi hızlandırıyor.

"O güzel kalçalarını aç, küçük aşkım," diye kulağıma hırlıyor, sikinın başıyla beni tahrik ediyor. "O güzel kalçalarını aç ve bu küçük amcığı sikilmesi gerektiği gibi sikkeme izin ver. Seni hiçbir küçük lordun beceremediği gibi becermeme izin ver."

olabilir. Dört *ayak* üstünde, döllerim için yalvaran bir canavar gibi içine gireceğim."

İğrenç sözleri içimdeki ateşi körüklüyor ve onun içime girmeye başladığını hissettikçe daha fazla inliyorum. Homurdanıyor ve aniden ileri doğru ittiğini, sikini kabzasına kadar içime gömdüğünü hissettiğimde zevkle haykırıyorum. Onun büyüklüğü nefesimi kesiyor, beni tamamen dolduruyor ve beni geniş bir şekilde geriyor. Ve *Tanrım*, bu çok iyi.

Tor'un ellerinden biri kıçımı sıkıca kavıyor ve içime doğru iterken beni ona ahlaksızca açıyor. Eli o kadar büyük ki, beni kavrarken bile başparmağı kıçımın kıvrımlarını okşayabiliyor. Ve en özel deliğimi ovmaya başladığını hissettiğimde, yasak zevk içinde inliyorum. Başparmağı kıç deliğimin üzerinde yuvarlanıp dönüyor, ben ona doğru geri itilirken içime yasadışı bir zevk titremesi gönderiyor.

Diğer eli yan tarafımı okşuyor, göğsümü arkadan kavıyor ve ben onun etrafında kenetlenirken meme ucumu çekiştiriyor, ben *tekrar* boşalırken onu daha fazla kayganlığım ile dolduruyor. Eli sırtımda kayıyor ve saçlarıma dolandığında, ben haykırırken elini kavıyor. Tor hırlıyor, beni sikerken vahşi bir hayvan gibi hırlıyor. Eli saçlarımı çekiştiriyor, beni tamamen *sahiplenirken* içime bir heyecan gönderiyor.

Bedenimin tekrar o kenara doğru yuvarlandığını hissedebiliyorum ve bu sefer beni paramparça edeceğini biliyorum. Tıpkı benimle ilgili her şeyi çok güzel *bir* şekilde paramparça *ettiği* gibi.

"*Tor!*" Haykırıyorum, sikinin üzerinde zıplıyorum ve onu görmek için geri itiyorum. "Oh *Tanrım*, ben-sen..."

Dudaklarımdan saçma sapan kelimeler dökülüyor, tüm dünyam kenarlarda solmaya başlıyor ve tek bildiğim onun büyük aletinin tekrar tekrar içime dalmasının sıcak, kalın, *durmak bilmeyen* hissi.

"Benim için gelmek ister misin, küçük aşkım?" Tor üzerime çömelmiş saçlarımı *çekiştiriyor* ve kıçımı kavrarken hırlıyor - beni sert, derin ve o kadar derin bir şekilde beceriyor ki, hayattaki herhangi bir şeyin bu duyguyu nasıl geçebileceğini merak ediyorum. Üstümde o kadar büyük ki, tüm dünya kenarlarından bulanıklaşmaya başlarken koca sikini tekrar tekrar içime sokarken bana tamamen hükmediyor ve sahip oluyor.

"Devam et, aşkım. Devam et ve bu küçük amcığın benim için *boşalmasını* sağla. *Benimle* gel, Rhona. Küçük amını döllerimle doldururken benim için gel. Sikimi al ve döllerimi al, küçük kraliçem."

İçime giriyor, beni sıkıca kavlıyor, bana *sahip* oluyor, bana hükmediyor ve o kadar derine inip kalınlığıyla beni ağzına kadar doldurduğunda tüm kontrolümü kaybediyorum. Kendimi kaybediyorum, düşünüyorum ve uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum.

Zevkle haykırıyorum, yatak örtülerine tutunuyorum ve dalga dalga içimde gürlerken zevkle titriyorum. Nefesim kesiliyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve doruk vücudumda patlarken meme uçlarım çarşafların üzerinde sürükleniyor. Tor bir canavar gibi kükrüyor, tekrar tekrar içime giriyor, beni bir doruktan diğerine itiyor, aniden kendini amımın içinde kabzasına kadar kılıflarken inliyor. Aleti zonkluyor ve ben bunu hissediyorum.

Tohumunun kalın fiskiyeleleri içime fişkirirken inliyorum - yapışkan dölünün sıcak ipleri rahmimi kaplıyor ve ikimiz de yatakta ağlayıp titrerken, ecstasy içinde birlikte kıvranırken içime fişkiriyor.

Bizi yavaşça yanlarımıza yatırdığını hissettiğimde nefes nefese kalıyorum, kocaman, kaslı kollarını etrafıma sarıp beni kendine yakın tutarken siki hala kaya gibi sert ve içimde. Dudakları boynumu nazikçe öpüyor, beni yatıştırıyor, artçı şoklarımda titrerken bana sıcaklık ve sevgi veriyor, tamamen ve tamamen tükenmiş.

...Tamamen ve tamamen *onun*.

Gözlerim kapanmaya başlıyor, uykuya dalmaya başlarken adrenalin benden akıp gidiyor. Buna karşı koymaya çalışıyorum, uyanık kalmak için mücadele ediyorum ama Tor arkamdan kıkırdıyor.

"Hayır, uyu aşkım."

"Sen... ne yaptın..." İnliyorum, tekrar ona sokuluyorum ve kollarını öpüyorum.

-Hâlâ onun sikiyle dolu olmama bayılıyorum.

"Bana ne *yaptın*?"

"Uyandığının anda sana tam olarak ne yapacağım," diye mırıldanıyor kulağıma. "Şimdi *uyu*, aşkım."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde, gözlerim kapanıyor ve denesem bile açık tutamayacağımı biliyorum.

"İyi geceler *kocacığım*," diye fısıldıyorum
mutlulukla. "İyi geceler *karıcığım*," diye karşılık
veriyor.
Ve uykuya daldım.

Ta _{ki} ben uyanana kadar.

Bunu yaptığımda aydınlıktan hemen önce gelen karanlık. Elinizi yüzünüzün önünde görmenizin bir an aldığı türden bir zifiri karanlık. Etrafımdaki tüm kamp sessiz ve bu yüzden sabahın çok erken saatleri olması gerektiğini biliyorum. Ama yine de *bir şey* beni uyandırdı.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, yatakta doğrulduğumda kıpırdanıyorum. Tor'un büyük kolu hâlâ bana sarılmış durumda ve elini nazikçe çekmeden önce öperken mutlu bir şekilde gülümsüyorum. Bir yanım uyandığımda siki artık içimde olmadığı için surat asıyor ama bu kadar... bu kadar... ahlaksız olduğum için gözlerimi kendime devirmek istiyorum. Çok istekli. Ona çok *açım*.

Ama sonra, o benim, ben de onun. Ve arzuladığım şeye her an sahip olabilirim. Bu düşünce beni hıznırca gülümsetiyor, çünkü içimdeki sıcaklık dalga dalga yayılıyor. Bir yanım tam da bunun için onu uyandırmak istiyor -belki de üzerine tırmanmak ya da yorganın altına girip ağzımla onu uyandırmak. Ama dışarıda o kadar huzurlu ve ilgi çekici bir durgunluk var ki kendimi yataktan kayarken buluyorum.

Üzerime bir elbise gibi oturan tuniğini dizlerimin üzerinden çekiştiriyorum ve çadırın kanatlarından dışarı kayıyorum. Kamptakiler derin bir uykudaydı; hatta gecenin ilerleyen saatlerinde ateşin başında içki içtiklerinden emin olduğum eğlence düşkünleri bile. Tor'un çadırının yanında, kampın içinden akan küçük bir dere var - muhtemelen bu yüzden buraya kurulmuşlar. Geniş değil, küçük bir sıçrayışla geçemeyeceğiniz bir şey değil ve gözlerim kamp boyunca onu takip ederek Tor'un çadırına geri dönüyor ve sonra diğer tarafa, ormanın içinde kaybolduğu yere gidiyor.

Geç olduğunu biliyorum ve asıl istediğim şeyin yatmak, kalbimi çalan adama geri dönmek olduğunu da biliyorum. Ama dışarısı *o kadar* güzel ki ve ay küçük dereyi ağaçların arasından hızla akan yelkovanlara dönüştürürken, dayanamıyorum. Dönüyorum ve çıplak ayaklarımla yosun, toprak ve çam iğnelerinden oluşan yumuşak halının üzerinde, gümüşi

dereyi takip ederek ormana giriyorum.

Başladığı yerdeki küçük havuzu ve bir kaya yığınının arasından onu besleyen pınarı bulmadan önce fazla uzaklaşmıyorum. Hafifçe oraya doğru adım atıyorum, dondurucu soğuktaki havuza bir parmağımı daldırıyorum ve buz gibi kıkırdıyorum. Sırtarak geri atlamadan önce ayağımı daha derine daldırıyorum. Hayır, güzel olsa bile bu çok soğuk. Bunun yerine kendimi kıyıya indiriyorum, yumuşak yosunların üzerine oturuyorum ve dizlerimi kendime çekiyorum.

Çok huzurlu ve bir parçam geri dönmem gerektiğini bilsem de burada, yumuşak orman zemininde tekrar uykuya dalmayı bile düşünüyor. Ama tam o sırada arkamda onun yumuşak adımlarını duyuyorum ve sırtıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyorum usulca, havuza bakarken bir elimle ona uzanıyorum. "Ben de tam seni bulmaya geliyordum. Çok güzel değil mi?"

"Oh, *çok*."

Donup kalıyorum, kalbim boğazıma kaçıyor.

"Yanında oturan *fahişe* olmasa güzeldi."

Lord Chauntleroy'un sesiyle ayağa kalkıyorum ama o daha hızlı. Daha doğrusu, yanındaki on adam daha hızlı. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama eldivenli bir el ağzımı kapatarak çığlığımı susturuyor. Kurtulmak için çırpınırken yine de elin içine boğuk çığlıklar atıyorum. Ama olmuyor ve beni sürüklemeye başladıklarında, çırpındıkça kanım donuyor.

Elimi ısıriyorum ama eldiven bir asker eldiveni ve ait olduğu adam beni daha sıkı kavrarken sadece kıkırdıyor.

"Seni küçük *fahişe*," diye alay ediyor Lord Chauntleroy, tüm grup Viking kampından ve Tor'dan uzaklaşırken.

"Senin için gelmeyeceğimi mi sandın? Seninle hala evlenmeyeceğimi mi?"

Gözlerim irileşiyor, dehşet içinde ağzımın üstünden ona bakıyorum. Lord Chauntleroy alay ediyor. "Ah, *kirletildikten* sonra seni *istemiyorum* O hayvanlar tarafından. Ama yine de seninle evleneceğim. Ailelerimizin birleşmesi benim için bir vahşinin *fahişesi* olmana izin veremeyeceğim kadar önemli."

Elime doğru bağıriyorum, kurtulmak için savaşıyorum ve kampa doğru hamle yapıyorum ama nafile.

Chauntleroy tiksintiyle tükürür. "Merak etme *canım*. Şatomda bir ahır ya da belki de kendini eğlendirebileceğinden emin olduğum bir *köpek kulübesi* var."

Adamları gülüyor ve biz ormandan çıkıp bir grup at ve bir arabaya doğru yürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor. Adamlar beni arabanın arkasına atıyorlar ve tam çığlık atacakken bir başkası atlıyor ve ağzımı tikiyor.

"Gel, *nişanlım*," diye alay eder Chauntleroy. "Gitme zamanı."

BÖLÜM 13

TOR

İÇİMDE BİR ÖFKE VAR. Özgürlüğüne kavuşmak, beni tüketmek ve kendini dünyaya salmak için mücadele eden bir canavar. Bu sürekli olan bir şey. Bir savaşa girdiğimde ya da bir kılıç veya balta savurduğumda canavar hep oradadır. Bir dövüşün üzerinde asılı duran ölüm kokusuyla birlikte orada. Bazen serbest kalmaya çok yaklaşıyor. Bazen, o canavar üzerindeki kontrolümün sarsıldığını, dişlerinin ve pençelerinin bir savaşın sıcaklığında ortaya çıktığını hissedebiliyorum.

Çoğunlukla kilitli kalıyor. Çünkü içimdeki şeytanı serbest bırakmanın benim sonum olacağını biliyorum. Nesnel olarak, ben kötü bir adamım. Son yirmi küsur yıl boyunca öldürdüm, çaldım, yok ettim, yaktım ve yağmaladım ve dağlıların tek bir Tanrı'ya ve onunla birlikte gelen tüm sirkelere yaklaşımına inanmasam da, eğer bir cehennem varsa, ölüm sonunda beni aldığı anda üzerinde adımın yazılı olduğu özel bir taht olacak.

Ama bununla birlikte, düşmanım olmayanlara karşı iyi olmaya çalıştım. Kendimi kendi halkıma karşı adil ve hakkaniyetli kıldım; yönetmek için sağlam bir el ve barışı korumak için sağlam bir kafa. Ne de olsa, kana ve yağmaya susamış bir grup yağmacının başında olmak basit bir iş değil. İyi olmak için çabaladım, ama içimdeki iblisin istediği gibi koşmasına izin vermenin bu iyiliğin sonu olacağını biliyorum. Onu serbest bırakmak dünyaya bir canavar salmak olur, bu yüzden bunca yıldır onu kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım.

...Şu anda, "elimden gelenin en iyisi"nin onu daha ne kadar geride tutacağından emin değilim.

Uzun zaman önce unutulmuş bir kalenin ya da ileri karakolun yıkıntılarıyla çevrili ormandaki açıklığı adımlarken içimde öfke alevleniyor, çenem dişlerimi sıkıyor. Atalarımın bu kalenin yok olmasına neden olup olmadığını merak ediyorum.

Rhona gitti.

Düşünce içimde alevlenirken hırlayarak dönüyorum. O gitti, dün gece benden alındı. Ve onu kimin kaçırdığını da biliyorum - evlenmesi gereken o çakal, Lord Chauntleroy. Bu sabah gittiğini fark ettiğimde ormana doğru izini takip etmem uzun sürmedi. Ondan hiçbir iz bulamayınca, usta bir iz sürücü olan Ivar'ı çağırmak için bağırdım. Adam bulutlu ve aysız bir gecede bile bir baykuşun izini sürebilirdi. Diğer bot izlerini bulan oydu. Topuklarının çamurdaki sürtünme izlerini gösteren oydu, sürüklendiğini gösteren. Ve at izlerini bulduğumuzda, bir armanın ya da bayrağın saçaklarındaki mavi ve sarı ekosenin en silik küçük parçasını bulduğumuzda, son parça da yerine oturdu.

Onu çaldığım sümüklü küçük lord onun için *geri* geldi ve şimdi *benim* olanı elinde tutuyor.

...Ve onu yakaladığımda ödeyeceğim *cehennem* olacak.

İşte bu yüzden buradayım, volta atıyorum, diğerlerinin gelmesini bekliyorum. Bu yüzden bildiğim her şeyi geri ısırdım ve aksi takdirde düşmanım diyeceklerime ulaşmak için öfkemi yuttum. Savaşıklarına. Adamlarını öldürdüklerim ve benim adamlarımı öldürenler. Dökülen kanın üzerinde durabilir ve onları sonsuza dek sürecektir bu kan davasıyla suçlayabilirdim. Ama artık hiçbirinin önemi yok. Rhona alındıktan sonra olmaz.

Dediğim gibi, onun için her şeyden vazgeçerdim. Şan, hazine, gurur, hepsini. Ve şu anda, *her şeyi* yapmaya hazırım. Gerekirse kendi hayatımı feda ederim.

"Tor."

Erik ağaçların arasından süzülürken adımı haykırıyor. Dışarıda keşif yapıyordu ve gözlerindeki o sert bakışla geri dönmesi tek bir anlama gelebilir: Kuzgun aracılığıyla gönderdiğim adamlar neredeyse burada.

"Geliyorlar," diye mırıldanıyor kaşlarını çatarak. Bu fikirle arası pek iyi değil. Hiçbiri değil. Ben de... Ama biricik kalbimi geri almak için gereken şey bu.

Adamlarım ve kadınlarım acımasızdır. Onlar bir erkeğin savaşa girmek için isteyebileceği en güçlü, en korkusuz, en vahşi savaşçılar ve ben onlara kardeşlerim demekten gurur duyuyorum. Ve sürpriz bir saldırıda

Deniz, biz neredeyse durdurulamazız - cehennemden gelen bir güç. Zafer ve zenginliğe giden yolda önümüze çıkan her şeyi ezip geçmeye hazır bir öfke yumruğu.

...Ama biz bir ordu *değiliz*. Gerçek bu ve kabullenmesi zor bir gerçek olsa da kabullenmeliyim. Lord Chauntleroy'a karşı, kendi kalesinde, gemilerimizden ve okyanustan uzakta, tam bir meydan savaşında mı? Bir saat bile dayanamayız.

Bu yüzden onları çağırdım.

Ormanın içinden gelen atların sesi duyuluyor ve küçük açıklığa girdiklerinde arkadaşlarımla arkamda kıldıkları hissedebiliyorum. Bjorn, Ivar, Erik ve Freya'dan oluşan yakın çevremi getirdim ve onlar da eşit sayıda getirdiler.

Atlar birkaç metre ötede durur ve onlar attan inerken, küçük açıklıktaki gerilimin şiddetle yandığını hissedebilirsiniz.

"Bana bir sebep söyle."

Lord Hamish Ballentyne atından inerken kelimeleri homurdanıyor, gözleri öfkeli ve bana dikilmiş.

"Ne için bir sebep *lordum*?" diye soruyorum ve sırtarak komik bir şekilde eğildiğimi gösteriyorum. Arkamda arkadaşlarım kıs kıs gülüyor. Lord Hamish ve yeni gelen diğer İskoçyalılar hiç de eğlenmiş görünmüyorlar.

"Seni burada ve şimdi öldürmek için değil," diye tıslıyor.

Arkadaşları da attan iniyor - Lord Malcolm McAuley, Lord Callum Bruce ve Callum'un kayınpederi Lord Lachlan McDougall. Ve hepsinin silahlı olduğunu fark ettim.

Onları suçlamıyorum. Biz de suçluyoruz.

"Çünkü," diye ince ince gülümsüyorum. "Çünkü sana istediğini verebilirim."

"Hangisi?" Callum tehlikeli bir şekilde homurdanıyor, eli kılıcının kabzasında.

"Barış. Barış ve kıyılarındaki yağmacılığın sonsuza dek sona ermesi."

Callum kaşlarını çatı. Hamish'in bakışları bana doğru daralıyor.

"Seni öldürmek bu sorunu da çözebilir."

Ona gülümsüyorum. "Evet, ama beni asla öldüremezsin, küçük dağlı."

Öfke yüzünü kaplar ve eli kılıcının kabzasında sıkılaşıırken hırlar. Ama Malcolm onu sakinleştiriyor, bir elini omzuna koyuyor ve bir şeyler mırıldanırken başını sallıyor. Malcolm kollarını göğsünde kavuşturarak bana dönüyor.

"Eğer doğru anladıysam, bir dağlı kızını evlenmek üzere nişanlandığı dağlı *lordundan* kaçırmak için yardımımızı istiyorsunuz. Aslında daha geçen gün evleneceği bir lord, *siz* onu Tanrı bilir ne yapmak için çalmadan önce-"

"*Sözlerine dikkat et, dağlı,*" diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde, geniş kılıcımı kolumun bir hareketiyle kınından çıkarıyorum. Adamlar hemen kendilerinininkine uzanırken, Freya acımasızca küfredip aramıza giriyor.

"Yeter!" Her birimize bakarak tükürüyor. "Yeter, bıçakları kaldırın."

"Konuş, Norseman."

Lachlan McDougall'ın derin, gürleyen baritonu etrafımızdaki havada gürlüyor, bana bakarken bir eli kalın, gümüşü sakalını okşamak için yukarı çıkıyor. Daha önce de savaşmıştık, topraklarının yakınında saldırdığım bir köyü kurtarmak için kükreyerek gelmişti. İri bir adam, neredeyse benim kadar. İlerlemiş yaşına rağmen savaşabilecek durumda; iri kolları, geniş omuzları ve gözlerindeki vahşet. Doğrusunu söylemek gerekirse, içlerinde benden on beş yaş büyük olan bu adamla bire bir dövüşmeye en az meyilli olan ben olurdum.

"Rhona'nın kızımın ve bu adamların eşlerinin arkadaşı olması bir yana, neden bilinen bir katil ve teröristle güçlerimizi birleştirelim ki?"

"İki nedenle," diye homurdanıyorum, parmaklarımı sakalımın üzerinde gezdirerek. "Bir, çünkü bana yardım edersen bu topraklarda barış *olacak*."

"Yani bu kıyılarından ayrılacak mısın?" Malcolm bana bakıyor.

Dönüp arkadaşlarıma bakıyorum, sonra tekrar dönüp gülümsüyorum. "Daha çok tam tersi gibi."

Dördü de birbirlerine soru sorarcasına bakar.

"Buraya, bu kıyılara *yerleşmeyi* planlıyorum."

Dört çene düşer. Dört çift göz inançsızlık ve öfkeyle irileşir.

"Bu bir şaka mı?"

Malcolm'a başımı salladım.

"Hayır, şaka değil. Ben ve halkım yağmacılıktan ve şiddetten bıktık. Ama bunu yapmak eve dönemeyeceğimiz anlamına geliyor. Şu anki kralımızla olmaz. Tek istediğimiz kendimize ait diyebileceğimiz bir toprak, çiftçilik yapmak, yerleşmek. Ailelerimizi burada büyötmek."

Hamish bir kahkaha atar.

"Sen çıldırmışsın, şeytan. Yıllarca saldırdıktan sonra bu kıyılara inebileceğini ve sonra da toprak *alıp* kendinin olduğunu söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bulduğum topraklar kimseye ait değil aslında," diye karşılık veriyorum. "Ve geçmiş geçmişte kaldı. Sen benim adamlarımı öldürdün; ben de senin insanlarını öldürdüm. Ama artık bitti."

"Cehenneme kadar yolu var," diye tıslıyor.

"Pazarlık kozun bu mu yani?" Callum bana başını salladı. "Rhona'yı Chauntleroy'dan geri almana yardım ediyoruz ve senin teklifin de bizim kıyılarımıza yerleşmek mi?"

"Ve yağmacılığı durdurmak için, evet."

Callum homurdanıyor, başını sallayarak başka tarafa bakıyor. "Çok taşaklısın Viking."

"Onları görmek ister misin, küçük lordling?"

Bana ters ters bakıyor, ben de sırtıyorum.

"Rhona nişanlısıyla birlikte," diye atıldı Lachlan. "Bu fikirden ya da adamdan hoşlanmayabilirsiniz ama Rhona'ya söz verildi-"

"O benim *karım*."

Açıklık sessizleşiyor ve Bjorn'un arkamdan inlediğini duyabiliyorum. Daha önce bu ayrıntıyı kimseye söylememeye karar vermiştik ama söylemem gerektiğini biliyorum ve bunu kaldırabilmeyi hiç istemiyorum.

Geri. Onun benim olduğunu bilmelerini *istiyorum*. Sadece bir fetih ya da alıp yattığım bir kız değil. Onun benim tüm dünyam olduğunu bilmelerini istiyorum.

"Senin..." Malcolm şaşkınlıkla bana bakıyor. "şaka yapıyorsun." "şaka yapan bir adama mı benziyorum Lord McAuley?"

Dördü birbirine bakıyor, Callum bana dönüp gözlerini dikmeden önce gerilim bir dakikalığına yükseliyor.

"İki nedenden bahsettiniz. İkincisini söyleyin."

Gülümsüyorum. İşin eğlenceli kısmı burası. Çünkü diğer teklif onları ikna etmediyse, bunu asla göz ardı edemeyeceklerini çok iyi biliyorum.

"Çünkü Lord Chauntleroy paralı askerlerden oluşan bir ordu kurup topraklarınızı ele geçirmeyi planlıyor."

Adamlar bana bakıyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Lachlan. "Lord Chauntleroy'un ailesi nesillerdir dağlık bölgelerde yaşıyor. Asla hayal bile edemez-"

"Kanıtım var."

Dönüp Erik'e başımla selam veriyorum, o da sırtarak kürkünün içinden birkaç katlanmış mektup çıkarıyor. Onları uzatıyor ve Lachlan da onları almak için öne atılıyor. Gözleri mektupların üzerinde geziniyor ve çenesinin gerginleşmesini izliyorum.

"Bunlar gerçek mi?"

Başımı salladım. "Öyle görünüyorlar, evet. Onları birkaç ay önce el koyduğumuz bir teknedeki sandıktan çıkardık."

Hamish kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Kanıt," diye mırıldandı Lachlan, kâğıtları Hamish'e uzatırken. "Özel ordunun kiralanmasını ve ilk olarak kimin topraklarına gideceğini detaylandıran bir yazışma."

Hamish yemin ediyor. "Görünüşe göre önce Callum."

Callum sayfaları Hamish'in elinden çekip alır ve tekrar okuduğunda hiddetle mırıldanır.

"Bu Chauntleroy'un arması," diye homurdanıyor. "Sırttan bıçaklayan küçük pislik." Dördü de bana bakıyor, kaşları iyice düşünmüş gibi çatık.

"Ve ne durur Biz gelen alarak Bu BİLGİ ve uğraşmak ile

Chauntleroy'a yardım *etmeden* kendimiz mi?" Malcolm sonunda konuşur.

Gülümsüyorum. "Karılarınıza, o küçük çakal tarafından kaçırıldıktan sonra arkadaşlarına yardım etmeyi reddettiğinizi söylemeniz dışında mı?" Ellerimi iki yana açıyorum. "Bunun dışında, çünkü saldırıları durduracağıma söz verebilirim. Çünkü bana yardım ederseniz, hiçbir İskandinav bir daha bu topraklara saldıramaz."

"Kulağa şantaj gibi geliyor," diye mırıldandı Lachlan.

"Kulağa hepimiz için iyi bir *anlaşma* gibi geliyor," diye homurdandım. "*Lordum.*"

"Yine de sen bir kızı yasal olarak söz verdiği efendisinden ve kocasından alan bir adamsın."

Gözlerimi Malcolm'a çevirmeden önce Lachlan'a sırtıyorum.

"Söylentilere inanılacak olursa, bu konuda suçlu olan tek kişi ben değilmişim gibi görünüyor."

Yine sessizler, düşünüyorlar. Hamish başını sallayıp bana bakıyor.

"Kalemi yağmalamaya çalıştın; seni şeytan."

Omuz silkerek sırtıyorum. "Güzel bir kaleniz var. Bunu bir iltifat olarak kabul et." Hamish'in kaşları karardı.

"Onun yerine kafanı alsam nasıl olur?"

Kılıcıma uzanırken gülümsemem azalıyor. "Sen denemeye ne dersin?"

"*Sakin ol,*" diye homurdanıyor Callum, hem bana hem de arkadaşına kaşlarını çatarak, ellerini kaldırmış.

Hamish aramızdaki yere tükürüyor.

"Sonuçsuz bir girişim oldu. Dungow hiç ele geçirilemedi."

"Denemeye değdi."

"*Başarısız* olman dışında, Norseman."

Sırıtiyorum. "Öyle mi?"

O gün oradan zenginlik ya da zaferle ayrılmamış olabilirim ama sonuçta gerçek hazine Rhona'ydı. Asıl ödül, tek başıma ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde yanına gittiğim kumral saçlı tanrıçaydı. Beni büyüleyen ve kalbimi çalan kızdı.

Malcolm alçak sesle, "Filonuz düğünümün olduğu gece kaleme saldırmaya çalışan adamlara saldırdığında," dedi. "Bir Viking yağmacı filosunun kalemi yakıp yıkmaya çalışmak yerine bizi *kurtarmaya* gelmesine anlam verememiştim."

Tor'a bakıyor.

"Rhona'yı korumak içindi, değil mi?"

Başımı sallarken çenem geriliyor.

"Evet, öyleydi."

Malcolm iç geçirip başını sallamadan önce yavaşça başını sallıyor. "Siktir et, ben varım."

"Evet, ben de," diye başını salladı Callum. "Adamlarımın komutası bana ait olacak ama Chauntleroy'un kalesine saldırırken size katılacağız."

Lachlan duraksar, damadına bakıp derin bir nefes almadan önce düşünmeye başlar. "Ben de sana yardım edeceğim Norseman. Ama bil ki, sürünü yerleştirmeyi planladığın bu topraklar hakkında daha fazla konuşmamız gerekecek."

Arkadaşlarımın bu ince hakaret karşısında arkamdan homurdandıklarını duyabiliyorum ama neyse ki çenelerini *kapalı* tutuyorlar.

Sonunda Hamish derin bir nefes alıyor ve parmaklarını kılıcının kabzasına vururken çatık kaşlarının arasından bana bakıyor.

"O gün adamlarımdan bazılarını öldürdün, biliyorsun."

"Onların dul eşlerine ve ailelerine dua etmek işe yarar mı?" "Olur," diye karşılık verdi.

"O zaman bitti. Onlar askerdi Lord Hamish. Ve görevlerini yaparken, kalenizi korurken öldüler. Bundan daha iyi bir ölüm olamaz."

Hamish bana ters ters bakıyor.

"Benimkilerden bazılarını da öldürdün, ne olursa olsun."

"Benden tazminat istemeyi aklından bile geçirme, Norseman," diye homurdanıyor, sesinde bir uyarı var.

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Hiçbir şey istenmiyor. Arkadaşınız olmaya çalışmıyorum Lord Hamish ama müttefikiniz olmaya çalışıyorum."

Hamish arkadaşlarına bakıyor, onlar da sırayla başlarını sallıyorlar ve sonunda bana dönüyor.

"Evet," diye homurdanıyor. "Müttefik yapabilirim."

Elini sıkıca kavrayıp titrerken gülümsüyorum.

"Hemen yola çıkıyoruz ve halkımın atlara ihtiyacı olacak."

Lachlan başını sallıyor. "Ahırımnda bir sürü var. Onları hazırlaması için önden bir adam göndereceğim. Siz üçünüz geri dönüp adamlarınızı hazırlayın ve Chauntleroy'a yürümeden önce kalemde buluşalım."

Callum bana başını salladı. "Rhona ile evlendin mi?" "Evlendim."

Bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "O zaman seni o adam olarak kabul edeceğim.

daha önce. Bizi pişman etme, yoksa sen pişman olursun."

Başımı iki yana sallıyorum. "Tek istediğim Rhona'mı geri almak," diye homurdanıyorum. "Gerisi geçmişte kaldı, hepimiz için."

Başını sallıyor ve elini uzattığında elini sıkıyorum. Aynı şeyi Malcolm ve Lachlan'a da yapıyorum, onlar da birliklerini hazırlamak üzere kendi kalelerine doğru yola koyuluyorlar.

Şimdi, savaş zamanı.

"Adamlarımızı hazırlayın," diye homurdanıyorum ve yeni müttefiklerimin dörtlüyle uzaklaşmasını izliyorum.

Arkadaşlarıma dönüyorum, yarı yarıya azarlanmayı bekliyorum. Ama onun yerine, Bjorn derin bir kahkaha atarken omzuma bir alkış alıyorum.

"Ne?"

"Sen, sıradan bir politikacısın," diye kıkırdıyor.

Freya güler. "Sıradaki sihir numaran ne Tor? Kulağından bir kuş mu çıkaracaksın? Suyu şaraba mı çevireceksin?"

Gözlerimi deviriyorum, "Benimle misin, değil misin?"

Bildiğim ve tanıdığım o aç savaş özlemi hepsinin yüzüne yayılırken, mizah anında kayboluyor.

"Valhalla'ya kadar, *kontum*," diye homurdanıyor Erik, kılıcını kaldırırken aç bir şekilde sırtıyor. "Gidip kadınınını geri alalım."

BÖLÜM 14

RHONA

NABZIM HIZLA ATIYOR. Bedenim beni sandalyeye bağlayan bağları zorluyor ama nafile. Birkaç gün içinde ikinci kez kendimi bir adam tarafından bağlanmış buluyorum. Gerçi bu seferki, ilkinde olduğu gibi bir sıcaklık ve arzu akımı taşımıyor. Chauntleroy'un beni bağlaması bir korku ve yıldırma taktiği idi. Tor'da ise *ön* sevişmeydi.

Chauntleroy'un kendisi önümdeki odasında volta atıyor, kadeh kadeh şarap içerken dengesiz görünüyor. Saatlerdir bunu yapıyor, volta atıyor, içiyor ve ara sıra bana iğrenç şeyler mırıldanıyor. Her an Viking'imın benim için geleceğini düşünmek istiyorum ama bunun ne kadar uzak bir umut olduğunu yavaş yavaş fark etmeye başlıyorum. Tor, sürpriz unsuru altında kıyılara saldırmakta son derece vahşi ve etkili olabilir. Ama Chauntleroy'un kalesi çok içeride ve çok ama çok iyi tahkim edilmiş. Benim için bir kaleye saldırma sanatında eğitilmiş bir *ordunun* gelmesi gerekir ve bunun doğru olmasını istesem bile, zırhı ya da kuşatma silahları olmayan bir grup Viking yağmacısının bunu yapabileceğinden emin değilim.

Aslında, *öyle olmadıklarına* eminim.

Gözlerimi indiriyorum, kalbimin üzerine bir karanlık çöküyor. Midemde acı bir his var. Bir gece için mükemmel bir şey yaşadım. Çünkü bir şekilde, hayal edebileceğim en son erkekte *aşkı* bulmuştum. Gerçek, tutkulu, vahşi, evcilleşmemiş aşkı.

Chauntleroy'un kadehini odanın öbür ucuna fırlatırken ettiği küfrün sesiyle irkiliyorum. Metal kadeh kale duvarına çarpıp yere düşerken o da bana doğru dönüyor.

"Sen... sen..." Hırlıyor, gözlerini bana dikerken öfkeden kuduruyor. "Seni küçük *fahişe*."

Ona tükürdüm, tam gözünden yakaladım ve çığlık atarak geri gönderdim.

"Seni *kaltak!*" diye bağıyor. Geri dönüyor ve eli yanağıma çarptığında irkiliyorum, ağlıyorum. Yine de, lanet olası gözüne tükürmek her türlü acıya değer.

"Biliyor musun, burada oturmuş seninle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum," diye homurdanıyor. "O pis vahşiler tarafından *kirletildiğinden* beri. Seni eğlenmeleri için adamlarıma mı vereyim? Kelleni mi alayım?"

Bana doğru eğilip küfrediyor ve kılıcının kabzasını çekiştirdiğinde içime bir korku dalgası yayılıyor. Chauntleroy bunu görüyor ve hınzırca sırıtıyor.

"Ama hayır. Hayır, benim asi fahişe gelinim. Yine de seninle evleneceğim. Varisimi doğuracaksın. Ama ondan sonra?" diye alay ediyor. "*Ondan* sonra seni köpeklerimin önüne atacağım. Bana bir oğul doğurduktan sonra, *ölürsün.*"

Dehşet içime işliyor ama görmesine izin vermemeye kararlıyım. Son birkaç gün içinde Tor'dan öğrendiğim bir şey varsa -gelmenin gerçekten ne anlama geldiğinin yanı sıra- o da şu: güçlü olmak. Tehlike karşısında sert olmak. Gözünü budaktan sakınmamak ve korkmamak. Ve ben de bunu yapmaya çalışıyorum - yutkunuyorum ve Chauntleroy'a yüzümdeki sert alaydan başka bir şey göstermiyorum.

"Benim için gelecek."

Chauntleroy kıkırdar. "Umarım öyle olur. Gün doğmadan onu ve İskandinav çetesini duvarlarımda sallandıracağım. Ya sonra?" diye hınzırca sırıtıyor. "Sonra da sen bana o varisi verene kadar sana *sahip* olacağım ve seni alacağım. Beni anlıyor musun, seni küçük-"

"Lordum!"

Muhafız nefes nefese odaya girerken o da dönüp duruyor.

"*Meşgulüm!*" diye bağıyor adama, yüzünü öfke kaplıyor. "Buraya her ne için geldiysen-"

"Lordum, saldırıya uğradık!"

Chauntleroy'un kaşları çatıldı.

"Ne?"

"Lord Chauntleroy!" Başka bir muhafız koşarak odaya girer, o da nefes nefese kalmıştır. Chauntleroy adama hırlar.

"Şimdi ne olacak?!"

"Saldırıya uğradık lordum!"

Lordum Chauntleroy growls alçakgönüllülükle. "As
Ben bilgilendirilmiş doğru Şimdi, seni ahmak."
Başını sallayarak küfrediyor. "Bize *kim* saldırıyor?"

Cevaplar aynı anda geliyor ama aynı cevaplar değil. "Highlanders!"

"Vikingler!"

İki muhafız şaşkınlıkla birbirlerine bakmadan önce kelimeleri birbirlerinin üzerine atıyor.

"Ne?!" Chauntleroy tıslıyor. "Peki hangisi!?"

"Bunlar diğer dağlı lordlar, lordum!" İlk muhafız sert bir sesle. "McAuley, Bruce, Ballentyne ve McDougall'ın sancaklarını gördük!"

Kalbim uçmaya başladı.

İlk muhafız kaşlarını çatar. "Hayır lordum, batı duvarında az önce Viking yağmacısı Tor Odinson'un sancaklarını gördük! At sırtında, lordum!"

Kalbim gırtlığıma fırlıyor, tüm vücudum duyduklarım karşısında heyecanla uğulduyor.

"*İkisi birden* değil," diye tükürüyor Chauntleroy. "Yani lordlar mı yoksa

Vik-" "Lordum Chauntleroy!"

Üçüncü bir muhafız nefes nefese odaya girer. "Ne *oldu*?!" diye söyleniyor.

"Lordum, saldırıya uğruyoruz-"

"*Farkındayım*," diye tiksintiyle tükürür Chauntleroy. "Şimdi hangisi?! İskoçyalılar mı? Vikingler mi?!"

Üçüncü muhafız yutkunup Chauntleroy'un gözlerinin içine bakmadan önce gözlerini kırıştıtararak diğer iki adama bakar.

"*İkisi* de lordum. *Hepsi* bize saldırıyor."

İçimde bir parıltı yanmaya başlıyor ve çok hızlı bir şekilde kalbim şişmeye başlıyor.

Benim için geldi.

BÖLÜM 15

TOR

Dehşete düşmüş bir grup muhafızın arasından geçip onları kibrit çöpü gibi dağıtırken KÜKRÜYÖRÜM. Kendi kılıcımın adamın kafasını koparmadan önce zayıf bir kılıç darbesini engellerken hırlayarak dönüyorum. Tekrar dönüyorum, diğer birkaç muhafıza doğru ilerlerken böğürüyorum, aniden kılıçlarını yere atıyorlar.

"Teslim ol! Teslim ol!" diye bağıyor biri, dizlerinin üzerine çökerken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Merhamet!" diye yalvarıyor bir diğeri iniltili bir ses tonuyla.

Sırf aşkımı benden *alan* adamın tarafında olduğum için hepsini öldürmeyi düşünüyorum. Ama bu yol içimdeki iblisin kontrolü ele geçirmesine yol açar ve bu bugün olmayacak. Bunun yerine, bir hırıltıyla ikisini de sırt üstü yatırıyorum, üzerlerinde durup kılıcımı ikisine de doğrultarak tehditkâr bir şekilde hırlıyorum.

"*Nerede?*" diye hırlıyorum, gözlerimdeki öfke alev alev yanıyor. "Kız!" Sessiz kaldıklarında bağıyorum.

"Lord Chauntleroy'un kulesi!" diye mırıldanıyor biri.

Bu adamlar korkak, zayıf, haftalık korkaklar. Bununla birlikte, bu bir dövüş değildi. Bu bir devirmeydi. Chauntleroy'un yaylaları fethetme arzusu için gizlice satın aldığı paralı savaşçılardan oluşan satılık kılıç ordusu henüz gelmedi. Malcolm, Hamish, Callum ve Lachlan o orduya kuzgunlar gönderip Chauntleroy'a karşı ne kadar birleşik bir cephe olduğunu ve savaşa hazır bir şekilde yaylalara ayak basarlarsa neler olacağını anlattıktan sonra, yakın zamanda bu kıyıları göreceklerinden çok şüpheliyim.

Bunun yerine, eğitimsiz çocuklar, sarhoş askerler ve şok geçirmiş muhafızlar tarafından yönetilen bir kale bulduk. Chauntleroy'un bu toprakların geri kalan lordlarının tamamına savaş açabileceğini düşünmesi gülünç.

bir ordu için para ödemek. Savunmayı yaklaşık dört dakika içinde aştığımızda, tüm kaleyi kendi başımıza alabileceğimiz açıkça ortadayken, yardımları için diğer lordlarla anlaşmalar yaptığımız için homurdanan Erik'ti. Ama bu ateşkesler sadece şu an için değil. Bu topraklarda bu adamlarla komşu olarak yaşayacağımız bir gelecekle ilgili.

Dönüp merdivenlere doğru fırlamadan önce suratsız muhafızlara hırlıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, ellerim kılıcımın kabzasında sıkıca kenetlenmiş. Kadınımı benden çalan adamı *ikiye* ayırmaya hazırlanırken kanım öfkeyle alev alev yanıyor. Şaşırmış üç muhafız bana zayıf bir karşılık veriyor ama hepsi kılıcımın altında kalıyor, adımlarım giderek daha yükseğe, kadının elinde olduğu yere doğru fırlarken neredeyse hiç yavaşlamıyor.

Chauntleroy'un kulesinin tepesindeki odanın kapısı gazabımla parçalanıyor, metal menteşeler feryat ediyor ve kapı dört parça halinde içeriye yuvarlanırken ahşap paramparça oluyor. İçeri girerken kükrüyorum ve gözlerim, Rhona'yı da yanına alarak kaçarken çılgılık atan Chauntleroy'a kilitlendiğinde dişlerim hırlayarak bembeyaz oluyor.

"*Sen!*" Gümbürdüyorum, kaslarımı sıkıyorum ve kılıcımı kaldırıp ona doğru ilerliyorum. Ama o aşkımlı yakalıyor ve bir kolunu boynuna dolayarak çılgılık atmasına neden oluyor. Çeliğin parıltısını yakalıyorum ve gözlerim kaburgalarına dayadığı küçük bıçağa takılınca tıslıyorum.

"Bir adım daha, vahşi," diye tükürdü bana, gözleri vahşiydi. "Bir adım daha atarsan onun kanını bir domuz gibi akıtırım!"

"Bu dünyada yapacağın son şey olur."

Chauntleroy yutkunuyor, yüzü soluyor ama bana dik dik bakıyor, gözleri seğiriyor. "Onun hayatını benimkiyle takas etmeye hazır mısın, Norseman?"

"Hayır," diye homurdandım. "Ama *kafanı* bedeninden ayırmaya hazırım."

Tekrar solgunlaşıyor ama çenesini sıkıyor, gözleri bana dikiliyor.

"Tor!" Rhona haykırıyor, Chauntleroy'un bıçağı ona doğru daha sıkı ittiğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Fahişeni geri mi istiyorsun, vahşi?!"

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Çek şu *lanet* ellerini onun üzerinden," diye tıslıyorum.

"Adamlarını al ve dışarı çık! Sonra gitmesine izin vereceğim."

Başımı salladım. "Anlaşma yok. Şimdi onu bırak, ben de ölümünü hızlandırayım."

Chauntleroy'un gözleri korkudan büyür.

"Diğer seçenek ise seni arkadaşlarına, yani bu yaylaların diğer lordlarına, istedikleri gibi kullanmaları için saklamam. Ben mi? Kafanı kesmekten oldukça memnunum. Ülkelerine ve akrabalarına ihanet ettiklerini düşündükleri adamlar için daha ilginç fikirleri olduğunu duydum. Yanan yağ ve *çok* rahatsız edici yerlere girdiğini duyduğum *çok* kötü görünümlü aletler içeren fikirler."

Chauntleroy titriyor, donup kalıyor, tehdidim dikkatini dağıtıyor. İhtiyacım olan tek an bu ve yapacağı son hata.

Binlerce savaş gördüm ve *binlerce* adamın ölüm ya da zarar karşısında nasıl tepki verdiğini gördüm. Savaşçılar kalıp savaşır ama Chauntleroy savaşçı değil. Ona saldırıyorum ve kaçmak için dönerken içgüdüsel olarak Rhona'yı kendisinden uzaklaştırıyor.

...Kılıcım kafasını omuzlarından ayırmadan önce iki adım atmayı başardı.

Rhona'ya doğru koşup onu kollarıma almadan ve sıkıca sarılmadan önce ona başka bir şey düşünmeden dönüyorum. Çenesini kavrayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce yüzümü öpücüklere boğuyor, ona olan sevgimin her bir zerresini bu öpücüğe döküyorum. Onu odadan dışarı, katliamdan uzağa taşıırken beni çılgınca öperek inliyor.

"Geldin," diye mırıldanıyor dudaklarıma.

Sırıtiyorum, gözlerim onun gözlerinde yanıyor. "Her zaman senin için geleceğim, küçük kuş. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm."

Dudağını ısırtıyor, beni tekrar öpmek için eğilirken gözleri ateşle dans ediyor. "Diğer lordlar *da* seninle *birlikte* mi?"

"Evet, öyleler."

Rhona'nın kaşları havaya kalktı, ben de kıkırdadım.

"*Arkadaş* olduğumuzu söyleyemem ama en azından şimdilik birbirimizi öldürmeye çalışmayacağız."

"Sanırım onları kazanan senin caziben oldu?"

Yanağına sırtıyorum, o kıkırdarken alçak sesle
hırlıyorum.

"Böyle devam et, küçük aşkım, bir şeyler yapmak zorunda kalabilirim."

Kızarıyor, gözleri heyecandan alev alev yanıyor.

"Sevmek mi?"

"Seni bağlamak ve seninle lanet olası *yoluma* gitmek gibi," diye
homurdanıyorum.

Rhona daha da kızarıyor, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken
gözleri parlıyor.

"Bu bir söz mü?"

"Kesinlikle," diye inliyorum, eğilerek. Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve
diğer her şey kayboluyor. Savaş, Chauntleroy'un adamlarının geri kalanının
teslim olduğunu duyuran trompet sesleri.

Çünkü gerçekten, başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne savaş, ne hazine, ne
zafer, ne de fetih. *O* benim tek hazinem. En büyük savaşım. Son fethim.

Kalbim.

Ve onu güvende tutmak ve günlerimin geri kalanında kollarımda tutmak
için yapmayacağım *hiçbir şey* yok.

EPILOG

RHONA

Aleti içime girdiğinde nefesim kesiliyor, elim kalçasını kavrarken zevkle inliyorum. Arkamda, sert vücudunun bana doğru bastırıldığını hissedebiliyorum, beni sıkıca kavrayıp kulağıma doğru hırlarken kasları kenetleniyor. İleri doğru iterken dudakları boynumu okşuyor, ben daha fazlası için haykırırken kalınlığının daha fazlasını dar, istekli amıma kaydırıyor.

Dönüyorum, başımı omzumun üzerinden çevirip onu öpüyorum, beni yavaş ve derin bir şekilde sikmeye başladığında dudaklarına doğru ilerliyorum, içimde ürperen bir sıcaklık gönderiyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, kıcımlı kıvrırıp açgözlülükle daha fazlasını içine almak için geri iterken ayaklarım yatak çarşaflarını pençeliyor.

"Tor," diye soluyorum, kalın, şişmiş horozunun içime girip çıktığını hissettiğimde titriyorum. Uyarılmışlığım kalçalarımın altına damlıyor, muhteşem siki girip çıkmaya başladığında beni kaygan bir sıcaklıkla kaplıyor. Ellerinden biri göğüslerimi avuçlamak için yukarı kayıyor, meme uçlarımla alay ediyor ve onları zevkle haykırmamı sağlayacak kadar çekiyor.

...Bu şüphesiz uyanmak için yeni favori yolum.

Muhteşem aletin beni çılgına çevirmesi bir yana, mükemmel bir sabah. İkinci düğünümüzün ertesi sabahı -bu bir törenden çok bir kutlamaydı ve tüm arkadaşlarımla da paylaşabileceğimiz bir düğündü. Dağlılarla Tor'un halkı arasında daha önce bir tuhaflik olduysa da kısa sürede unutuldu. İlk olarak, Chauntleroy'un kalesini ele geçirirken birlikte savaştıkları gerçeği. Ama eğer bu yeterli değilse, anlaşılan hem dağlık bölgelerden hem de kuzeyden gelen sert savaşçıları birleştirme gücüne sahip başka bir şey daha var: *içki içmek*.

Sadece evliliğimizin değil, Tor'un halkı ile yayla halkı arasında yeni yapılan barışın da kutlandığı iki günlük kutlamadan sonra herkes *tuhaf* bir şekilde birbirine yakınlaştı. Artık düşmanlar yerine sadece iki grup figür var - askerler askerleri tanıyor, daha önce farklı taraflar için savaşmış olsalar bile.

Arkadaşlarım en iyileriydi, çocukken hakkında korkunç hikâyeler anlatılan adamla evlenmemi normal karşıladılar. Erkekleri de öyle, hatta Hamish bile, Tor'a bir düşman değil de bir müttefik olarak bakması biraz daha uzun sürse de. Ki bu adil. Yani kocam onun kalesine saldırdı. Ama bunu yapmak onu bana getirdi ve sonsuza dek mutlu olmamızı sağladı.

Uzaktan belli belirsiz inşaat sesleri duyuyorum ve bu beni gülümsetiyor. Tor, denizlerin en korkulan, vahşi, evcilleşmemiş yağmacısı, gerçekten yerleşiyor.

...Bir *kale* inşa ediyor.

Evliliğimizden sonra, halkı kıyı boyunca buldukları sahipsiz topraklara yerleştiğinde, Tor'un yaptığı ilk şeylerden biri, yıllarca yağmalayarak biriktirdiği *büyük* serveti alıp dağıtmak oldu.

...Hayır, gerçekten.

Arkadaşları ilk başta karşı çıksa da, hatta son hazine sandıklarını götürdüklerinde Bjorn'un ağladığını görsem de, Tor aldıkları her parayı aldıkları kişilere geri verdi. Ve size söyleyebilirim ki, bu onları daha fazla kurban peşinde koşan vahşiler olarak görmek yerine bu toprakların bir parçası haline getirmek için *çok* uzun bir yol kat etti. Ve merak etmeyin, Tor ve halkı tüm ganimetlerini dağıttıktan sonra bile yoksulluktan ağlayamadılar.

...Chauntleroy'un kasalarındaki akıl almaz serveti kendilerininmiş gibi sahiplendikleri zaman değil.

Eski nişanlımın topraklarının çoğu komşuları arasında paylaştırıldı, Lachlan ve Callum çoğunu aldılar ve onun altında yaşayan insanlara çok daha iyi koşullar ve özgürlükler verdiler. Topraklarının diğer kısımları Tor'a verildi ve o da hemen buraları yeni küçük İskandinav topluluğu için tarım arazisine dönüştürmeye başladı. Görevini fiilen bıraktığında eski kralıyla bazı sorunlar yaşadığını biliyorum, ancak Tor ayrıntılar konusunda sessiz kaldı. Tek söylediği, misilleme konusunda endişelenmemize gerek olmadığı ve yaylaların kıyılarının bundan böyle saldırılara karşı güvende olacağına dair verdiği sözdü.

Kaleye gelince? Yani çadırlarda ve teknelerde çatısız yaşamış bir adam bunu yapmaya nasıl karar verir? Sanırım en iyisini bana bunun çocuklarımız için olduğunu söylediğinde ifade etti, bizim için değil.

"Bu gelecek için, minik kuş," demişti bana. "Bu dünyaya getirdiklerimize bırakacağımız mirasımız bu."

İnşaat birkaç yıl sürecek, ancak Tor okyanusa bakan bir uçurumda güzel bir yer buldu ve tasarımı *büyük ölçüde* Hamish'in kalesi Dungow'dan ödünç alındı.

Kıkırdayarak benzerliklere dikkat çektiğimde Tor, "Ne? Güzel bir kalesi var," diye homurdandı.

Şimdilik onunla tam da istediğim gibi yaşıyoruz; çadırımızda, doğayla iç içe. Evet, bizim için bir malikane de dahil olmak üzere hızla yükselen çok daha kalıcı bir yerleşim yeri de var. Ve orada da uyuyoruz, sadece yıldızların altında uyumak daha iyi hissettiriyor, özellikle de onun kollarına sarılmışken.

...Mesela bu sabahki gibi.

Tor'un kolları etrafımda dönüyor, beni sarıyor ve kalçaları daha sert itmeye başlarken beni vücuduna sıkıca tutuyor, beni daha derinden beceriyor. Ona karşı kıvranıyordum, amımı sıkıca gerdiğini hissettiğimde zevkle inliyorum, balım ikimizi de ıslatırken içeri ve dışarı dalıyorum. Ağır, şişmiş topları her itişte bana tokat atıyor ve klitorisimi çıldırtıcı derecede yavaş daireler çizerek yuvarlamak için bir elini aşağı kaydırduğında titremeye başlıyorum.

İnliyor, bir kalçasını yukarı kaldırıp içeri dalıyor, ben zevkle inleyip ona doğru itilirken şimdi daha da derine iniyor. Dişleri boynumu tırmıklıyor, elleri her tarafımda ve kalın aletini dar pembe ıslaklığımıza sokup çıkarırken vücudu benimkine doğru itiyor, çarşafı pençeleyip o kenara doğru yuvarlanana kadar tekrar tekrar.

"Benim için gel, küçük aşkım," diye kulağıma homurdanıyor, beni daha sert ve daha hızlı beceriyor - ben zevkle haykırırken güzel sikini içime sonuna kadar batırıyor.

"Benim için gel ve dölümü hevesli küçük amının *derinliklerine* al," diye mırıldanıyor, beni hararetle titretiyor. "O küçük tatlı amcığının sikimi sıkıldığını hissetmeme izin ver Rhona. Taşaklarımı tatlılığıyla doldurduğunu hissetmeme izin ver."

Haykırıyorum, bedenim çılgınca ona doğru itiliyor. Bu şekilde bir araya geldiğimizde ortaya çıkan bir vahşilik var ve ben buna *bayılıyorum*. Sanki kendini zar zor tutuyor, zar zor kontrol ediyor. Ve bunu yapanın *ben* olduğumu bilmek

Bunu ona yapınca vücudum zevkten çılgına dönüyor. Parmakları klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor, siki içimde derinlere dalıyor ve aniden patlayacağımı biliyorum.

"Tor-!"

"*Şimdi*, küçük aşkım," diye homurdanıyor, siki içimde çok sert şişiyor. "Geldiğini hissetmeme izin ver. Küçük amcığının benim için *geldiğini* hissetmeme izin ver."

İçeri dalıyor, parmakları klitorisimi sıkıştırıyor ve dişleri boynumun derisini tırmıkladığında, aniden uçurumun kenarından geçerken tüm vücudum spazm geçiriyor. Zevkle çılgılık atıyorum, ona karşı kıvranırken ve titrerken çılgınca inliyorum, doruk noktası içimde ateş gibi parlıyor. Kendimi onun etrafında sıkışırken hissedebiliyorum, diğer her şey paramparça olurken amım onun horozunun uzunluğunda yukarı ve aşağı dalgalanıyor.

Tor kükrüyor, kalçalarımı kavırıyor ve derinlere itiyor, kalın, büyük horozunu aniden bırakmadan önce olabildiğince derine sürüyor, bıraktığını hissedebiliyorum. Sıcak, kalın dölleri içime fişkırıyor, ben zevkle haykırırken sırlıklam amımı dölleriyle dolduruyor. Giderek daha fazlası beni dolduruyor, dışarı sızıyor ve tıslarken kalçalarımın aşağı damlıyor, beni ağzına kadar doldururken güçlü elleri beni sıkıca tutuyor.

Titreyerek durduğumuzda kolları beni sarıyor, ben ona tekrar sokulurken nefes nefese kalıyorum. Böyle boşaldıktan sonra beni topraklayan onun gücü oluyor, beni o kadar yakın ve şefkatle tutana kadar tüm bedenim sarsılıyor, kollarında güvende olduğumu biliyorum.

Dönüp onu öpüyorum, kendimi dudaklarında kaybediyorum.

İşlerin bu hale gelmesi çok tuhaf. Bana aylar önce sormuş olsaydınız, çoğumuz çoktan nişanlanmış olsak bile, kendimi ya da arkadaşlarımdan herhangi birini evli olarak hayal etmekte zorlanırdım. Una ve Hamish, Ailith'in Malcolm tarafından çalınması. Cat ve Callum, ve şimdi de ben ve hayal edilebilecek en beklenmedik adam. Ve tabii ki kısa bir süre sonra arkadaşımız Iona'yla olanlar...

Skandal bunu tam olarak karşılamıyor. Ama beni yargılayamazsınız. Ne de olsa öcüyle evlendim. Yine de, Iona her şeyi ortaya çıktığında, özellikle de üvey kız kardeşi Cat ile birlikte, büyük bir kargaşaya neden oldu.

...Ah, ama belki de bu başka bir günün hikayesidir. Dedikodu yapmaktan nefret ederim.

Bazen aşk en beklenmedik yerlerde dir. Bazen sinsice yaklaşır. Bazen sizi kaslı omzunun üzerinden atar, bir Viking gemisine taşır, yatağına bağlar ve doğru şekilde ne kadar yanlış oldu ğu konusunda nabzınızı hızlandırır.

Bazen şeytanla karşılaş ırsınız ve o sizin hayallerinizdeki adama dönüşür.

Dudaklarım Tor'un dudaklarını buluyor, kolları beni sık ıca sarıyor ve kendimi onun öpücüğünde kaybederken ihtiyacım olan tek şey sabah ormanının ve kıyıya vuran dalgaların sesleri.

...Bu ve az önce yaptıklarımızdan bir tur daha.

SON.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.